DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

KÖR ATIŞ

CAROLINA COMETS SERİSİ

TEAGAN HUNTER

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

VEGAS'TA OLAN HER ZAMAN VEGAS'TA KALMAYABİLİRDİ...

Bunu biliyordum çünkü eve dönerken
parmağımda yepyeni bir yüzük vardı.

Karım kim miydi? Ryan Bell.
Tamamen zıt kutuplardık.
O güneş ışığı ve mutluluğu temsil ediyorken
ben kelimenin tam anlamıyla huysuz ve yaralıydım.

Evliliğimizi iptal ettirebilirdik ve bundan
kimsenin haberi olmazdı.
Asıl sorun şuydu ki bunu internette paylaşmıştık
ve şimdiden manşetlerde yer alıyorduk.

Bu kadar dikkat çekerek kariyerimi mahvetmeyi
göze alamazdım ve Ryan'ın da
benim yardımıma ihtiyacı vardı.

Böylece bir plan yaptık: Bir yıl evli kalacak,
rollerimizi oynayacak ve sonunda dostça ayrılacaktık.
Zararsız ve temiz bir şekilde.

Üstelik, güzelin canavara âşık olmasının
imkânı yoktu, değil mi?

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!
/pukkayayinlari Çeviren: Gülsena Karaca
PUKKA YAYINEVİ

Ücretsiz PDF rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KÖR ATIŞ

TEAGAN HUNTER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

KÖR ATIŞ

Orijinal Adı: Blind Pass
Teagan Hunter

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar
Çeviren: Gülsena Karaca
Editör: Buşra Balçık
Düzelti: Dila Öz
Son Okuma: Tuğba Atıcı Coşar
Orijinal Kapak Tasarımı: Emily Wittig
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat
Kart İllüstrasyon: Aslıhan Özmen

1. Basım: Aralık 2023
ISBN: 978-625-94187-2-8
Sertifika No: 73186

Copyright © 2021 by Teagan Hunter
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI
Cumhuriyet Mah. Çelik Hançer Cad.
No:49 A ve B Bahçelievler / İstanbul
editör@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT
GÖKSU MATBAA
Orta Mah. Topkapı Maltepe Cad.
Nurhan İş Merkezi No:28-30A
Bayrampaşa/İstanbul
Sertifa No: 47617

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Seksen dolarlık Amazon sandalyeme.
Bu kitabın tüm yükünü taşıdığını
söylerken ciddiydim.
İyi bir iş çıkardık.
#huzurlariçindeuyu

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 1

"Seksi Hokeyci'ye! Ve Seksi Otostopçuya! Kupayı ve kızı aldığı yetmezmiş gibi şimdi de sözleşmesini imzaladı, bebeğim!"

Bir profesyonel gibi tekilayı tek dikişte bitirdim.

Aslında bu noktada, öyle sayılabilirdim.

Son bir saat içinde çok fazla içki içmiştim fakat sorun değildi. *Ben* iyiydim. Çakırkeyiftim ve kendimi harika hissediyordum. Uzun zamandır olmadığım kadar iyi olduğumu bile söyleyebilirdim.

Başka bir kadından bebek bekleyen eski sevgilimi düşünmüyordum. Ayrıca, büyükannemin bakımevi ücretinin ne kadar artığını ve bunu nasıl ödeyeceğim hakkında hiçbir fikrim olmamasını da kesinlikle kafama takmıyordum. Ya da çalıştığım güzellik merkezinin küçülmeye gittiği için geçen hafta beni nasıl işten çıkardığını... En iyi arkadaşıma, her an beş parasız kalıp kanepesinde uyuyabileceğimi nasıl söylemediğimi...

Hayır. Bunların hiçbirini düşünmeyecektim.

Şu anda, Vegas'ta parasını ödemediğim bir tatilde eğleniyor, bunların hiçbiri hakkında endişelenmiyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

En iyi arkadaşım Harper ve onun, acayip derecede seksi NHL* oyuncusu erkek arkadaşı Collin'e bakıp kaşlarımı çattım. Harper adına mutluydum. Gerçekten öyleydim. Erkek arkadaşının ona nasıl baktığını hiç kıskanmıyordum. Ruh eşlerine inanan ve uslanmaz bir romantik olan taraf ben olabilirdim; ancak bu, gerçek aşkı ilk benim bulacağım anlamına gelmiyordu.

Hayır. Kıskanmıyordum.

Collin ve Harper birbirlerine yaklaşıp fısıldaşmaya başladıklarında benim hakkımda konuştuklarını anlamıştım.

Zavallı mı zavallı

Sefil mi sefil Ryan

Tıpkı bir sokak kedisi gibi rezil

Vegas'ta yalnız ve sarhoş.

Çok, çok üzgün.

Böyle söylediklerinden emindim. Dudaklarını okuyabiliyordum ve tam olarak böyle söylüyor gibi görünüyorlardı.

Birinin elimi çekiştirmesiyle bakışlarımı onlardan uzaklaştırdım.

Bu Rhodes'tu.

Rhodes. Bay Huysuz Göt.

Her zaman somurturdu ve asla eğlenmeyi bilmezdi; şu anda Vegas'ta, en yakın arkadaşının kahrolası Stanley Kupası kazanması gibi heyecan verici bir şeyi kutluyor olsak bile. Tamam, sanırım o da kazanmıştı çünkü ikisi de Carolina Comets'ta oynuyordu. Fakat neden bununla ilgilenecektim ki? Bugün Bay Huysuz Göt'ü değil, Collin'i şımartıyorduk.

Rhodes elimi tekrar çekiştirdiğinde ona küçümseyici bir bakış attım.

* Ulusal Hokey Ligi. Kuzey Amerika'da buz hokeyinin en üst düzeyde oynandığı organizasyondur.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Üstüne çıktığım masadan inmemi işaret ediyordu. Başımı sallayarak reddettim, o benim patronum değildi. Daha fazla somurtarak -tabii eğer mümkünse- tekrar elimi tuttu. Onunla göz göze gelecek şekilde eğildim ve burnuna bir fiske attım.

"Hayır, teşekkürler!"

Collin güldüğünde tüm dikkatim ona kaydı, Harper'a başka bir şey söylüyordu. Dudakları tekrar hareket etti, gözlerimi kısarak ne konuştuklarını anlamaya çalışsam da baş aşağı durduğum için başarılı olamadım.

Baş aşağı duruyordum çünkü kimsenin eğlenmesine izin vermeyen bir canavar tarafından ele geçirilmiştim.

"Hey! Seni huysuz seksi dev! İndir beni!"

Beni duymazlıktan geldi.

"Harper! Yardım et!" En yakın arkadaşıma doğru bağırdım ancak başını sallayarak bana yardım etmeyi reddetti. "Hayır! Git ve uzan, sarhoşsun!"

Nefesimi tuttum. "Sarhoş değilim."

Bu ne cüretti! Sarhoş falan değildim, sadece biraz çakırkeyiftim.

"Öylesin!"

"Seni hain." Kesinlikle hainlik yapıyordu. Gelmiş geçmiş en büyük hain bile olabilirdi. Kim arkadaşının bu şekilde kaçırılmasına izin verirdi ki? Beni, kulüpten ve yeni en yakın arkadaşım olan alkolden uzaklaştıran deve vurmaya başladım.

Bir yandan da eski en yakın arkadaşıma bağırmaya devam ediyordum. "Beni sevdiğini sanmıştım!"

Hain, "Seviyorum!" diye karşılık verdi. "Bu senin iyiliğin için."

Benim iyiliğim için mi? Bu kız deli miydi? Beni resmen canavarın kollarına atmıştı.

"Bu adam beni kaçıracak ve kalesinde rehin tutacak."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tam o anda Rhodes'un, "Çok beklersin," diye mırıldandığına yemin edebilirdim. Yorumu üzerine ona tekrar vurmama rağmen saldırımı bir kez daha görmezden geldi.

Onunla savaşmanın bir faydası olmadığını, Harper'ın da beni *kurtarmayacağını* anladığımda, yumruğumu ona doğru salladım ve beni kaçırıp kapıya götüren adama teslim oldum.

Dışarı çıkana kadar ilerlemeye devam etti.

En sonunda durduğumuzda beni omzundan indirip ayaklarımı yerle buluşturdu. Elleri kalçama çarptığında, "Dikkat et, Bay Temas Bağımlısı," diye söylendim.

Gözlerini devirerek tekrar elimi tutup beni kaldırımda sürüklemeye başladı.

Tutuşundan kurtulmaya çalışsam da hiçbir faydası yoktu. O... çok güçlüydü. Çok güçlü, çok kaslı ve vay canına... o gömleğin içinde sırtı *gerçekten* seksi görünüyordu. Ayrıca gömleği fazlasıyla dardı, üstüne bir beden küçükmüş gibi duruyordu.

Rhodes'un beni sürüklemeye devam emesine izin vermemin tek sebebi, ayaklarımın ağrımasıydı. Neden yine topuklu ayakkabı giymiştim ki?

Beni çekiştiren koca dev aniden durduğunda sırtına çarptım.

"Hey!" Bizi yönlendirdiği eski, ellili yıllardan kalma küçük restoranı görebilmek için saçlarımı tam zamanında yüzümden çekmeyi başarmıştım. "Ne yapıyor... ah! Patates kızartması!" Bir tane almak için uzandığımda, Rhodes elime vurarak uzaklaştırdı. "Ah!"

Ardından, "Özür dilerim," dediğini duydum.

"Kesinlikle *affedilmedin*."

"Senden değil, az önce yemeğini çalmaya çalıştığın adamdan özür diliyordum. Hadi." Beni biraz daha çekiştirip sürüklemeye devam ettikten sonra sandalyeye oturmam için ittirdi. Yanımdan ayrılıp tezgâha ilerledi ve garsona doğru eğilerek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

onunla konuşmaya başladı. Aslında kaçmalıydım. Beni asla yakalayamazdı. İmkânı yoktu.

Öte yandan hareket edemeyecek kadar yorgundum.

Masanın üstüne yığılıp çenemi avucuma yasladım ve bir süreliğine gözlerimi kapattım. Rhodes iri gövdesiyle karşımdaki sandalyeye oturduğunda irkildim. Doğrudan bana diktiği bakışlarından hoşlandığım için kendimden nefret ediyordum.

Böyle hissetmek istemiyordum. Bu yüzden, gözlerimi etrafta -yani onun dışındaki her yerde- gezdirmeye başladım.

"Iy. Burası iğrenç bir yer," dedim. Söylediğimde ciddiydim, burası çok çirkindi. Duvarlar, pastel tonlarındaki mavi ve pembe duvar kağıtlarıyla kaplanmıştı ve dekorların modası geçmişti. Hepsinden nefret etmiştim. "Neden buradayız?"

"Yemek yemen gerekiyor."

Bu defa somurtup kaş çatma sırası bendeydi. "Aç değilim."

Değildim. Tek istediğim kulübe geri dönmek, dans edip eğlenmekti; ne kadar üzgün ve yalnız olduğumu unutmaya ihtiyacım vardı. Fakat Rhodes beni ya duymamıştı ya da umursamıyordu. Elimi yüzüne doğru sallayarak dikkatini çekmeye çalıştım.

"Hey, Huysuz Göt, beni duydun mu? Aç. Değilim." Daha anlaşılır olması için kelimeleri tek tek vurgulamıştım.

"Yiyeceksin. Seni odana götürmeden önce alkolü bünyenden atmalısın."

Başımı geriye doğru attım. "Hayır, *seni* otel odama falan *götürmeyeceğim. Seks* yapmayacağız."

"*Seks* yapmayı önermedim," dedi alayla. Devam etmeden önce dudakları seğirdi. "Ama aklından nelerin geçtiğini öğrenmek güzel. Sadece seni odana geri *götüreceğimi* söylemiştim. Uyuman için."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Tatlı bir garson, bir tabak patates kızartması ve kocaman, bol soslu bir hamburger getirdiğinde Rhodes, "Ye," diye emretti. "İhtiyacım olan son şey kendi kusmuğunda boğulman."

Sözlerine karşı burnumu kırıştırsam da dediğini yaptım; çünkü yemekler *gerçekten* çok güzel görünüyordu.

Patates kızartmasından bir ısırık aldığım anda inledim. "Aman Tanrım. Bu *aşırı* iyi."

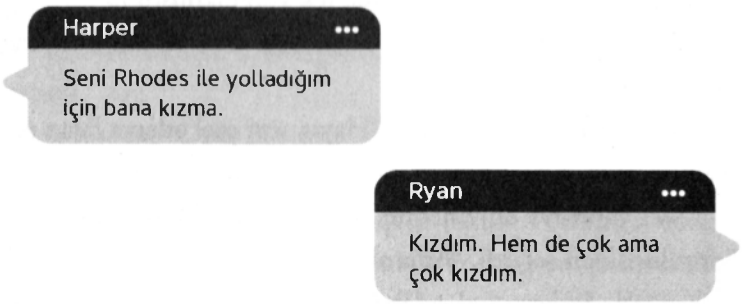
Rhodes'un her zaman çatık olan kaşları, sanki mümkünmüş gibi daha da çatıldı. "Sadece bir patates kızartması. Orgazm oluyormuşsun gibi inlemeyi kes."

"Bunun benim orgazm sesim olduğunu nereden biliyorsun?"

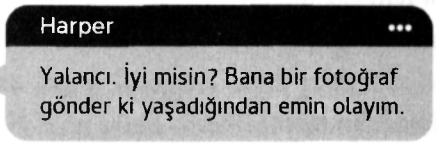
Beni görmezden gelerek tabağımdan bir patates çaldı. Sırf kendi ağzıma bir tane daha tıkmakla meşgul olduğum için patatesimi çalmasına izin vermiştim.

Farkına bile varmadan tabağın yarısını bitirip bir bardak suyun tamamını içmiştim. Aslında sudan nefret ederdim.

Kendimi çok daha iyi hissediyordum ve bu çirkin restoran, eskisi kadar dönmüyordu. Telefonum titrediğinde çantamın içinden çıkarıp ekrana baktım. Mesaj eski en yakın arkadaşımdandı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yaşadığımın bir kanıtı olarak fotoğrafımı çekip gönderdiğimde, o da bana Collin ile kendisinin bir fotoğrafını göndermişti. Ve bu beni bir kez daha üzdü.

Rhodes kaşlarımı çattığımı fark edince, "İyi misin?" diye sordu.

"Hayır."

"Hayır mı? Kusacak mısın?" Paniklemiş gibi görünüyordu.

Ona bir patates fırlattım. "Hayır. Alkole karşı dayanıklıyımdır, teşekkürler."

"O zaman sorun ne?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Ben... Hiç âşık oldun mu?"

Sorum karşısında afalladı. "Ne?"

"Hiç âşık oldun mu?"

Dudaklarını bükerken omzunu silkti. "Sanırım... yani olduğumu söyleyebiliriz."

"Ah... Sesin üzgün geliyor. Sürekli huysuz olmanın sebebi bu mu? Kalbin kırıldığı için mi?"

Kaşlarını çattı. "Tabii."

"Ama kalbini gerçekten kırdı, değil mi?"

"O... evet. Beni terk etti."

"Seni terk mi etti? Ama sen *sensin*. NHL'in yetenekli yıldız oyuncususun. Sen..." Nefesimi tuttum. "Ah, olamaz. Yatakta kötüsün, değil mi?"

Gözleri kısıldı. "Çeneni kapat ve yemeğini ye, Ryan."

"Doydum."

"Çok yazık, biraz daha ye."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Onu memnun etmek için ağzıma bir patates daha atıp çiğnemeye başladım. "Adı ne?"

"Kimin?"

"Boşalmasını sağlayamadığın kızın."

"Sebebi bu değil..." İç çekip arkasına yaslanırken başını salladı. "Brittney."

"Spears olan mı?"

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, tabii ki o değildi.

"Kline."

Telefonumu alıp hızlıca Instagram'a girdim ve adını yazdım. Aynı isimde birkaç profil çıkmasına rağmen, onu gördüğüm anda kim olduğunu hemen anlamıştım.

Yine de emin olmak için telefonumu Rhodes'a doğru çevirdim. "Bu o mu?"

Sadece bir saniyeliğine ekrana baktıktan sonra, sanki ona bakmak acı veriyormuş gibi gözlerini kaçırıp başını salladı.

O muhteşemdi, tıpkı bir mankeni andırıyordu.

"Gerçekten çok güzelmiş. Ne kadar zamandır birlikteydiniz?"

"Verdiğimiz araları da sayarsak birkaç yıldır beraberdik. Gerçi son zamanlarda çoğunlukla ayrıydık. Ama düzeleceğiz. Her zaman düzeliriz."

Fotoğraflarına bakarken onu dinlemeye devam ettim. Çok fazla paylaşım yapıyordu. Neredeyse günde üç kez.

Ancak asıl dikkatimi çeken şey iki gün önce paylaştığı fotoğraftı.

"Tüm hafta sonu bu yüzden mi bu kadar üzgündün? Başka biriyle nişanlandığı için mi?"

Başını aniden bana doğru çevirdi. "Ne?"

Üzgün görünüyordu. Ve öfkeli.

Aynı anda *hem üzgün hem de öfkeli* olduğu bile söylenebilirdi.

"Nişanlanmış."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır."

"Evet. Bak." Telefonu tekrar ona doğru çevirdiğimde elimden kapıp fotoğrafa daha yakından bakmaya başladı. Kafam hâlâ biraz güzel olabilirdi fakat yüzünden geçen duygular apaçık ortadaydı.

Öfke.

Acı.

Üzüntü.

Kalp kırıklığı.

Sessizce, "Bilmiyor muydun?" diye sordum.

Gözlerini fotoğraftan ayırmadan başını iki yana salladı. "Hayır. Ben... Yani dediğim gibi... aramızın düzeleceğini düşünmüştüm. Biz hep... düzelirdik." Sanki gördüğü şeyin başka bir şey olmasını istermiş gibi fotoğrafa bakıp duruyordu. Ancak değişen hiçbir şey yoktu. Kız başkasıyla nişanlanmıştı ve Rhodes üzgündü.

O kötü hissettiği için şimdi ben de kötü hissediyordum.

"Rhodes, sen..."

"O benim takım arkadaşım."

"Ne?"

"Fotoğraftaki adam. Benim takım arkadaşım. Yani, takım *arkadaşımdı*. Ben... Ben bu adamla kahrolası bir kupa kazanmıştım."

"Ah." Ne söyleyeceğimi, onu nasıl rahatlatacağını bilmiyordum. Teselli edilmeye ihtiyacı olup olmadığından bile emin değildim. Onu tam anlamıyla tanımıyordum.

"İçki."

"Ne?"

Telefonu önüme doğru itti. "İçki. Bir içkiye ihtiyacım var. Kafamı dağıtacak bir şeye. Dans. Eğlence. *Herhangi bir şey.*"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Sözleri beni şaşırttı. Vegas'a geldiğimizden beri onu bir biradan fazlasını içerken görmemiştim ve kesinlikle dans eden bir tipe benzemiyordu.

Fakat şu an, bir biradan daha fazlasına ve kafa dağıtmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

"Lütfen."

Çaresiz bakışlarını görmezden gelebileceğimi sanmıyordum.

Bunu yapmamalıydım. Yapmamam gerektiğini biliyordum. Daha yeni ayılmaya başlamıştım ve içmenin unutmaya hiçbir faydası olmayacağının farkındaydım.

Öte yandan gözlerindeki umutsuz ve kederli bakış, *benim* gözlerimdekinin bir yansımasıydı.

Biz ruh ikiziydik ve buna *ihtiyacımız* vardı. Rahatlamamız ve dertlerimizi unutmamız gerekiyordu. Bize böyle hissettiren insanları unutmalıydık.

Bunu hak etmiştik. "Tamam," dedim sessizce. "Olur."

Rhodes sandalyesinden kalkıp elini uzattı. Elini tutup beni sandalyemden kaldırmasına izin verdim.

"Yolu göster," dedim ve o da tam olarak bunu yaptı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 2

Ne derler bilirsiniz. *Oynayacaksan büyük oyna ya da hiç oynama.*

İşte ben de kahrolası derecede büyük oynamıştım.

Büyük partilerin adamı değildim. Gürültüyü sevmez, çılgınlık yapmazdım. Benim çılgın gece anlayışım, kahve içip akşam dokuzda *Yüzüklerin Efendisi* maratonu yapmaktan ibaretti.

Sıkıcı biriydim ve genellikle asosyal biri olarak bilinirdim. Buzun üzerinde değilken nadiren gevşer ya da taşkınlık yapardım. Programımız dışında yapılan etkinliklere pek katılmazdım. Hatta bu konuda ünlüydüm. Dikkatleri üzerime çekecek şeyler yapmazdım.

Gerçekten dikkat çekecek bir şey yaptığım o tek seferde, her şeyi büyük ölçüde mahvetmiştim.

Takım arkadaşlarım Collin, -aynı zamanda en yakın arkadaşım- Miller ve Lowell ile Vegas'ta bir hafta sonu planlamıştık. Sadece Stanley Kupasını kazandığımız için yaptığımız bir kutlama tatili olacaktı. Harika yemekler yiyecek, biraz içki içecek ve kumar oynayacaktık.

Ancak Collin gidip âşık olmuş ve gelirken yanında kız arkadaşını da getirmişti. Kız da, -doğal olarak- terk edildiği için üzgün ve biraz uzaklaşmaya ihtiyacı olan kendi en yakın arkadaşını getirmişti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ayrıca Collin, ona karşı "ekstra kibar" olmam konusunda benden söz almıştı.

Fakat kastettiği o *ekstra kibarlığın* bu olduğundan şüpheliydim.

Ağırlığını üzerimde hissedebiliyordum. Daha doğrusu, *parmağımın* üzerindeki ağırlığını...

Tek gözümü açıp sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissettiren altın yüzüğe baktım. Dün gecenin anılarını hafızamdan silmek ister gibi avuçlarımı gözlerime bastırdım. Gerçekten *silmeye* çalışıyordum çünkü bunu yaparken ne düşünmüştük ki? Neden bunun iyi bir fikir olduğuna inanmıştık? Vegas'ta evlenmek hangi evrende iyi bir fikir olabilirdi?

Hiçbir yerde olamazdı. Bu tamamen berbat bir fikirdi.

Tıpkı Harper'a söz verdiğim gibi, Ryan'ın otel odasına güvenli bir şekilde varmasını sağlamalıydım.

Ama hayır... Üzüntülerimden içerek kurtulmalı ve son derece aptalca bir şey yapmalıydım.

Sarhoş halimden nefret ediyordum.

Başım muhtemelen susuzluktan dolayı ağrıyordu ama su içmek için kalkacak cesaretim yoktu. Ayrıca, Ryan da tam olarak yanımda uyuyordu. Henüz onunla uğraşmaya hazır olup olmadığımdan da pek emin değildim.

Karımla.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyordu.

Aslında evliliği iptal ettirebileceğimizi biliyordum. Eğer gerçekten sorun çıkarmak istersem, çok sarhoş olduğumuz için araya bir avukat sokabileceğimden de emindim. Bizi evlendirenlere ne kadar para verirsem vereyim -ki çok para vermiştim- bunun yasal olmasının imkânı yoktu.

Yine de içten içe, bunların bir önemi olmadığının farkındaydım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Komodinin üzerindeki telefonum çalmaya başladığında, bunun tek bir anlama geldiğini biliyordum. Düğünümüzü videoya çekip internette yayınlamıştık... Artık olan olmuştu. Bundan tam bir aptal gibi görünmeden geri dönmenin herhangi bir yolu yoktu. Hiçbir şey olmamış gibi davranıp olanları unutamazdım.

Keşke yapabilseydim. Keşke her şeyi unutabilseydim.

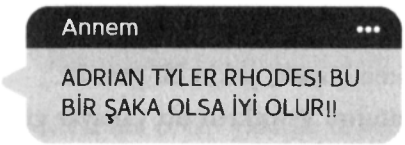
Tabii beni öptüğü kısım hariç. Yumuşak dudaklarının dudaklarımdaki hissini... Dokunuşumla nasıl eridiğini... Dillerimiz birbirine dolanırken çıkardığı o küçük sesleri...

İşte o anları unutmak istemiyordum. Ya da daha sonra ellerimizi birbirimizden uzak tutamadığımız ve Uber'le otele geri dönerken ağızlarımızın birbirine yapışıp kaldığı kısmı.

Otele varıp kapıyı açtığım anda, üzerinde sadece iç çamaşırları kalana kadar soyunmuştu. Sarhoş beynimin bir yerlerinde, aniden uyarı çanları çalmaya başlamış ve yapmak üzere olduğumuz şeye bir son vermek zorunda kalmıştım. Onu reddettiğim anda gözlerinde beliren bakış sarhoş olmama rağmen beni mahvetmişti. Yine de pişman değildim, bir de bunun sonuçlarıyla başa çıkabileceğimi sanmıyordum.

Telefonum tekrar çaldığında Ryan inledi. O uyanmadan önce telefonu kapatmalıydım. Olabildiğince yavaş bir şekilde dönüp komodinden telefonumu aldım.

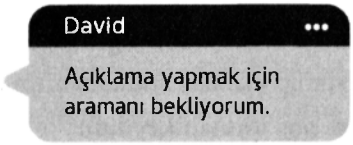
Gözüme çarpan ilk şey annemden gelen mesaj olmuştu.

Kahretsin. Göbek adımı kullanmış *ve* çift ünlem koymuştu. Başımın belada olduğunu anlamıştım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gözlerim, Carolina Comets'ın genel menajerinden gelen mesaja takıldı.

İrkildim.

Siktir.

Genellikle herhangi bir kuralı çiğnemediğiniz sürece, kuruluş yaptıklarınızı pek umursamaz ve sakin davranırdı. Tabii bu manşetlere çıkmaya başladığınız ana kadar sürerdi. Olanların çoktan manşetlerde yer aldığından emindim.

Hokey hakkında haberler paylaşan uygulamaya tıkladığım anda, günün ilk haberi beni karşıladı.

ADRIAN "CANAVAR" RHODES, MAKYAJ FENOMENİ RYAN BELL İLE EVLENDİ.

Medyanın dilinden düşürmediği bu lakaptan utanıyordum; hokey oynamaya başladığım ilk zamanlarda üzerime yapışmıştı ve bir türlü kurtulamamıştım. Sanırım bu, yüzünüze paten darbesi aldığınızda ve gözünüzün sadece biraz aşağısından dudağınıza, oradan da çenenizin altına doğru bir kesik olduğunda yaşanan bir şeydi.

Sonrasında ne mi olmuştu? İki ameliyat, yüzden fazla dikiş ve benim için her şeyi değiştiren büyük, çirkin bir yara izi.

Demek istediğim, evet, sanırım gerçekten bir canavar gibi gözüküyordum. Yaklaşık otuz kilo alıp on beş santim uzamanın ve sezondaki vuruş rekorunu sürekli elimde tutmanın da yardımcı olmadığına emindim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Telefonum art arda gelen mesajlarla elimde titreyip dururken haber sitesini kapattım. Mesajlar o kadar hızlı geliyordu ki yetişmekte zorlanıyordum.

Mesajına cevap yazarak başka bir erkeğin, -özellikle de takım arkadaşımın- parmağına yüzük takmasına izin verdiği anda aramızdakilerin bittiğini hatırlatmak istedim. Fakat bu çok anlamsız olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Başka mesajlar da gelmeye devam ediyordu. Bazılarını gerçekten görmezden gelmemem gerekiyordu. Yine de telefonumu sessize alıp ters çevirerek gelen diğer mesajlara bakmadım.

Kalkıp tüm bu karışıklıkla ilgilenmeliydim. Ancak bunun yerine gözlerimi kapattım ve kendimi tekrar uyumaya zorlarken yaşananların sadece kötü bir kâbus olmasını diledim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 3

Kendimi uslanmaz bir romantik olarak tanımlardım, aşkla ilgili her şeyi çok severdim. Beklenmedik tanışmaları, yumuşak dokunuşları, utangaç gülümsemeleri ve âşık olmaya başladığın anda hoş bakışmaları... Bunların yavaş ve tatlı bir şekilde, destansı bir şeye dönüşmesini seviyordum. Aşkın kötü yanlarına bile hayrandım çünkü onu bu kadar özel yapan şey de buydu, değil mi?

Romantik komedileri, göz yaşartan duygusal aşk hikâyelerini izlemeyi ve aşk romanlarını okumayı seviyordum. En sevdiğim özel gün, Sevgililer Günü'ydü. Ayrıca, herkesin dışarıda bir yerde kendisini bekleyen bir ruh eşi olduğuna gerçekten inanıyordum.

O kadar saftım ki, eski erkek arkadaşım Steven ile beraberken kendi ruh eşimi bulduğumu düşünmüştüm. Yaşadığımız tüm sıkıntıların büyük, güzel sonuca doğru giden yolda ufak tefek pürüzler olduğuna inanmıştım.

Ancak çok *fena* yanılmıştım.

En iyi arkadaşım Harper, NHL yıldızı erkek arkadaşı ve onun birkaç takım arkadaşıyla birlikte Vegas'a gitmek üzere uçağa binmeden birkaç saat önce, Steven bana mesaj atarak baba olacağını söylemişti.

Asıl sorun şuydu ki hamile olan ben değildim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Zaten sorunlu olan ilişkimizin, bu olaydan sonra bittiğini söylemem doğru olurdu.

Keşke, sağduyulu ve ona tebrik mesajı gönderecek kadar olgun biri olduğumu söyleyebilseydim.

Ama hayır.

Vegas'ta geçirdiğim o tek gecede -tıpkı çoğu kalbi kırık kadının yapacağı gibi- çok fazla içmiş ve bir sürü erkekle dans etmiştim. Üst üste içmeme rağmen, yine de kendimi bok gibi hissetmiştim.

En büyük darbe ise, bütün gece en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşının mutlu bir şekilde aşklarını yaşamalarını izlemek zorunda kalmamdı. Beni yanlış anlamayın, Harper aşkı bulduğu için çok *mutluydum*. Onu, üniversitedeki ilk yılımızdan beri tanıyordum ve daha önce hiç bu kadar mutlu olduğunu hatırlamıyordum. Mutluluğu hak ediyordu. Tanrı biliyordu ya, yeteri kadar bundan kaçmaya çalışmıştı.

Yine de onu, Collin ile birlikte görmek beni paramparça etmişti. Bu, her şeyi on kat daha kötü hale getirmişti çünkü sahip oldukları şeyi ben de istiyordum. Başka bir insanla kurulabilen o bağı ben de istiyordum. O yakınlığı ve bağlılığı istiyordum.

Sadece bu şekilde gerçekleşmesini beklememiştim...

Tam o sırada, belimi saran iri kol etrafımda sıkılaştı ve yatakta dönerken beni de beraberinde sürükledi. Üzerinden kalkıp ondan uzaklaşmaya hazırlandığım sırada nefes alıp verişi değişince duraksadım.

Nefesimi tutarak bekledim fakat ne gözlerini açtı ne de hareket etti.

Uyumaya devam ediyordu.

Başımı eğerek üzerinde uzandığım adamı incelemeye başladım. Uyanıkken her zaman kaşlarını çatıyordu, görünüşe göre uyuduğu zamanlarda da durum pek farklı değildi. Fakat

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kaşlarını çatsa da çatmasa da inkâr edilemeyecek tek bir şey vardı; çok güzeldi. Onunla tanıştığımızda aklıma ilk gelen şey buydu. Gözlerimi ondan ayırmam o kadar uzun sürdü ki, bakışlarımdan *ben* bile rahatsız oldum. Üstelik bunun yaşanması oldukça zordu. İşte o kadar göz alıcı biriydi.

Uzun, koyu kirpikleri elmacıkkemiklerine doğru uzanıyordu. Kesinlikle kesilmesi gereken koyu sarı saçları tamamen dağılmıştı ve dolgun dudaklarının köşesinde biraz kurumuş salya vardı.

"Senin *ve* memelerinin bana baktığını hissedebiliyorum."

Üstsüz bir şekilde üzerinde uzandığım ve gözlerimi dikip ona baktığım için utanmalıydım ama buna verecek bir tepkim yoktu. Dün gece bir ömürlük utanç kotamı doldurmuştum.

"Eğri olan tam bana bakıyor."

Gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen ona ters ters baktım. "*Eğri* değil. Sadece biraz büyük... Birazcık."

Gözlerini açıp memelerime bakmaya başladığında, utanmaz bakışları karşısında kıvranmamaya çalıştım. Özellikle de aleti kıçımı dürtüyorken...

Sonunda gözlerini benimkilerle buluşturduğunda tek kaşını kaldırdı. "Neden yine üstsüz bir şekilde üzerimde yatıyorsun? Dün gece sana yeterli gelmedi mi?"

Hoşnutsuzluğumu belli edercesine dudaklarımı büzdüm. Kulağa çok utanç verici gelse de dün gece ne yapıp yapmadığımızı net olarak hatırlayamıyordum.

Fazlasıyla büyüleyici ela gözleri kısıldı. "Ne? Takımın çirkin çocuğuyla yattığın için üzüldün mü?"

Sanırım sorumun cevabını almıştım.

Sözleri karşısında gözlerimi devirmemeye çalıştım.

Bu sürekli yaptığı bir şeydi... kendine hep çirkin diyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çirkinliğinin aslında neyden kaynaklandığına dair hiçbir fikri yoktu. Tamamen davranışlarıyla alakalıydı. Bir pislik gibi davranıyordu.

Onu itmeye çalıştım çünkü hem ona hem kendime öfkeliydim. Fakat beni bırakmadı. Ters ters bakarak, "Ne?!" diye bağırdım. Bu bir soru değildi. Daha çok, *başka bir ahmakça şey daha söylemen için sana meydan okuyorum* demekti.

Meydan okumamı kabul etmek yerine tutuşunu gevşetip gitmeme izin verdi. Üzerinden yuvarlanıp sırtımı ona dönerek yatağın kenarına oturdum. Dün gece odasına geldikten ve mini bardaki tüm şişeleri açıp neredeyse hepsini içtikten sonra, neler olduğuna dair herhangi bir ipucu bulmaya çalışarak etrafa bakındım. Yine de zihnimde kocaman bir karanlık vardı.

Ondan önce yaşananlar ise biraz daha netti, keşke öyle olmasalardı. Aklıma doluşan anılar karşısında gözlerimi sıkıca kapatıp onları bir kenara ittim.

Kıyafetlerin, Ryan. Lanet olası kıyafetlerini giy ve çıldırmadan önce buradan git.

Gözlerimi tekrar aralayıp bakınmaya devam ettim. Sutyenim komodinin, kısa siyah deri eteğim şifonyerin, bordo kadife askılımsa lambanın üzerindeydi. Siyah topuklu ayakkabımın teki sandalyedeydi ve diğerinin nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Dün gece pek dikkat etmemiştim -ya da en azından dikkat ettiğimi sanmıyordum- ama burası, şimdiye kadar içinde bulunduğum en gösterişli otel odasıydı. Sanırım bu, en iyi arkadaşımın bir NHL oyuncusuyla çıkmasının sağladığı bir avantajdı. Onlar sayesinde hayattaki lüks şeyleri deneyimlemeye başlamıştım.

Yine de o lambanın nasıl kırıldığını merak ediyordum...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yataktan kalkarak telefonumda dahil şifonyerin üzerinde duran eşyalarımı toplamaya başladım. Telefonumun ekranına dokunmak gibi bir hata yaptığımda bir ton bildirimle karşılaştım. Daha önce hiç bu kadar bildirimi aynı anda aldığımı sanmıyordum. Aralarından bir tanesi kardeşime aitti. Çok uzakta olduğundan ve genellikle benim işime hiç karışmadığı için mesajını görmek, haberin gerçekten yayıldığını anlamam için yeterliydi.

Onunla yüzleşmeyi erteleyerek ekranı kapattım ve eteğimi bacaklarımdan yukarı çekmeye başladım.

Arkamda hareket edip iç çektiğini duyabiliyordum. Acaba o da telefonunu mu kontrol ediyordu?

"Yapmadık."

Sesi yumuşak, uykudan ve muhtemelen dün gece çok fazla içtiğimiz için sıvı kaybından dolayı biraz boğuktu. Bakışlarımı ona çevirdiğim anda, çok geçmeden bunun büyük bir hata olduğunu anladım. Yatağın kenarında çarşaf beline dolanmış bir halde otururken üzerinde çok çalıştığı tüm o sert kaslar gözlerimin önündeydi.

Zorlukla yutkunarak, "Ne?" dedim.

"Dün gece... seks yapmadık."

Ayağa kalktığında bunu yapmamış olmasını diledim.

Keşke kalkmasaydı çünkü Stanley Kupasını kazanan Carolina Comets'ın en iyi defans oyuncusu Adrian Rhodes, şu an karşımda çırılçıplaktı.

Tamamen. Sanki sikinin doğrudan bana bakıyor olması umurunda değil gibiydi.

Ve ne yazık ki, muhteşem olduğunu inkâr edemezdim. Bu daha da sinir bozucuydu, sonuçta sadece bir penisti. Elbette çekici olabilirdi ama ağzımı sulandırması gerekmezdi. Bu şekilde olmazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bir adım attığında sikinin hareketiyle devrildim. Hayır, şaka yapmıyordum. Şu an tam olarak yerdeydim.

Kıçımın üstüne düşmüştüm çünkü kahrolası deri eteğimi giymeye çalışırken, her nasılsa bunun iyi bir fikir olduğunu düşünerek sikine bakmakla meşguldüm. Ayrıca onu yalamak istemem dışında hiçbir şeye odaklanamıyordum.

Siktir, hâlâ sarhoş olabilir miydim?

Yalamak değil, yumruklamak istiyordum.

Onu yumruklamak istiyordum, Rhodes bir pislikti. Hem de kocaman bir pislikti. Yani, az önce mememe eğri demişti ve bu oldukça pislik bir davranıştı.

Bana yardım etmek için hiç acele etmedi. Çıplak bir şekilde orada dikilerek aptal gibi yerde yuvarlanmamı izliyordu.

Evet, şu ana kadar her şey yolunda gidiyor gibiydi.

Çok uzun süren bir sessizliğin ardından, "İyi misin?" diye sordu.

Onu görmezden gelerek eteğimi çekiştirmeye devam ettim. *Hâlâ* yerdeydim ve kendimi bu hale nasıl soktuğum konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bunun için Rhodes'u ve onun aptal, çekici aletini suçluyordum.

Derin bir nefes alarak odanın içinde ilerlerken güçlü ayak sesleri kıçımın yapışık olduğu halıda yankılanıyordu ki bu, hiç eğlenceli değildi. Ellerini belime dolayıp beni hiç çaba sarf etmeden yerden kaldırdı ama bırakmadı. Yarısı çekilmiş eteğim ve sırtım, hâlâ çıplak olan göğsüne yaslıyken beni tutmaya devam etti.

Uzun bir süre hareket etmedik. Tam o anda, tüm bu olanlarla yüzleştik.

Seks yapmamış olmamız yaşanan diğer şeyleri görmezden gelebileceğimiz anlamına gelmiyordu. Açıkçası, onunla *yatmış olmayı* tercih ederdim. Bu, gerçekte yaptığımız şeyden çok daha

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

iyi olurdu. Onunla yatmak daha sonra unutup hayatıma devam edebileceğim bir olaydı. Sonuçta daha önce tek gecelik ilişkilerim olmuştu.

Peki ya bu?

Gözlerimi sıkıca kapattım, belki de yapmamıştık. Belki de yaşananların hepsi *gerçekten* aptalca bir rüyadan ibaretti. Her an uyanabilir, tüm bunları kafamda kurduğumu fark edebilirdim. Gözlerimi açtığımda yatağımda yalnız olacak ve rüyama gülecektim çünkü *bu kadar* aptal olmamın imkânı yoktu.

Tutuşunu sıkılaştırdığında, bedenimin etrafında kıvrılan parmaklarına baktım.

İşte kanıt oradaydı.

Bu bir rüya değildi.

Evlenmiştik.

Gözlerimi yakmaya başlayan yaşları tutmak için onları sıkıca yumdum.

Rhodes beni sıkıca tutmaya devam ederken ben de ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Birkaç dakika öylece durduk. Hâlâ sutyenimi giymemiştim ve burada durmaya devam ettikçe, sırtımı dürten sertleşmiş aletini daha fazla görmezden gelemiyordum.

Ortamı yumuşatmak için ereksiyonu hakkında bir şaka yapmak istedim fakat bunu iyi karşılayacağından şüpheliydim. Onun yerine sessizce, "Bırak," dedim.

Bırakmadı. Beni kendine daha sıkı bastırdı ve başını başıma yaslayıp nefesimi içine çekti.

Ben de ona izin verdim.

İzin verdim çünkü içten içe buna ihtiyacım olduğunu biliyordum, o da biliyordu.

Bundan nefret ediyordum.

Daha fazla dayanamayarak, "Lütfen Rhodes," diye yalvardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

İç çekerek beni bıraktığında eteğimi tamamen yukarı çektim. Komodinden sarkan sutyenimi alıp üzerime geçirdikten sonra gömleğimi giydim. O sırada onu görmezden gelmeye çalışıyordum ama nihayet üzerine bir iç çamaşırı giydiğini görmüştüm. Kayıp ayakkabımın diğer tekini banyoda bulup ayağıma geçirdim. Rhodes, bu süre zarfında hiç konuşmadı. Ta ki elim kapı koluna değene kadar.

"İyi misin?"

Duraksadım, sırtım ona dönük bir haldeyken iç çektim.

Daha önce de aynı soruyu sormuştu.

"Emin değilim," diye cevap verdim, iyi olup olmadığımdan gerçekten *emin değildim*. Hâlâ başımdan geçenleri, son yirmi dört saat içinde olanları algılamaya çalışıyordum. "Yani biz gerçekten..."

Cümlemi tamamlamadım. Tamamlayamadım.

Yine de beni anlamıştı. "Evet."

"Ve bu..." Ona döndüm. Başını sallaması en büyük korkumu doğruladı. Yoğun bir nefes vererek, "Tamam," dedim.

"Tamam mı?"

Sessizce güldüm. "Başka ne söyleyebileceğimi gerçekten bilmiyorum, Rhodes."

Kahrolası başını bir kez daha salladı, bu hareketinden nefret etmeye başlamıştım. "Nereye gidiyorsun?"

"Odama. Üstümü değiştirmeye. Akşamki uçuşumuzdan önce Harper, Collin ve diğer çocuklarla öğle yemeği yiyeceğiz."

Söylediklerimden dolayı üzgün görünüyor, sanki başka bir cevap bekliyordu. Kalmamı bekler gibi bir hali vardı.

Gerçekten de kalmam gerekiyordu. Konuşacak çok şeyimiz vardı. Öte yandan, bu odadan hemen çıkmazsam dağılabilirdim.

Ve şu anda dağılamazdım.

"Doğru. Öğle yemeği. Herkesle birlikte."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Komodinin üzerindeki telefonu titredi. "Senin telefonuna da mı mesajlar yağıyor?"

"Evet. Collin'den ve en iyi arkadaşından bir sürü mesaj gelmiş."

Gözlerimi sıkıca kapattım. "Onlara... onlara ne söyleyeceğiz?"

"Evliliğimizi hangi kahrolası şekilde açıklayacağımızı mı soruyorsun?" Alaycı bir kahkaha attı. "Hiçbir sikik fikrim yok ama bunu konuşmalıyız."

"Biliyorum. Ben sadece... Lütfen, Rhodes. Benim... Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Düşünmeye ihtiyacım var."

Başka hiçbir şey söylemedi ve beni durdurmaya çalışmadı.

Böylece, ben de kapıyı açıp kocamı odasında tek başına bıraktım.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 4

Olanlar kesinlikle rüya değildi.

Kapı, Ryan'ın arkasından kapandığı anda en yakınımdaki şeyi alarak odanın diğer ucuna fırlattım.

"Siktir!"

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdiğim sırada bağırışım odada yankılandı. "Siktir, siktir, siktir!"

Beni bu boktan durumdan sihirli bir şekilde çıkaracakmış gibi saçlarımı tekrar tekrar çekiştirdim. Elbette hiçbir faydası yoktu. Duş almam gerekiyordu. Düşünmeli, kafamı boşaltmalıydım. Bu durumu çözmenin bir yolu olmalıydı.

Banyoya ilerleyip suyu açtığım anda kapı çaldı. Gelenin kim olduğunu tahmin edebiliyordum, iç çekerek duymazlıktan geldim.

"Kahretsin Rhodes, orada olduğunu biliyorum! Lanet kapıyı aç!"

Polisler gelmiş ve kapıyı kırmaya çalışıyorlarmış gibi kapıyı yumrukluyordu. Suyu kapattım. Bu yüzleşme için henüz hazır değildim ama yine de yapmam gerekiyordu. Tüm bunların üstüne bir de gürültü şikâyetiyle güvenliğin gelmesi, isteyeceğim son şeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kıyafetlerimi giymekle uğraşmayıp kapıyı açtım. Collin kaşlarını çatıp elini kaldırmış, kapıya tekrar vurmak için hazırlanıyordu.

Gözlerini kıstı. "Bunun bir şaka olduğunu söyle."

Collin'i görmezden gelerek arkamı döndüm ve onu, orada öylece bıraktım.

Bir iç çekişin ardından peşimden içeri girdi. Yapabilseydi kapıyı çarpacağından emindim. Tıpkı oğlu tarafından hayal kırıklığına uğratılmış huysuz bir baba gibi, ellerini kalçalarına yerleştirmiş öylece duruyordu. Ve bu, kapıyı çarpmasından çok daha kötü hissettiriyordu.

Kendimi de hayal kırıklığına uğratmıştım.

Buzdolabından bir şişe su alıp tek seferde yarısını içtim. Collin, çatılmış kaşlarıyla olduğu yerden bana bakmaya devam ediyordu. Suyun geri kalanını bitirirken onunla göz teması kurdum, ardından şişeyi buruşturup bir kenara attım.

En sonunda konuşan ben oldum. "Ne?"

Alaycı bir şekilde başını salladı. "Sana inanamıyorum. Sikeyim, sana inanamıyorum."

Ben de kendime inanamıyordum. Sahip olduğum anılar içerisinde en iyisi olmadığı kesindi.

"Neden? Nasıl?"

Omuz silktim. "O anda iyi bir fikir gibi görünmüştü."

"O anda iyi bir fikir gibi mi görünmüştü? Verebileceğin en iyi cevap bu mu?"

"Evet."

"Kimin fikriydi?"

"İkimizin."

"İkinizin mi? Nasıl? Yanımızdan ayrılırken sarhoş değildin ve ayıkken böyle bir karar vermen mümkün değil, seni tanıyorum."

Haklıydı, ben böyle şeyler yapacak biri değildim.

"Sarhoştum."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Evliliğinizin yasal bir tarafı var mı?"

"Pek sanmıyorum ama..."

Yüzünü buruşturduğunda videoyu izlediğini anladım. Tüm bu durumun, ne kadar berbat olduğunu anlayarak birkaç kez başını sallayıp eliyle yüzünü ovuşturdu. "Anladığım kadarıyla fotoğrafı gördün ve sonra da bunlar yaşandı." Soru sormamıştı, daha çok kendine durumu açıklar gibiydi.

"Maalesef."

Brittney ve yüzüğünün fotoğrafını gördüğümde incinmiştim. Ancak onunla birlikte fotoğrafta olan kişinin eski takım arkadaşım olması, beni çok daha fazla şaşırtmıştı.

Birbirlerini tanıdıklarından bile haberim yoktu fakat sanırım pek de şaşırmamalıydım. Colter harika bir adam değildi. Çocuklarının annesi olan kadınlarla neredeyse hiç konuşmuyordu ve geçen yıl, hemen hemen takımdaki herkesle kavga etmekten başka bir şey yapmamıştı. Bu yazın başında Comets onu başka bir oyuncuyla takas ettiğinde, herkesin rahat bir nefes aldığını söylemek yalan olmazdı.

"Colter şerefsiz bir pislik ve Brittney de... işte, bildiğimiz Brittney. *Tabii ki* sana bunu yapacaktı."

Collin, Brittney ile tanıştığı andan itibaren ondan nefret etmişti ve sanırım hissettiklerinde haksız değildi. Beni birkaç kez ondan uzak durmam için uyarmaya çalışmış, hislerinin asla benimkiyle aynı olmadığını ve sadece paramla ilgilendiğini söylemişti. Ayrıca, "ünlü" biriyle çıkmanın getireceği prestiji istediğini de iddia etmişti.

Onu hiçbir zaman ciddiye almamıştım. Bir gün, ayrılıp barışmakla geçen ilişkimizdeki inişli çıkışlı dönemleri atlatıp bir aile kuracağımıza emindim. Belki de onu dinlemiş olsaydım, şu an bu karmaşanın içinde olmazdım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yine de beni anlamıyordu, onun için kendini ifade etmek bir sorun değildi. Elbette, ikimiz de profesyonel hokey oynuyorduk ve bu bazı yönlerden bizi şanslı yapıyordu. Yine de benim için bu tarz durumlar, ateşli bir kızın yanına gidip, *"Hokey sopamı görmek ister misin?"* demek kadar kolay değildi.

Yaralanmadan önce kendine güvenen hatta biraz da ukala biriydim. Peki ya şimdi? İnsanlar bana baktıklarında gördükleri ilk şey bu yara izi oluyordu. Benim fark ettiğim ilk şey ise, gözlerinde beliren acımaydı.

Yasal olmayan şeyler yaparken alınan bir yara izine sahip olmanın, her zaman eğlenceli olacağı düşünülürdü. Fakat bu, çok kısa bir süre içerisinde sıkıcı bir hal alıyordu. Hikâye sıkıyordu. Acıyan bakışlar sıkıyordu. Yara izi için önerilen kremleri duymak sıkıyordu.

Collin... Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Birinin bana yara izinden ibaret değilmişim gibi bakmasının ne kadar zor olduğunu anlamıyordu. Bundan rahatsız olmayan, benimle toplum içinde veya fotoğraflarda görünmekten utanmayan birini bulmanın ne kadar zor olduğunu anlamıyordu.

Brittney yara izimi hiç umursamamıştı. Ya da en azından ben umursamadığını düşünüyordum. Diğer yandan fotoğrafta kolunu doladığı adama bakılırsa, benim gibi çirkin bir adamla aile kurmak istemediği oldukça açıktı.

Aynı şekilde, Ryan'ın da umursamadığını *biliyordum.*

"Yara izini beğendim," derken içtiği tekilanın kokusunu alabiliyordum. "Seni farklı gösteriyor."

"Sanırım çirkin demek istedin!" Kulüpte çalan yüksek sesli müzik yüzünden bağırmıştım. Son bir saat içerisinde ikimiz de yaklaşık dört shot atmıştık ve kendimi uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahatlamış hissediyordum.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Çenemi tutup yüzümü kendisine yaklaştırdı, bir an için yeşil gözleriyle suratımda bir delik açmaya çalıştığını düşündüm.

"Çok güzelsin, Rhodes. Yarana rağmen değil, yaran sayesinde."

İlk defa biri bana güzel olduğumu söylemişti.

Aslında bunu kastetmediğine emindim. Yani, lanet olsun, ayakta duramayacak kadar sarhoştu.

Yine de... benim için bir anlamı vardı.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki? Her şey çoktan yayıldı. İnternetin nasıl bir yer olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Geçen yıl, final maçında kupayı kazanma şansımızı kaybetmiştik. Collin olanlar için tamamen kendini suçlamıştı. Barda geçirdiği bir gece çıkan kavga yüzünden yaşananların bedelini Collin ödemiş, saldırı suçundan tutuklanmıştı. Adı ve sabıka fotoğrafı tüm medyada yer almıştı. Bunun üzerine geçmişini derinlemesine araştırmışlardı; böylece gençken de tutuklandığı ortaya çıkmıştı. Tam bir rezaletti. Suçlamalar eninde sonunda düşse de itibarı çoktan zedelenmişti. Geçtiğimiz sezonun tamamını, uğruna çok çalıştığı her şeyi yeniden inşa ederek geçirmişti.

Yeni sezona benzer kaoslarla başlamam mümkün değildi. Vegas'ta geçirdiğim çılgın bir hafta sonunun ardından evliliğimi iptal ettirdiğimi açıklamak da tam anlamıyla kaos olurdu.

Ayrıca bu sadece benimle ilgili değildi. Bu durum, kuruluşun imajını da zedeleyecekti. İnsanlar oyuncularını kontrol altında tutamadıklarını düşünecekti. Ve ben takıma zarar veren kişi olmak istemiyordum.

"Sence Koç bana kızar mı?"

"Koç mu? Bunu kahrolası kuruluşun kendisi yapar. Koçla uğraşmak tüm bu karmaşanın yanında çocuk oyuncağı."

Bu doğruydu, Collin'in başına neler geldiğini hatırlıyordum.

Bana göre, medya ona gerçek bir kazık atmıştı. Bazı aptallar, sırf eşcinsel olduğu için kardeşine zorbalık yapmaya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalkıştığında Collin onu korumaya çalışmış, bu da gençken tutuklanmasına sebep olmuştu. İkinci tutuklanması ise sarhoş bir salağın, bir kadına el kaldırmasına engel olduğu için olmuştu. Kötü adam olarak değil, kahraman olarak anılmalıydı.

Daha fazla suya ihtiyacım olduğunu hissederek mini buzdolabına uzandım ve pahalı sulardan birini alıp tek dikişte bitirdim. Ardından elimin tersiyle ağzımı kapattım.

"Sarhoşken evlenmek mi? Dostum, gerçekten mi?"

Safranın yine boğazıma yükseldiğini hissettim. Bir kez daha yutkunarak üçüncü şişeyi içmek için dolaba uzandım. Kahretsin, çok fazla susamıştım ve duvarda bir delik açıp bunun da parasını ödemek zorunda kalmadan önce ellerimle bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Tüm bu süre boyunca Collin'in bakışları üzerimdeydi.

"Evliliği iptal edemezsin. İkiniz adına da kötü olur."

"Biliyorum."

Boş su şişesini buruşturup diğerlerinin yanına doğru fırlattıktan sonra kıyafetlerimi aramaya başladım.

Oda tamamen enkaz gibiydi. Aceleyle soyunmaya çalışan Ryan'ın, hiç umursamadan fırlattığı topuklu ayakkabıları yüzünden kırılan lambanın parasını ödeyeceğime hiç şüphe yoktu.

Gerçi onun bunu hatırladığından şüpheliydim.

"Bunun sadece bir şaka olduğunu söyleyemezsin çünkü o videolar internetin her yerinde olacak ve insanlar onları *bulacaklar*."

"Biliyorum."

"Öyle bir şey yapamaz..."

"Tanrı aşkına, biliyorum! Tüm bunları defalarca düşünmediğimi mi sanıyorsun? Dün gece endişeli olduğum için neredeyse hiç uyumadım ve bunu nasıl düzelteceğimi bulmaya çalıştım. Bu yüzden, söyleyeceğin saçmalıkları sonraya saklasan iyi edersin."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Geri adım atmadı. Kararlı bakışlarla bana bakarken orada dikilmeye devam etti.

"Collin..." Parmaklarımla burnumun üstünü sıktım. "Yemin ederim ki yüzüne bir yumruk indirmeme tam olarak beş saniye kaldı."

İç çekti, ardından elini ensesinde gezdirerek gerginliği azaltmaya çalıştı. "Özür dilerim, ben sadece... Biliyorsun, o Harper'ın en iyi arkadaşı. Ona karşı korumacı hissediyorum."

Başımı salladım, ne demek istediğini anlıyordum. Tüm bu gerçeklerle yüzleştiğimden beri ben de aynı şeyi hissediyordum. Sadece bir gündür evli olduğumuzu düşününce, bu çok saçmaydı.

"Onunla evli kalacak mısın?"

Boğazımdaki yumruyu yok sayarak yutkundum. Sorusuna verebilecek iyi bir cevabım yoktu.

Bir tarafım böylesi daha kolay olduğu için evli kalmak istiyordu. Kurulun her hareketimi adım adım izlemesiyle ya da ailemin hayal kırıklığıyla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Ayrıca aklımın bir köşesinde, bunun evlenmek için tek şansım olmasından korkan küçük bir parçam vardı.

Çekici biri olmadığımın farkındaydım. Elbette *profesyonel hokey oyuncusu* olma gibi bir özelliğim vardı ama hepsi bu kadardı. Yakışıklı değildim. Etkileyici değildim. Aslında çoğu zaman, tam bir pisliktim.

Yani bu evlilik, benim tek şansım olabilirdi.

Elimi saçlarımın arasında daldırdım. *Sikeyim.* Şu an duygularıyla hareket eden biri gibi düşünüyordum. Delirmiş biri gibi. Hatta tam olarak bir kaçık gibiydim. Evli kalamazdık. Kalmamızın imkânı yoktu... değil mi?

Tekrar seslendi. "Rhodes?"

Derin bir nefes verdim. "Bilmiyorum, dostum. Hiçbir sikik fikrim yok. Sanırım karımla konuşma zamanım geldi."

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

BÖLÜM 5

"İyi tarafından bakacak olursak, en azından evlendiğim adam seksi."

Harper, "Ryan Felicity Bell!" diye bağırdı. "Böyle bir zamanda nasıl şaka yapabilirsin?"

Omuz silktim. "Ne yapmam gerekiyor? Ağlayayım mı?"

"Herhangi bir şey, son yirmi dakikadır yaptığın gibi burada soğukkanlı bir şekilde oturmandan ve söylediğin ilk şeyin lanet olası bir şaka olmasından daha iyi olurdu."

Harper, kolay kolay sinirlenen bir tip değildi fakat şu anda gerçekten kızgın olduğunu görebiliyordum.

Ancak *bana* mı, yoksa yaşadığım bu *duruma* mı kızgındı, pek emin değildim.

Rhodes'u otel odasında bıraktıktan sonra doğruca kendi odama gelmiştim. Odaya vardığımda Harper'ı kapının önünde beklerken bulmak beni hiç şaşırtmamıştı. Yanındaki Collin, bana bir bakış atarak başını sallamış ve Rhodes'un aptal olduğuyla ilgili bir şeyler mırıldanarak onun odasına doğru ilerlemişti.

En az yirmi dakikadır oradaydı ve durumun onlar için nasıl gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Bağırmasan olur mu? Uzun bir gece geçirdim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim, sadece... endişeliyim."

"Benim endişelenmediğimi mi sanıyorsun? Haber çoktan internete düştü. Eminim şimdiye kadar herkes, hatta tüm büyükanneler bile öğrenmiştir."

Muhtemelen kendi büyükannem hariç; tweet* ile Facebook gönderisini birbirinden ayırt edemiyordu.

Tanrım, bu haberi ona nasıl verecektim? Evlenmiştim ve o yanımda bile değildi!

Aşkı bu kadar çok sevmemin nedeni, büyükannem ve büyükbabamdı. Lisenin ardından hemen evlenmişlerdi, altmış yıldır birlikteydiler. Büyürken kendi evimden çok onların evinde vakit geçirirdim ve onları birlikte izlemek en sevdiğim şeydi. Bu kadar uzun süredir birlikte olmalarına rağmen, hâlâ balayındalarmış gibi birbirlerine âşıklardı. Büyükbabam her gün eve çiçekle gelirdi. Her akşam yemekten sonra mutfakta dans ederlerdi.

Güzel olan her şeye onlar sayesinde inanmıştım.

Büyükbabam iki yıl önce vefat ettiğinde büyükannem kahrolmuştu. Bir ay sonra çok kötü bir düşüş yaşayıp kalçasını kırmış ve beyin sarsıntısı geçirmişti. Bu olaydan sonra tek başına yaşamanın onu huzursuz ettiğini söyleyerek yaşıtlarıyla bir arada olmak istemişti.

O zamandan beri bir bakımevinde kalıyordu ama oradan nefret ediyordu. Hemşireler berbattı ve iyi günündeyken bile katlanılamaz olan bir oda arkadaşı vardı. Buna rağmen karşılayabileceğim tek yer orasıydı.

Halihazırda bir sürü şeyle uğraşırken, bir de onu daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum.

Harper beni düşüncelerimden uzaklaştırarak, "Onunla konuştun mu?" diye sordu.

* Twitter üzerindeki kayıtlı kullanıcıların paylaştıkları gönderilere verilen kısa addır.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Henüz konuşmadım."

"Konuşmalısın."

"Biliyorum. Sadece... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kafamı dağıtmam gerekiyordu, anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

Elindeki telefonu titrediğinde bakışlarını ona çevirdi. Baktığı şey her ne ise bunun benimle ilgili olduğunu anlamıştım çünkü Harper her şeye kaşlarını çatmazdı.

"Ne oldu?"

Telefonunu benden uzaklaştırdı. "Sadece daha fazla tweet."

"Tanrım." Şakaklarımı ovuşturmaya başladım. Başım alkolden ve muhtemelen biraz da stresten dolayı ağrıyordu. "Tek istediğim eğlenceli bir gece ve yaşananları unutma..."

Cümlemi tamamlamadan sustum.

Elbette Harper işin peşini o kadar kolay bırakmayacaktı. "Neyi unutacaktın?" Keskin gözleri her zamanki gibi kısıldı. "Tam olarak neyi kaçırıyorum, Ryan?"

Artık olanları itiraf etmek zorunda olduğumu fark ederek yüzümü ovuşturdum. "Bak, sana bunu tatilden sonra anlatacaktım ama..." Soluklandım. "Boku yedim."

Dudaklarını büzdü, kafası karışmıştı. "Nasıl yani?"

"Geçen hafta güzellik merkezindeki işimden kovuldum."

"Ne?!" Şaşkınlıkla bağırarak odada volta atmaya başladı. "Neden? Ne oldu?"

Omuz silktim. "Sanırım binanın sahibi kira konusunda görüşmeye geldi ve işler güzellik merkezi için pek iyi gitmedi. Macy'nin bazı kesintiler yapması gerekiyordu ve bakmakla yükümlü olduğu kimsesi olmayan tek kişi ben olduğum için, beni işten çıkardılar."

"Ama... Ama en iyi çalışanları sendin!"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Biliyorum fakat benim becerilerim makyajla sınırlı. Diğer kızlar her şeyi yapabildiği için en mantıklı karar buydu."

Başını iki yana salladı. "Bu koca bir saçmalık."

"Onu anlayabiliyorum. Ayrıca, videolarımdan ve satabildiğim her türlü fotoğraftan gelir elde ettiğimi biliyor."

"Yine de bu bir saçmalık."

"Öyle ancak en kötüsü bu da değil. Bu yılki kira artışları büyük sorunlar yaratacak. Büyükannemin bakımevi masrafları da artıyor."

Yüzü düştü. "Hayır."

"Maalesef, evet."

Yanıma gelip oturduktan sonra kolunu omzuma doladı. "Tanrım, Ryan. *Çok* üzgünüm. Ben... Şimdi ne yapacaksın?"

"Emin değilim. Sanırım artık güzellik merkezinde çalışmadığıma göre daha fazla video çekebilirim."

"Zaten başından beri yapmak istediğin şey buydu. Belki de bu iyi bir şeydir, değil mi?"

"Doğru ama önce biraz birikim yapmak ve düzgün bir plan kurmak istiyordum. Küçük işletmelerin ne kadar inişli çıkışlı olabileceğini herkesten iyi biliyorsun."

"Çok doğru."

Harper'ın oldukça özgün yetenekleri vardı. Korkuyla ilgili olan her şeyi çok seviyordu ve bunu, internetten el yapımı ürünler satarak çok kazançlı bir işe dönüştürmeye karar vermişti. Ev dekorasyonu, biblolar... Hatta film setleri için bazı sahne malzemeleri yapıp hepsini dünyanın dört bir yanına gönderiyordu. Yaptığı şeyler ne kadar ürkütücü olsa da işini seviyordu.

Birbirimize bu kadar zıt olmamıza rağmen, çok yakın iki arkadaş olmamızı hep komik bulmuştum. O korku türüne kafayı takmış durumdaydı, bense bazen kendi gölgemden bile korkardım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Bu kadar çok içmenin sebebi bu mu? Üzgün olduğun için mi?"

Başımı salladım. "Evet. Aptalca ama... Güzellik merkezindeki sabit gelirimi kaybetmem, büyükannemin bakım masraflarının artması ve bir de Steven meselesi... Yani..." Omuz silktim.

"Bir kaçışa ihtiyacın vardı, anlıyorum. Sadece, belki biraz fazla ileri gittiğini söylesem?"

Güldüm. "Tam yerinde bir tespit olur."

"Tam olarak ne oldu? Bir an seni omzuna atmış odana götürürken, bir an sonra evlendiğinizi öğrendim. Nasıl oldu da oradan mihraba gittiniz?"

"Beni otele geri götürüyordu fakat kendi kusmuğumda boğulmamı istemediği için, önce beni biraz ayıltması gerektiğini söyledi. Sanırım Rhodes gibi birine göre tatlı sayılabilecek bir hareket."

Güldü, haklı olduğumu biliyordu. Rhodes ve tatlı kelimesi yan yana yer *almazdı*.

"Ayrıldığı kızın nişanlandığıyla ilgili kötü haberi ona ben verdim." Bunu düşündükçe utanıyordum. Kimse böyle bir şeyi sosyal medya üzerinden öğrenmemeliydi. "Daha sonra bir şeyler içip dans etmek ve eğlenmek istediğini söyledi. Geri kalanı pek hatırlamıyorum."

"Tamam, öncelikle Rhodes'un dans ettiğini gözümde canlandıramıyorum. *Hem de hiç*."

Bunu teklif ettiğinde ben de canlandıramamıştım. İri ve korkutucu görünen bir adamdı. Onu dans pistinde hayal etmemin imkânı yoktu.

Fakat kulüpte dans ederken kalçamdaki ellerinin nasıl hissettirdiğini hatırlıyordum. Sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi tutuşunu...

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Burnunu boynumun açıkta kalan kısmında gezdirdiğinde, "Beni mi kokluyorsun?" diye bağırdım.

"Evet. İnanılmaz kokuyorsun."

"Hiç de bile! Ter kokuyorum!"

Beni etrafında döndürdüğünde bedenim onunkine yapıştı. Ellerini belimde tutarken dizini bacaklarımın arasına soktu. Deri eteğim kalçalarıma kadar çıktığında neredeyse her yerim açıktaydı.

Yine de umursamamıştım. Ne bana sürtünmeye devam ettiğinde ne de klitorisim bacağıyla temas ettiğinde...

Burnunu çenemden kulağıma doğru götürdü. "Çok fazla itiraz ediyorsun, Ryan. Bunun için birisi sana şaplak atmalı."

"Bunu yapan kişi olmayı mı teklif ediyorsun?"

"Evet."

Tepemde duran Rhodes'un ve avuçlarının içinde kıpkırmızı olan kıçımın görüntüsü zihnimde canlandı. Ağzımdan küçük bir ses çıktığında duymamış olması için dua ettim.

Geri çekilip ona sırıttım. Şu anda edepsiz şeyler düşünmeme sebep olduğu gerçeğini ondan gizlemeye çalıştım.

"Dalga geçme, Rhodes."

"Dalga geçtiğimi kim söyledi?"

Harper, "Daldın," dediğinde düşüncelerimden sıyrıldım. "Yine Steven'ı mı düşünüyordun?"

"Steven'ı umursuyormuşsun gibi davranma."

"Ah, umursamıyorum. Hatta o adamdan nefret ediyorum."

Güldüm. Böyle düşündüğü için onu suçlayamazdım, Steven pek iyi bir erkek arkadaş değildi. Ne zaman arayacağını söylese hiç aramaz, beni hep arkadaşları için eker ve profesyonel bir fotoğrafçı olduğu için benimle konuşurken daima benden daha iyiymiş gibi imalarda bulunurdu. Ne kadar çok çabalasam da onun için asla yeterli olamamıştım. Bu, sanırım bencil ve gösterişli bir pislikle çıkmanın sonucuydu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ama seni önemsiyorum ve onun yüzünden acı çektiğin için üzgünüm. Yine de onun cesedini gömmene yardım etmekten mutluluk duyarım." Gülümsedim. "Ne kadar zamandır birlikte olduklarını öğrenebildin mi?"

"Onları sosyal medyada birazcık araştırmış ve kızın Instagram hesabında, bir süre önce Steven'ın galeri açılışında tanışıp kaynaştıklarını görmüş olabilirim."

Harper'ın alnı kırıştı. "Galeri açılışı mı? Geçen yıl sezon başında olan açılıştan mı bahsediyorsun?"

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Şu haline bak, hokey sezonlarından falan bahsediyorsun."

Kızardı. "Kes şunu. Artık spor hakkında konuşabildiğimi kimseye söylemesen iyi edersin."

Buna şu an gülüyorduk ama Harper ve Collin, bir flört uygulamasında tanıştıklarında Collin hokey oyuncusu olduğuna dair pek çok ipucu vermişti. Harper ise, spor hakkında hiçbir şey bilmeyen tipik Harper olarak, hiçbirini fark etmemişti.

Ancak şu an, Collin'in istatistiklerini ondan daha iyi söyleyebileceğine dair bahse girerdim.

"Bu aynı galeri açılışı mı?" diye üsteledi.

Başımı salladım. "Evet."

"Ama bu demek oluyor ki..." Gözleri kocaman açıldı. "Yani *bunca zamandır* onunla görüşüyor muydu?"

Hiçbir fikrim yoktu. Açıkçası bilmek *istediğimden* de pek emin değildim.

Yine de içimden bir ses görüştüklerini söylüyordu. Harper'ın bana bakış şekline bakacak olursak, o da aynı fikirdeydi.

Elimi tekrar sıktı. "En azından bana aletinin küçük olduğunu söyle."

Aklıma doğrudan bu sabah gördüğüm ve kesinlikle küçük *olmayan* o alet geldi. Fakat Harper'ın yanaklarını kaplayan

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

kızarıklığı görmemesini umarak bu düşünceyi hızla aklımdan uzaklaştırdım.

"Ortalama sayılır. Bir de bacağının yukarısında garip bir beni var; üzerindeki kıllar kışın bacaklarımda çıkanlardan daha fazlaydı."

Burnunu kırıştırmasıyla gülmeye başladım. Birkaç saniye sonra kahkahalarım gözyaşlarına dönüştü ve ne olduğunu anlayamadan Harper'ın omzunda salya sümük ağlamaya başladım.

Kendime gelmem ne kadar sürmüştü hiçbir fikrim yoktu ama geri çekildiğimde gömleğinde belirgin bir ıslaklık vardı.

"Her tarafını sümük yaptım. Özür dilerim." Hafif bir kahkaha atıp üzerini silerken gözlerim anında parmağımı sıkıca saran yüzüğe kaydı.

Harper bunu fark edince elimi kucağına çekti ve Rhodes'un, dün gece beni sonsuza kadar seveceğine dair söz vererek taktığı yüzüğü incelemeye başladı. Ortasına küçük bir kalp işlenmiş basit, ince bir altın yüzüktü. Süslü bir şey değildi ve kesinlikle hayal ettiğim yüzüğe benzemiyordu.

Omuz silkerek, "Kilisede satılan bir şeydi," dedim. "Onda da bir tane var."

Harper gülerek, "En azından dövme yaptırmadın," dedi. "Ya da onunla yatmadın."

Çıplak Rhodes'tan bahsetmek bile aklıma sabahki halini getiriyordu. Dün gece onunla yatmadığıma bir bakıma seviniyordum. Fakat diğer yandan... kahretsin, harika bir fırsatı kaçırmıştım.

Harper elini salladı. "Tamam, senin tahrik olmuş yüz ifadeni gördüğümde hemen anlarım. Bana söylemediğin şey ne?"

Yakalanmıştım.

Ellerimle oynayarak, "Şey, onu çıplak görmüş olabilirim," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Ne! Ne zaman? Yatmadığınızı sanıyordum."

"Yatmadık ama bu sabah uyandığımda üzerimde sadece külotum vardı ve Rhodes çırılçıplaktı."

Kaşlarını kaldırsa da bir şey söylemedi. Muhtemelen bir zamanlar, yani ne kadar huysuz bir pislik olduğunu öğrenmeden önce, onu seksi bulduğum için yorum yapmamıştı.

Ardından Rhodes ağzını açmış ve onun hakkındaki fikirlerimi yerle bir etmişti.

Otel odamın kapısı çaldığında aletini düşünerek yakalandığım için endişeyle donakaldım. Bir yanım gelenin Rhodes, diğer yanım ise başka biri olmasını istiyordu.

Collin, "Sadece benim," dedi.

Rahatlayarak bir nefes verdiğimde Harper onu içeri almak için ayağa kalktı.

Kapıda durup, ara sıra bana bakarak birkaç dakika boyunca fısıldaştılar. Görünüşe göre naziklik onların uzmanlık alanı değildi.

Harper başını sallayıp bana döndü. "Öğle yemeği için Lowell ve Miller ila buluşmamız gerekiyordu ama ben burada seninle kalacağım."

Neredeyse çok hızlı bir şekilde, "Hayır!" diye bağırdım. "Yani, hayır. Sen git. Sizinle aşağıda buluşuruz."

Kaşlarını çattı. "Emin misin? Seni yalnız bırakmak istemiyorum."

"Sorun değil. Duş alacağım ve hayatımda yapabileceğim bir sonraki büyük hatayı planlayacağım."

Yüzü düştü, bense gülüyordum.

Gülüyordum çünkü eğer gülmezsem tekrar ağlamaya başlardım ve Collin'in önünde ağlamak istemiyordum.

Özellikle de bana sanki yaralı bir hayvanmışım gibi bakarken.

Yaralı değildim. Sadece aptaldım.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Çok ama *çok* aptaldım.

Harper yanıma doğru gelirken, "Yemin ederim, bu hafta sonu bana kalp krizi geçirteceksin," diye mırıldandı. Kollarını etrafıma doladığında ona karşılık verdim. "Bunu çözeceğiz," diye söz verdi. "Sen Aslan Ryan'sın. Bunu atlatırsın."

Üniversitedeyken bana taktığı lakabı duyunca gülümsedim. Her zaman utangaç, tuhaf ve sessiz biriydi, bense onun tam tersiydim. Her zaman bir aslan kadar cesur ve gözü pek olduğumu söylerdi, böylece bu lakap üzerime yapışıp kalmıştı.

Sözlerimin yeterince inandırıcı olmasını umarak, "İyi olacağım," dedim. "Yarım saat sonra aşağıda buluşuruz."

Bana son bir kez uzun ve üzgün bir bakış attıktan sonra Collin ile birlikte odadan çıktı. Harika bir erkek arkadaş olmasının yanı sıra, bir de benim de iyiliğimi düşünüyordu.

Kapı kapandığında dün geceden ve o ana kadar yaşadığım tüm duygulardan bitkin düşmüş bir halde yatağa uzandım. Saate baktığımda on biri gösteriyordu. Nasıl henüz on bir olabilirdi?

On iki saat olmuştu.

Tam olarak on iki saattir evliydim. Bunu hatırlıyordum çünkü yeminlerimizi akşam 11:11'de ettiğimizden emin olmuştuk.

Romantik bir şey olduğunu düşünmüştüm, peri masallarında gerçekleşen türden.

Aşka ve peri masallarına inanırdım. Peki ya bu? Bu peri masalı değildi. Olamazdı. Bana böyle hissettirmesi, korkudan midemi bulandırması öyle olmadığını gösteriyordu.

Belki de sadece alkol yüzündendi. Muhtemelen bir şeyler yemeliydim ama yemeği düşünmek bile içimde kusma isteği uyandırıyordu.

Banyo yapmaya ihtiyacım vardı. Acele edersem, vücudumdaki tüm gerginliği atmak için yaklaşık on beş dakika içinde duşta rahatlayabilirdim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Yataktan kalkmak üzereyken elektronik kilitten gelen anahtarın sesiyle durakladım. Harper'ın beni kontrol etmeye geldiğinden emindim. Her ihtimale karşılık daima oda anahtarlarımızı birbirimize verirdik. Gerçi ilk kez bu kararımdan pişmanlık duyuyordum.

Tek istediğim yalnız kalmaktı. Sıcak su dolu bir küvette oturmak, içinde bulunduğum bu karmaşadan nasıl kurtulacağımı düşünmek istiyordum. Kahretsin, belki de oda servisinden sipariş verip faturasını *kocamın* hesabına yazdırırdım. Bunu yapmaya hakkım vardı, değil mi? Evli olduğumuza göre onun olan her şey benim olmuş falan sayılıyordu.

Kapının açılmasıyla iç çektim. "Sana söyledim, Harper, ben iyiyim."

"Şey, sen iyi olabilirsin ama ben değilim. Konuşmamız gerek." Gelen Harper değil, Rhodes'du.

Ve hiç de mutlu görünmüyordu.

"Konuşmak için vaktin var mı, *karıcığım*?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

BÖLÜM 6

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Bizimle burada buluşacağını söyledi ama telefonunu açmıyor."

Biliyordum çünkü ben de denemiştim.

Beni ekmeye mi çalışıyordu?

"Onu rahat bırak, dostum. Belki de düşünmek için biraz zamana ihtiyacı vardır." Collin elini omzuma koyduğunda onu ittirdim.

Benim de düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Ancak Collin, Lowell ve Miller ile öğle yemeği buluşması için kıçımı buraya sürüklemekte bir sakınca görmemişti. Eğer ben, şu an burada herkesle yüzleşmek zorunda kaldıysam, o da kesinlikle burada olmalıydı.

Dün gece ikimiz de işleri batırmıştık. Hatalarını kabullenemeyecek kadar utandığı için saklanmasına izin vermeyecektim.

Bir şey söyleme gereği duymadan topuklarımın üzerinde dönerek asansörlere ilerlemeye başladım. Harper arkamdan seslense de durmadım. Şu anda karımla konuşmak dışında başka bir görevim yoktu.

Asansörle otuz beşinci kata çıkıp elimdeki anahtarla odaya girdim. Kapıyı açarken iç çektiğini duyabiliyordum.

"Sana söyledim, Harper. Ben iyiyim."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Şey, sen iyi olabilirsin ama ben değilim. Konuşmamız gerek. Konuşmak için vaktin var mı, *karıcığım*?"

Bunu sadece onu test etmek için söylemiştim fakat hakkını yiyemezdim, irkilmemişti bile.

Ayrıca, beni gördüğü için pek de şaşırmışa benzemiyordu.

"Buraya nasıl girdin?"

Anahtarı gösterdim. "Bunu odamda düşürmüşsün." Yalandı. Collin nihayet odamdan çıktığında yaptığım ilk şey resepsiyona inip yedek anahtarı almak olmuştu. Bu otelin güvenliği gerçekten boktandı. Anahtarı almak için neredeyse konuşmama bile gerek kalmamıştı.

"Ne kadar da inandırıcı."

"Elbette öyle." Kapıyı arkamdan kapattım. "Konuşmamız gerek."

"Bunu zaten söyledin." İç çekerek yataktan kalkıp banyoya doğru ilerledi.

Küvete eğilmeden önce uzun, bal sarısı saçlarını toplayıp dağınık bir topuz haline getirdi. Birkaç düğmeye bastıktan sonra suyu açtı ve köşede duran bir şişe banyo tuzuna uzanarak hepsini küvetin içine boşalttı. Başka bir şişeyi daha boşalttıktan sonra, ben daha ne olduğunu anlayamadan başparmaklarını eteğinin beline geçirip bacaklarından aşağıya indirmişti.

Gördüklerimin farkına varamadan gömleği de eteğinin yanındaki yerini aldı.

Sonunda konuşmayı başararak, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Neye benziyor? Banyo yapıyorum." Sanki önümde soyunarak beni yavaş yavaş öldürmüyormuş gibi bunu sakin bir şekilde söylemişti. "Daha önce görmediğin bir şey değil."

"Sana seks yapmadığımızı söylemiştim." Açıkçası, sarhoşken ondan faydalanacağımı düşünmesi beni sinirlendiriyordu.

Ayakta duramayacak kadar sarhoş olabilirdim ama ben öyle bir adam değildim.

"Öyle olabilir. Yine de dün gece bir ara senin önünde soyundum, eğer biraz meme görmeyi kaldıramayacaksan..."

Biraz meme mi? Sanki inanılmaz memeleri yokmuş gibi konuşuyordu.

Arkasına uzanıp sutyeninin kopçalarını açtığında gözlerimi kaçırmak için elimden geleni yapmıştım. İlk kez meme gören heyecanlı bir ergen gibi, bakışlarımı -sanki bu sihirli bir şekilde her şeyi değiştirecekmiş gibi- aynaya çevirdim.

Geri adım atmak yerine bana meydan okudu.

Sutyenini kollarından çekip yere bırakırken gözlerimiz aynada buluştu. Bu sabah üzerimde uzandığı haline geri dönmüştü. Tıpkı o zaman da olduğu gibi sikim hareketlendi.

Çıplak, dolgun memelerinin uçları sertti ve göğsünün geri kalanıyla mükemmel bir orantıya sahipti. Sikeyim, onları tatmak istiyordum. Hem de çok fena. Bu sabah uzanıp memelerini ağzıma almamak için çok çabalamıştım.

Tıpkı şu anda çabaladığım gibi.

O kadar güzeldi ki bunu inkâr etmek mümkün değildi. Onu ilk gördüğüm anda da böyle düşünmüştüm. Yine de onu güzel yapan sadece dış görünüşü değildi; kendisine duyduğu bariz güveni, omuzlarını geriye doğru atarak benimle göz teması kurması ve neredeyse ona dokunmam için bana meydan okumasıydı.

Bu yönüne hayrandım.

Dikkatli bakışları yansımalarımızda gezindi ve en nefret ettiğim şeye, yara izime odaklandı.

İşte o zaman ona arkamı dönerek bariz bir şekilde sertleşmiş olan aletimi düzelttim.

Küvete girmeden önce suyu kapattı. "Konuşmak istemiştin, hadi konuşalım."

Tekrar görebilmeyi umutsuzca arzuladığım her şeyi örten köpüklerin altına gömüldüğünde yüzüne baktım. Lavaboya yaslanmış, kollarımı göğsümün üzerinde bağlamış bir şekilde onu izliyordum. Gözleri kapalıydı, çoğu kişi onun şu an rahat olduğunu düşünebilirdi. Oysa ben, çenesinin nasıl gerildiğini ve dudaklarının köşesinin hafifçe aşağı doğru eğildiğini görebiliyordum.

"Dün gece..."

"Büyük bir hata mıydı? Hatta aşırı büyük bir hata? Hayatımın en büyük pişmanlığı?"

Aynı duyguları hissediyor olsam da Ryan'ın bunu söyleme tarzında beni yaralayan bir şeyler vardı. Benden utanıyor olabilir miydi? Onca insanın arasında utandığı o adam ben olmak zorunda mıydım?

"Evet, ondan."

Keyifsiz bir kahkaha atarak gözlerini kapalı tutmaya devam etti ve küvetin içine biraz daha gömüldü. "Twitter'da gündemdeyiz, biliyor musun?"

Siktir. Tabii ki de öyleydik.

Demek ki durum düşündüğüm kadar kötüydü.

Fısıldayarak, "Ne yapacağız?" diye sormasına rağmen onu banyonun öbür ucundan gayet iyi duymuştum.

"Bence evli kalmalıyız."

Bu cümle ağzımdan çıkar çıkmaz telaşla küvetten fırladı, tamamen şok olmuştu.

Ben de şok olmuştum.

"Sen delirdin mi? Evli *kalamayız*." Bu fikirden iğreniyormuş gibi konuşmuştu ki bu beni daha çok sinirlendiriyordu. "Birbirimizi çok az tanıyoruz, Rhodes!"

"Sanırım dün gece evet demeden önce bunu düşünmen gerekirdi."

"*Sarhoştum.*"

"Ben de öyleydim ama hatalarımdan kaçmıyorum." *Muhtemelen aptal olduğum için kaçmıyordum ama...*

Başını salladı. "Sen delisin. Evli kalamayız."

"Neden?"

"Neden mi? Aslında *neden kalmalıyız* diye sormalısın?"

Evlilik benim için her zaman önemli bir şey olmuştu. Hiçbir zaman evlilik konusunda aceleci olmamıştım ama bu ciddiye almadığım anlamına gelmiyordu. En azından dün geceye kadar.

Diğer takım arkadaşlarımın, bunu ciddiye almadıklarına sayamayacağım kadar çok şahit olmuştum. Ülkenin dört bir yanındaki kadınları beceriyor, ardından evlerine dönüp hayatlarını Instagram'da paylaşmaya değermiş gibi yaşıyorlardı. Üstelik, sanki evden uzaklaştıkları anda yürüyen herhangi bir şeye aletlerini sokmuyorlarmış gibi davranıyorlardı. Evlilik onlar için bir şaka gibiydi.

Benim için öyle değildi. Sizi, olması gereken en iyi şekilde tamamlayan birine hayatın boyunca bağlı kalmanın bir anlamı vardı. Gerçek ve samimi bir bağlılıktı. Kesinlikle bir Elvis taklitçisinin,* yeminlerinizi etmenize yardım etmek için hazır olduğu hızlı bir Vegas düğünü demek değildi. Neyse ki biz o yolu seçmemiştik. Görünüşe göre, sarhoş olsak bile Vegas'ta yapılacak kaçamak bir düğün için *biraz* da olsa kalitemiz vardı.

Zaten çirkin yara izi olan adam olarak anılıyordum, bir de Vegas'ta evlenen o adam olamazdım.

* Düğünlerde Elvis Presley taklidi yapan kişileri ifade etmektedir. Las Vegas'ta sıkça rastlanan bu durumda, taklitçiler çiftlere nikahları için yardımcı olurlar.

Ayrıca, öyle olmak *istemiyordum*. "Çünkü senin bana, benim de sana ihtiyacım var."

"Sana ihtiyacım yok."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Aslında *yardımıma* ihtiyacın var. Dün gece sarhoş olabilirim ama bana işini kaybettiğini ve büyükannenin bakımeviyle ilgili yaşadığın sıkıntıları anlattığını çok net hatırlıyorum."

Ağzı açık kaldı. "Sana onları anlattım mı?"

"Evet. Ödemekte nasıl zorluk çektiğinden ve tek istediğin şeyin, beyaz atlı prensin gelip seni kurtarması olduğundan bahsettin. Hatırladın mı?"

Hatırlamadığı çok açıktı.

Fakat ben çok iyi hatırlıyordum.

Bunları anlatırken yirmi dakika boyunca ağlamıştı. Bu dünyada nefret ettiğim bir şey varsa eğer, o da bir kadını gözyaşları içinde görmekti. Gerçi buzun üzerinde saatte kilometrelerce hızla gelen şutları engellemek zorunda kalmaktan da nefret ediyordum. Ancak kadınların kahrolası gözyaşlarına olan nefretim daha fazlaydı.

Annemi sadece birkaç kez ağlarken görmüştüm ve her seferinde içim paramparça olmuştu.

"Bu yüzden... bu yüzden mi evlendik?"

"Ben..." Lanet olsun. Collin de aynı şeyi sormuştu.

Bunu neden yapmıştık?

Kulağa ne kadar üzücü gelse de cevabı bilmiyordum.

Brittney yüzünden üzgün olduğumu hatırlıyordum. Colter'la olan nişanını unutmak ve belki de ona, onu unuttuğumu göstermek istediğimi hatırlıyordum. Yine de tüm bu olanlar yüzünden evlendiğimizi düşünmüyordum. Sebebi onlarmış gibi *hissetmiyordu*.

Tanrım... sarhoştum, nereden bilebilirdim ki?

Tek bildiğim, ne kadar denersem deneyeyim olanları hatırlayamadığımdı. Bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildim.

"Ben, ah... aslında tam olarak neden evlendiğimizi bilmiyorum." Gerginlikten sızlayan ensemi ovuşturdum, bu durum beni strese sokuyordu. "Böyle bir şey yapmaya nasıl karar verdiğimizi pek hatırlamıyorum."

Bunu duyduğuna hem üzülmüş hem de bir o kadar rahatlamış gibi görünüyordu. "Pekâlâ, en azından ikimizde aynı durumdayız." Başını salladı. "Sana büyükannemin durumundan bahsettiğime inanamıyorum. Harper bile tam olarak bilmiyor."

"Evet ama inan bana, bahsettin. Ve eğer sen benim sorunumu çözmeme yardım edersen, ben de sana yardım ederim."

"Ne sorunu?"

Elimle ikimizi işaret ettim. "Bu sorun. Batıda yeni bir üst lig takımı oluşturuluyor ve işimi tehlikeye atmak istemiyorum. Eğer sezon dışında böyle aptalca şeyler yaparsam, insanlar üzerinde iyi bir izlenim bırakamam. Onlar için bir sorun haline gelirim, beni takımda tutmazlar ve ben gerçekten takımda kalmak istiyorum."

Yalan değildi. Herkes önümüzdeki sezonun riskli olacağının farkındaydı.

"Olay çoktan sosyal medyada yayıldı. Ayrıca internette sonsuza dek kalacağına herkesin emin olduğundan bahsetmiyorum bile," diye devam ettim. "Tüm Comets kuruluşunun bunu zaten bildiğine eminim, yani bu belayla da uğraşmak zorunda kalacağım. Bir de ailemi hayal kırıklığına uğratmak gibi bir durum söz konusu ki bunu hiç yapmak istemiyorum."

"Bu konuda ciddi olamazsın."

Bir şey söylemedim, her ne kadar öyle olmak istemesem de *ciddiydim.*

Sonunda gerçekten ciddi olduğumu anladığında yüzü düştü. "Rhodes..."

Ağzı kapandı, dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı ve beni incelerken her şeyi iyice düşünmeye başladı. Öylece beklemeye devam ettim. Bana siktir olup gitmemi söylemesini bekledim. Bu işi kendi başıma halletmem gerektiğini söylemesini bekledim.

Benim gibi bir adamla evli olmayı hayal bile edemediğini söylemesini bekledim.

Dudakları aralandığında kendimi vereceği cevaba hazırlamıştım.

"Tamam."

Cevabından emin olamayarak, "Tamam mı?" diye tekrarladım.

Başını salladı. "Yapacağım. Ama bir plan yapmalıyız."

"Plan mı?"

"Evet. Mesela ne kadar süre evli kalacağız? Bu saçmalığı ne kadar sürdüreceğiz?"

Elimi çenemde gezdirip son yirmi dört saatte oluşan kirli sakallarımı ovuşturdum. Normalde dikkatleri yara izime çok çektiği için sakal bırakmazdım ama bu sabah tıraş olacak gücü kendimde bulamamıştım. Şimdiyse dikkatimi dağıttığı için memnundum.

Açıkçası bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Sadece birkaç aya sosyal medyadaki fırtınanın dineceğini, ardından işleri çözeceğimizi düşünmüştüm. Tüm bu olanlarla hokey sezonu boyunca uğraşmak... İşte bunu yapamazdım.

"Belki sadece bu sezonluk? Hokeye odaklanmam lazım. Sezonun ortasında boşanma ve diğer dramalarla uğraşamam."

Cevabı alaycıydı. "Sanki senin itibarını zedeleyeceğimişim ve para avcısı biri gibi sahip olduğun her şeyi elinden alacakmışım gibi konuşuyorsun."

Söylediklerini yalanlama gereği duymadım. Bu konuda hiç endişelenmediğimi söylersem yalan olurdu. Ryan'ı tanıyordum fakat aynı zamanda da *tanımıyordum*. Neler yapabileceğine dair hiçbir fikrim yoktu ve insanlar çaresiz kaldıklarında sinir bozucu şeyler yaparlardı. Bu durumdan kurtulmanın başka bir yolu olmadığı için kendimi elimden geldiğince koruyacaktım. Bu da zamanı geldiğinde yalnızca boşanmaya odaklanmak anlamına geliyordu.

Boşanma. Bu kelimenin hissettirdikleri rahatsız ediciydi.

Dün gece evlenmiş olmamıza rağmen, daha şimdiden marketten ne almamız gerektiğini tartışır gibi boşanmak hakkında konuştuğumuzu düşünmek delilikti. Ama yapmamız gereken buydu, değil mi? Bunu iş gibi düşünüp profesyonel olmalıydık. İhtiyacımız olan en son şey bu karmaşaya duyguları karıştırmaktı.

"Peki ya eleme maçlarına* kalırsanız? Öyle bir durumda bu bir yıl..."

Başaramayacağımızı ima ederek uğursuzluk getireceğini bilmiyor muydu?

"*Kaldığımızda*," diye düzelttim. "Eğer bir hokey oyuncusuyla evleneceksen, biraz batıl inançlı adamlar olduğumuzu bilmelisin. O yüzden, eleme maçlarına *kaldığımızda* her şeyi yeniden değerlendireceğiz."

Keyifsizce güldü. "Her şeyi yeniden değerlendirmek... Evliliğim hakkında bu şekilde konuştuğuma inanamıyorum."

Ben de inanamıyordum.

"Peki aileler konusunda ne yapacağız?"

Annemin tam anlamıyla çılgına döneceğini düşünerek iç çektim. "Sanırım onları buna inandıracağız. Ya senin ailen? Onlar umursayacak mı?"

* Bir spor liginde, genellikle sezon sonunda gerçekleştirilen ve en üst sıralamada olan takımlar arasında şampiyonu belirlemek için yapılan maçlardır.

"Hayatımın bir parçası değiller... Sadece ben, Okinawa'da denizcilik yapan abim ve büyükannem var."

Bunu soğukkanlı bir şekilde söylemesi beni huzursuz etmişti ve onun adına biraz üzülmüştüm. Mükemmel bir ailem olmayabilirdi ama hayatımın bir parçası olmadıklarını hayal dahi edemiyordum.

Annem gürültücü, bazen de biraz baskıcı biriydi. Babam ise hokey istatistiklerim konusunda biraz üstüme geliyordu. Buna rağmen beni sevdiklerini ve desteklediklerini biliyordum. Onlar olmasaydı şu an nerede olurdum hiçbir fikrim yoktu.

"Pekâlâ. O zaman yalan söylüyoruz."

"Yalan söylüyoruz," diye onayladı. "Harper ve Collin dışında kimse bu evliliğin sahte olduğunu bilmeyecek. Eğer inandırıcı olmasını istiyorsak rol yapmak zorundayız. Ailen, takım arkadaşların ya da koçların, hiç kimse gerçeği bilmeyecek. Bununla başa çıkabilir misin?"

Bununla başa çıkabilir miydim? Lütfen. Amacıma ulaşana kadar her türlü duruma ayak uydurma konusunda ustaydım.

"Genel menajerim beni öldürebilir ama sorun olmaz."

"Belki de geri dönmeden önce, ne olur ne olmaz diye hayat sigorta poliçene benim adımı ekletmelisin." *Ah, şuna bakın... bir de şaka yapıyordu.* "Lowell ve Miller herhangi bir şeyden şüpheleniyor mu?"

"Bilmiyorum. Onlarla konuşmadım. Lowell kesinlikle aptal değil, bir şeyler döndüğünü anlamıştır. Öte yandan Miller... şey, o da Miller işte."

Çaylağı severdim. Buzun üzerinde gerçekten çok etkileyici becerileri vardı ve takımımızın kupayı kazanmasında önemli bir rol oynamıştı. Yine de bazen biraz kalın kafalı olabiliyordu.

Ne demek istediğimi anlayarak güldü. Bu karmaşaya bulaştığımızdan beri ondan duyduğum ilk gerçek kahkaha olmuştu ve bu sesten nefret etmemiştim.

"Eğer bu işi başaracaksak, sahte evliliğimiz boyunca başkalarıyla görüşmeyeceğimizi söylememe gerek yoktur diye düşünüyorum."

Bakışları üzerimdeyken endişeyle cevabımı bekledi. Onu aldatacağımı düşündüğü için bile sinirlenmek istiyordum. Ancak dürüst olmak gerekirse ve evlenme şeklimize bakacak olursak eğer, karar verme konusunda harika olmadığım çok belliydi.

"Elbette yok."

"İyi, güzel." Omuzları rahatlıkla çökerken boğazını temizledi. "Peki nerede yaşayacağız? Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Benim evimde kalacağız. Bunu sormana gerek bile yok."

Attığı bakışlar, mecbur kalsa dahi benimle aynı odayı paylaşmayacağını söylüyordu. Bu son kısmı neden söylemiştim, bilmiyordum. Ağzımdan öylece çıkmıştı fakat söylediklerimin gerçek olduğunu fark ettim.

"Evin mi var?" diye sormasıyla bakışlarımı vücudundan ayırdım. Onu süzdüğümü fark ettiyse bile bunu belli etmedi.

"Evet, nerede yaşadığımı sanıyordun? Bir kutunun içinde falan mı?"

"Ya da cehennemde." İğneleyici sözlerini ve gururlu gülümsemesini görmezden geldim. "Belki de bir apartman dairesinde. Hatta tek kişilik bir bekâr evinde."

"Apartman dairesinde ya da tek kişilik bir bekâr evinde yaşamıyorum. Grandview Hills'te üç yatak odalı bir evim var."

Biraz *lüks* olmasıyla bilinen semtin adını duyduğunda kaşlarını kaldırdı. Aslında burayı seçmemin nedeni bu değildi. Sadece semtin beraberinde getirdiği mahremiyet hoşuma gidiyordu.

İşimin ve adımın manşetlerde dolaşmasını isteyen bir tip değildim. Profesyonel sporcu olan birine göre gösterişsiz bir hayat yaşıyordum. Yüzümdeki yara izi sebebiyle insanların dikkatini zaten yeterince çekiyordum, başka bir şey eklememe gerek yoktu. Öte yandan bu, şu an içinde bulunduğumuz tüm bu durumu daha da kötüleştiriyordu. Hatta içimden bir ses, internette hakkımızda söylenen şeyleri bilmek dahi istemeyeceğimi söylüyordu.

"Üç yatak odasına ne gerek var? Sonuçta tek yaşıyorsun, değil mi?"

Omuz silktim. "Kendime ait alanım olmasını seviyorum, özellikle de ailem ziyarete geldiğinde." Sık sık gelirlerdi ve bu berbat olacaktı.

"Onlarla yakın mısın? Ailenle yani."

"Evet. Benim için her şeyden vazgeçtiler. Tüm kariyerimi onlara borçluyum ve bunu bildiklerinden emin olmak için onları mümkün olduğunca sık maçlara götürüyorum."

Bir kez başını salladı, gözleri tam olarak anlayamadığım bir duyguyla dolmuştu. "O halde senin evinde kalacağız."

"Tamam öyleyse. Başka bir şartın var mı?"

"Evet. Kendi yatak odamı istiyorum, PDA* istemiyorum, ayrıca senin soyadını da almayacağım."

"Evliliğimiz *gerçek* olsaydı bile senden bunu beklemezdim. Bu senin adın ve onunla istediğini yapabilirsin." Cevabım karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Sadece tartışacağımızı düşünmüştüm. Benimleyken hep böyle yapıyorsun. Ben bir şey söylüyorum, sen de tam aksini söylüyorsun. Ardından seksi ve huysuz bir şekilde çekip gidiyorsun."

* PDA, çiftlerin genellikle kamuya açık yerlerde duygusal yakınlık ve sevgi gösterileridir. Öpüşmek, sarılmak, el ele tutuşmak gibi fiziksel temas içeren davranışları içerebilir.

Kelime seçimlerine karşılık kaşlarımı kaldırdım. "Seksi ve huysuz mu?"

Gözlerini devirerek küvetin içine biraz daha gömüldü. Köpükler neredeyse tamamen kaybolmuştu ve ona biraz daha yakın dursaydım her şeyi görebilirdim.

Ve ben gerçekten *her şeyi* görmek istiyordum.

"Eğer başka bir şey yoksa, gidebilirsin. Banyomu huzur içinde bitirmek istiyorum."

"Aslında konuşmak istediğim bir konu daha var."

Gözlerini kapatıp artık soğuk olduğundan emin olduğum suyun içinde rahatlarken, "Tabii ki vardır," diye homurdandı.

Tepesinde dikiline kadar banyonun içinde ağır adımlarla yürüdüm.

Haklıydım; her şeyi *görebiliyordum*. Her bir parçasını ve her bir kıvrımını.

Parmaklarım uzanıp ona dokunmak için can atıyordu çünkü her bir santiminin parmak uçlarımın altında nasıl hissettirdiğini gayet net hatırlıyordum. Ellerimi beline dolayıp onu kendime doğru çektiğimde sert avuçlarımın yumuşak tenine nasıl battığını...

Kahrolası şekilde büyüleyiciydi.

Gözlerimin teninde dolaştığını hissetmişti, hızlanan nefesleri onu ele veriyordu. Meme uçlarının suyun altında sertleşmesi de bu durumdan hoşlandığını gösteriyordu.

"Seks."

Gözleri hızla açıldı. "Pardon?"

"Seks. Bir yıl boyunca birlikte olacağız. Bunu isteyeceksin."

Burnunu kaldırarak homurdandı. "Seninle mi? Pek sanmıyorum."

Sözleri canımı yakmıştı ama bunu ona asla söyleyemezdim.

Eğilip elimi küvetin kenarına koydum. "Güven bana, isteyeceksin."

Suyun dışındaki dizine dokundum. Nefesinin kesilmesi için ufak bir dokunuş yeterli olmuştu. Parmak uçlarımı suyun altından kalçasına doğru gezdirirken alaycı bir şekilde güldüm ve bacaklarının arasına tehlikeli bir şekilde yaklaşana kadar durmadım. O kadar yakınındaydım ki *ondan* gelen sıcaklığı hissedebiliyordum.

Ona dokunmam için yalvarır gibi bacaklarını ayırdı, bu yaptığının farkında olduğundan bile emin değildim.

"Ama Ryan," dediğimde dudaklarından belirsiz bir ses çıktı. Sıcaklığına yaklaştıkça gözleri kapanıyordu. "Böyle bir şey yaşanmayacak."

Hiçbir uyarıda bulunmadan elimi sudan çektim ve giderin düğmesini çevirerek suyun azalmasını sağladım. Islak elimi küvetin üzerinde silkeledikten sonra en yakındaki havluyu alıp ona doğru fırlattım.

"Öğle yemeği için planımız var. Giyin, *karıcığım*."

BÖLÜM 7

Yirmi dört saatten az bir süredir evli olduğunuz kocanızdan, nefret etmeye izniniz var mıydı?

Eğer böyle bir şey mümkünse, Rhodes'tan nefret ettiğime emindim.

Başımda dikilip o aç, ela gözleriyle bana bakmasından nefret ediyordum. Ya da bulanık suyun içinden çok iyi gördüğünü bildiğim bedenimi şehvetle izlemesinden. Ancak tüm bunların arasında en fazla nefret ettiğim şey, bedenimin onun bakışlarına karşı verdiği tepkiydi.

Belki de yanılmıştım. Belki de kocamın seksi olması iyi bir şey değildi.

Haklı olduğu bir konu vardı, bir yıl cinsel ilişkiden uzak kalmak için uzun bir süreydi. Zor olacaktı ama yaptığı o küçük numaradan sonra, ona yanıldığını kanıtlamakta kararlıydım.

Onu istemeyecektim. Onu *isteyemezdim.*

Tanrım, bunu kabul ettiğime gerçekten inanamıyordum. Aklımı kaçırmış falan olmalıydım, değil mi? Bana öyle baktığında, ona hayır demekte zorlanmıştım. Kariyeri için çok çalıştığının farkındaydım.

Yüzüne lanet bir paten darbesi almış, yine de hayallerini gerçekleştirmek için çabalamaya devam etmişti. Sarhoşken yapılan

bir hatanın -özellikle de benim yüzünden- tüm bunları riske atmasını istemiyordum.

Öte yandan bunu sadece onun için yapmıyordum.

Büyükannem zorunda olmadığı halde beni yanına almış ve büyütmüştü. Hayatındaki pek çok şeyden benim için vazgeçmişti. En azından ona karşılığını vermek ve hayatının geri kalanını rahat geçirmesini sağlamak için bir yılımı feda edebilirdim.

Bir yıl... Hem Rhodes hokey sezonu yüzünden çoğu zaman başka yerde olacaktı. Bunu yapabilirdim.

Durduğum yerden onu görebiliyordum. Yatağımın ucunda oturmuş, öğle yemeği için hazırlanmayı bitirmemi beklerken telefonuyla ilgileniyordu.

Gidip herkese uyum içinde olduğumuzu göstermemiz gerektiğini söylerken ne demeye çalıştığını anlıyordum. Fakat gitmek istemiyordum. Dün geceki hatalarımla yüzleşmek istemiyordum. Bu saçmalığı bütün bir yıl boyunca sürdüreceğimiz için, sanırım erkenden başlamak iyi olabilirdi.

"Bu video... vay canına."

Banyo kapısından başımı uzattım. "Instagram hesabıma mı bakıyorsun?"

"*Karım* hakkında bir şeyler öğrenmem gerektiğini düşündüm. Hesabın oldukça popüler." *Karım* deme şeklinden nefret ediyordum, sanki bir küfürmüş gibi söylüyordu.

"Pek bir şey ifade etmiyor. Bazı içerik üreticilerin hesaplarına kıyasla benimki oldukça önemsiz."

"Bizim takımın hesabından daha fazla takipçin olduğuna eminim."

Ses tonunda bir parça da olsa gurur var gibiydi, bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum. Büyükannem dışında birinin benimle gurur duyması, alışık olduğum bir şey değildi.

"Önemli bir şey değil," dedim. "Hem YouTube'da daha çok takipçim var."

"Bundan para kazanıyor musun?"

Sesindeki yargılayıcı ton beni çileden çıkardı.

Anlıyordum. Sosyal medya bazen çok kötü bir yer olabiliyordu ve içerik üreticileri de kötü bir şöhrete sahipti. Yine de bu işe başlarken kariyerimi bunun üzerine inşa etmeyi planlamamıştım.

Üniversitedeyken, Harper ile eğlenceli olacağını düşündüğümüz için plastik makyaj eğitimi almıştık. Yaptığımız şeye anında âşık olmuş, YouTube'da makyaj videoları izlemeyi takıntı haline getirmiştim. Ve ne olduğunu anlamadan, aniden kendi videolarımı çekmeye başlamıştım. İlk videolarım gerçekten *berbattı*. Işıklandırmam kötü, video düzenlemem rezaletti. Hatta yaptığım makyajlar bile içler acısıydı. Zamanla, pratik yaptıkça, videolarımın kalitesi artmıştı. En sonunda kendimi farklı ünlülere, yaratıklara ve birkaç farklı Disney karakterine dönüştürerek biraz dikkat çekmeyi başarmıştım. Sonrasında her şey, kontrol edilemez bir şekilde hızla ilerlemişti.

Bir süre sonra Youtube hesabımdan gelir elde etmeyi başarmış, ayda fazladan yüz dolar kazanmaya başlamıştım. Şimdi ise binlerce dolar kazanıyordum. Bazı güzellik uzmanlarının kazandıklarının yanında hiçbir şey olmamasına rağmen, genel olarak büyükannemin bakımını karşılamak için yeterliydi ki o da hiç ucuz *değildi*.

Ailem, yakın zamanda masraflar için yardım edecek gibi durmuyordu. Abim de benden çok uzakta, Japonya'da yaşıyordu ve Deniz Kuvvetleri'nde Başçavuş olmakla meşguldü. Bakım ücretlerini ödemek için yapmam gereken şey buysa, yapacaktım. Rhodes da yargılayıcı sesini alıp bir yerlerine sokabilirdi.

"Seni ilgilendirmez ama evet, kazanıyorum."

Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı. "Aslında *ilgilendirir, karıcığım.*"

Ona ters bir bakış attım. "Madem maddi durumum için bu kadar endişeleniyorsun, o zaman öğle yemeğine banka hesap ekstremi getireyim de bir bak. Öğrenci kredi borcuma bakıp birlikte ağlayabiliriz."

İğneleyici tavırlarımı onaylamadığını belli edercesine gözlerini kıstı. "Hâlâ öğrenci kredisi borcun mu var?"

"Evet."

"Onları da ödeyebilirim."

Önerisiyle göğsüm sıkıştı. "Bu senin için bir tür *Özel Bir Kadın** durumu falan mı? Öğrenci kredilerimi ödemeyeceksin."

"Ama büyükannenin masraflarını karşılamam bir sorun yaratmıyor, öyle mi?"

Aslında yaratıyordu. Hem de çok. Keşke ona bakabilecek kişi ben olsaydım; ancak aptal da değildim. Böyle bir fırsatı elimden kaçıramazdım.

Zamanımı hesap yaparak geçiriyordum. Önümüzdeki yıl, daha fazla video paylaşmak için kıçımı yırtıp paramı akıllıca biriktirebilirsem, öğrenci kredilerimin geri kalanını ödeyebilirdim. Böylece, üzerimdeki yükün büyük çoğunluğu da ortadan kalkmış olurdu.

"Öğrenci kredi borçlarımı ödemiyorsun," diye tekrarladım.

Cevabıma karşılık memnuniyetsiz bir şekilde dişlerini sıktı. "İyi."

* Bu ifade, orijinal ismi "Pretty Woman" olan ve Türkçe'ye "Özel Bir Kadın" adıyla çevrilen ünlü bir romantik komedi filminden gelmektedir. Toplumun genellikle yargıladığı, gelir, statü veya sosyal sınıf farklarına dayanan romantik bir ilişkiyi tanımlamak için kullanılmaktadır. Böyle bir durumda ilişkideki bir taraf varlıklı veya sosyal statü olarak üstün bir konumda ise, daha düşük sosyal statüye sahip bir partnerle olan ilişkisine yönelik yargılamalar söz konusu olabilir.

"İyi. Başka bir şey var mı *kocacığım*, yoksa hazırlanmamı bitirebilir miyim?" Bu kelimeyi, tıpkı onun bana yaptığı gibi alaycı bir şekilde söylemiştim.

"İlişkimizi sosyal medyada paylaşmanı istemiyorum." Cevabı hızlı ve tedbirliydi, tavrıysa tamamen değişmişti. Bu fikirden rahatsız olduğu apaçık ortadaydı.

Gözlerim yara izine kaydı. Göz önünde olmak istememesinin sebebinin, yara izi olduğundan şüpheleniyordum. Nereye doğru baktığımı fark ettiğinde aniden ayağa kalktı ve bir doksanlık devasa gövdesiyle, bana tepeden bakmaya başladı.

"Geç kaldık." Söylediği tek şey bu oldu, cevap vermeme fırsat dahi tanımadan konuyu kapatmıştı.

Öyle olsun bakalım.

Banyoya geri dönüp, bir kat daha maskara sürdüm ve saçlarımı kabarttıktan sonra banyonun ışığını kapattım.

Meydan okuyan bakışlarıyla karşılaştığımda, "Gidelim," dedim.

Vücudumda dolanan gözlerini, tıpkı bakışları altında sertleşen meme uçlarıma yaptığım gibi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Şifonyerden çantamı alıp omzuma taktım ve onu kapıya doğru takip etmeye başladım.

Asansör yolculuğu alışılmadık derecede uzundu. Odadaki gerginlik hâlâ üzerimizdeydi. Ellerini ceplerine sokmuş bir halde karşımda dururken gözlerini benimkilerden ayırmıyordu.

Sanki bir bakışma yarışmasında gibiydik ve bu noktada kimin kazandığına dair hiçbir fikrim yoktu.

Zemin kata ulaştığımızda gözlerini kırpıştırıp başka tarafa bakan ilk kişi o oldu ve ben de zafer dolu sırıtışımı saklama gereği duymadım. Asansörden çıkarken parmak uçları hafifçe

sırtıma değdi. Dokunuşu aynı hızla kaybolmuştu. Garip olan şuydu ki... onları anında özlemiştim.

Restorana girmek üzereyken kulağıma değen dudakları, sırtımdan aşağı bir ürperti gönderdi.

"Son şansın," diye fısıldadı. Sesindeki meydan okumayı duyabiliyordum. Bunu yapamayacağımı, başa çıkamayacağımı düşünüyordu. Ne kadar kararlı biri olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sadece *bir yıl* diye kendime tekrardan hatırlattım. *Bir yıl. Sadece bu kadar. Başarabilirdim. Sonuçta kalbim risk altında değildi, çocuk oyuncağıydı.*

"Vazgeçmeyeceğim."

Dudakları gülümsemek için seğirse de bunu yapmadı. *Elbette* gülümsemeyecekti. Başını sallayıp kendine çekidüzen verdi ve sırtını dikleştirdi. "Hadi şu işi bitirelim."

Rhodes bizi restoranın arka tarafına doğru yönlendirirken yüksek sesli, sinir bozucu ve dikkat çeken bir tezahüratla karşılaştık. Tabii ki bunu yapan Miller'dan başkası değildi.

"Vay canına! İşte! Yeni evli çiftimizi tebrik ederiz!" Parmaklarını ağzına sokup ıslık çaldı. Çok sinir bozucuydu, ayrıca akşamdan kalma baş ağrıma hiç de iyi gelmiyordu.

Herkesin gözü üzerimizdeydi ve restoran boş değildi. Rhodes'u tanıdıklarına emin olduğum birkaç kişi menülerinin arkasından fısıldaşıyordu. Yaptığı saçmalıklar yüzünden Miller'ı sakat bırakabilirdim. Rhodes'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, o da benimle aynı hisleri paylaşıyordu.

Lowell, Miller'ı omzundan tutarak sandalyesine doğru geri çekti. "Kapat çeneni, seni aptal."

"Ne? Sadece yeni evli çiftimiz adına mutluyum." Miller, Lowell'ın onu dizginleme çabalarını engelleyerek masanın et-

rafından dolandı ve Rhodes'a sarılıp sırtını sıvazladı. "Senin adına çok sevindim, dostum."

Rhodes, Oscar Ödülleri'ne* layık bir performans sergileyerek ona sarıldı, sırtını sıvazlayacak kadar ileri bile gitmişti.

"Teşekkürler, dostum. Minnettarım."

Miller ondan ayrıldıktan sonra sıra bana geldi. Kollarını etrafıma doladığında, küçük bedenim iri kollarının arasında kayboldu.

Miller'ın omzunun üzerinden Rhodes'un bakışlarını yakaladım.

O...

Öfkeli miydi?

Bu beklediğim bir şey değildi.

Miller beni bırakırken, "Seninle hep bir şansım olacağını umuyordum," diyerek Rhodes'un omzuna dokundu. "Sanırım artık böyle bir şey söz konusu olamaz."

Rhodes hırladı.

Dudaklarından gerçek, kahrolası bir hırıltı çıkmıştı.

Bu konuda ne hissedeceğimden emin değildim.

Miller gülüp sandalyesine geri dönerken Lowell yerinden kalktı ve bize doğru gelmeye başladı. Rhodes'a, neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde başını sallayıp göstermelik olarak sarıldı. Dudaklarını okuyamıyordum ama ona söylediği şey her ne ise, Rhodes'un hoşuna *gitmediğini* anlamıştım.

Lowell kaşlarını çatarak bana bakmaya başladığında, garip bir şekilde babamı hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissettim. Çok saçmaydı çünkü benden sadece birkaç yaş büyüktü. Fakat tavırlarından dolayı kendimi çok daha küçükmüşüm gibi hissediyordum. Takım kaptanı olması şaşırtıcı değildi, çok korkutucu biriydi.

* Film endüstrisindeki sanatsal ve teknik başarılara verilen ödüllerdir.

Bana da hızlı bir şekilde sarıldıktan sonra herkes yerlerine oturdu. Rhodes ile birlikte, Harper ve Collin'in tam karşısında oturuyorduk.

Harper bana hüzünlü bir şekilde gülümseyerek dudaklarını oynattı. *"İyi misin?"*

Omuz silktim, iyi olup olmadığımı bilmiyordum.

Bana kaçmak üzere olan ürkek bir kedi yavrusuymuşum gibi bakmasına daha fazla dayanamayarak önümdeki menüye odaklandım.

Miller Rhodes'a dönerek konuştu. "Dostum, birkaç haftadır görüşmediğimizin farkındayım ama ikinizin çıktığını bile bilmiyordum. Ayrıca ilişkinizin bu kadar ciddi olduğuna dair de hiçbir fikrim yoktu." Nefesi kesildi. "Ah, siktir. Onu hamile mi bıraktın?"

Hamile kelimesini fısıldayarak söylemesi beni güldürmüş, Rhodes'un da bana bakmasıyla sonuçlanmıştı. Onu görmezden geldim.

Lowell onu azarladı. "Lanet olası çeneni kapat, Miller."

"Ne? Bu gerçekçi bir soru. Yoksa bu yıldırım nikahını başka nasıl açıklarsın?"

Alkol. Çok ama çok fazla alkol.

"Ayrıca, hamilelik beynimin* olması benim suçum değil. Kız kardeşim hamile ve düşünebildiğim tek şey bebekler."

Rhodes, "Bu birçok açıdan dehşet verici," dedi. Onunla tamamen aynı fikirdeydim.

"Hamilelik beyni öyle bir şey değil, seni geri zekalı." Lowell başını salladı. "Ve kadınlara hamile olup olmadıklarını öylece soramazsın. Bu, hayattaki bir numaralı kural gibi bir şey."

* Hamilelik beyni, genellikle kadınların hamilelik sürecindeyken bilişsel becerilerinde yaşadıkları düşüşü ifade etmek için kullanılır. Bu fikre göre kadınlar unutkanlık, dikkat dağınıklığı ve zihinsel bulanıklık yaşayabilmektedirler.

Miller bana baktığında yanakları kızarmış, kırmızının koyu bir tonuna bürünmüştü. "Üzgünüm."

Elimin üzerine kapanan bir el hissettiğimde aniden sıçradım. Rhodes parmaklarımızı birbirine dolayıp yüzüğümü okşamaya başlamıştı. Dün gece parmağıma taktığı yüzüğü. "Hamile değil. Evet, ilişkimizi gizliyorduk ama daha fazla içimizde tutamadık." Bunu o kadar içten söylemişti ki neredeyse *ben* bile inanacaktım. Bana döndüğünde dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Bazen doğru kişiyi bulduğunda bunu bilirsin, değil mi, *bebeğim*?"

Ah! Bebeğim mi? İğrenç.

Eskiden Steven da bana böyle seslenirdi ve o zaman da bundan nefret ederdim.

"Aynen öyle, *tatlım*." Sesim en az onunki kadar alaycıydı.

Seçtiğim sevgi sözcüğü karşısında gözleri öfkeyle parladı.

Güzel, görünüşe göre o da sevgi sözcüklerinden nefret ediyordu.

"Ah..." dedi Miller. "Bu tam da romantik komedi filmlerinde olacak bir şey."

Rhodes ile bakıştık çünkü Miller gerçeğe ne kadar yakın olduğunun farkında değildi.

Garson gelip siparişlerimizi alarak bizi, hamile olup olmadığımla ilgili daha fazla soruya cevap vermekten kurtardı. Sohbet rahatça ilerlemeye başladığında Miller, sonunda yeni başlayan aşkımız hakkında bizi sorguya çekmekten vazgeçmişti.

Kahvaltımız gelene kadar Rhodes'un elini tutmaya devam ettiğimi fark etmemiştim.

Dokunuşunda bulduğum rahatlık, tüm hafta sonu yaşanan onca çılgınlığın arasında kabullenmesi en zor olan şey olabilirdi.

BÖLÜM 8

Yemekten sonra hepimiz farklı yerlere dağılmıştık. Ryan kendi odasına gideceğini söylediğinde onunla tartışmamıştım bile. Birbirimizi tanımak için zaman geçirmemiz gerektiğini biliyordum ama biraz soluklanmaya ihtiyacım vardı.

Onun da buna ihtiyacı vardı. Öğle yemeği sırasında Ryan'ın yanında oturmanın, gerektiğinden fazla rahat hissettirdiğini fark etmiştim. Bu farkındalığı, onun elini tutmam gerekenden çok daha uzun süre tuttuğumu anlayınca yaşamıştım.

İyi hissettirmişti. Doğaldı.

Neredeyse... doğru hissettirmişti.

Ayrıca bu hisler, öğle yemeğinde yediğim her şeyi geri çıkarma isteği uyandırdığı için tam bir korkak gibi odama saklanmıştım.

Cesaretimi toplayarak sonunda genel menajerimi ve koçumu aramış, yarın sabah için ilk iş olarak bir toplantı ayarlamalarını istemiştim. Bu şekilde basın açıklamasının üstünden geçebilecektik. Ani evliliğim karşısında şaşırdıklarını söylemek ise hafif kalırdı.

Profesyonel bir hokey oyuncusu olmanın, pek de eğlenceli olmayan yanlarından biri buydu. Sürekli işinize karışan birileri vardı ve her şey için bir basın açıklaması yapılıyordu.

Bazı günler profesyonel hokey oyuncusu olmakla ilgili kararımı gerçekten sorguluyordum. Fakat sonra, buza adımımı attığım anda uğraşmak zorunda kaldığım tüm saçmalıklar ortadan kayboluyordu. Hokey benim hayatımdı. Onunla yaşıyor, nefes alıyor ve onu seviyordum. Yılda seksen iki gece ve buzun üzerinde geçirdiğim o yirmi dakika, bütün bu saçmalıklara değerdi.*

Şimdi ise bir Uber'ın** arka koltuğunda, Lowell ve Miller'ın arasında sıkışmış bir halde oturuyordum. Ryan ve Harper karşımızdaki koltuktayken Collin de önde şoförle konuşuyordu.

Lowell bacağını benimkine vurup gözlerini Ryan ile benim aramda gezdirdi. "İyi misin?"

Omuz silktim. İyi miydim? Bilmiyordum.

"Tabii ki de iyi!" diye araya girdi Miller. "Adam daha yeni evlendi. Lütfen bana bunu kutlamak için bir parti vereceğinizi söyleyin çünkü her şey son dakikada oldu ve *hiçbirimiz* davet edilmedik. Tabii bunu size karşı kullanacak falan değilim."

Parti mi? İlk tepkim kocaman bir, *siktir tabii ki hayır* olmuştu. Diğer yandan... Aslında parti çok da kötü bir fikir olmayabilirdi. Bu, Ryan ve bana kendimizi bir çift olarak herkese tanıtma şansı verirdi. Belki aramızdaki buzları da biraz eritmeye yardımcı olurdu.

Ryan'ın duyabileceği kadar yüksek sesle, "Aslında," diye konuşmaya başladım. "Bence parti iyi bir fikir. Sence de öyle değil mi, *hayatım*?"

Ryan'ın söylediğim sevgi sözcüğü karşısında gözlerini devirdiğini *hissettiğime* yemin edebilirdim. Böyle sözcüklerden hoşlanmadığını hemen anlamıştım. Fakat sırf onunla dalga

* Bir hokey sezonu genellikle Ekim'den Nisan'a kadar süren seksen iki maç içerir ve genellikle yirmi dakika süren üç periyot halinde oynanır.

** Uluslararası ulaşım ağı şirketi.

geçmek için onları kullanmayacağımı düşünüyorsa, fazlasıyla yanılıyordu.

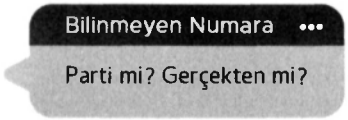
Arkasını döndüğünde yüzünde kocaman, sahte bir gülümseme vardı. "Parti harika bir fikir, *tatlım*."

Dudaklarım karşılık olarak söylediği sevgi sözcüğüyle seğirmeye başladı.

"Siktir, evet!" Miller bağırdı. "Parti zamanı!"

Nasıl oluyor da Vegas'ta geçirdiği hafta sonunun ardından bir parti için bu kadar heyecanlı olabiliyordu, anlayamıyordum. Partilerden usanmıştım. Doğrusu, sonsuza kadar partilerden uzak dursam iyi olurdu.

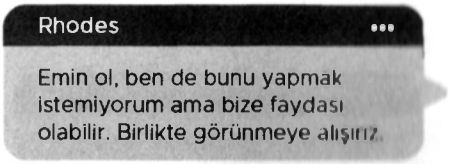
Cebimdeki telefonum titredi. Muhtemelen bunu görmezden gelmeliydim -özellikle de annemin tekrar aradığından eminken- ama dikkatimin dağılmasına ihtiyacım olduğu için kontrol etmeye karar verdim. Bir yandan Lowell'ın bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Her şey hakkında konuşmak istediğinin farkındaydım ama şu anda buna hazır değildim.

Mesajın kimden geldiğini anlamam bir dakikamı almış sonra acı gerçekle yüzleşmiştim. Bu Ryan'dı.

Karımın numarası telefonumda kayıtlı bile değildi.

Hızla rehberime kaydederek mesajını cevapladım.

Rhodes •••

İyi bir alıştırma olur.

Ryan •••

Lütfen bana, çift olmak için alıştırma yapmamız gerektiğini inanılmaz derecede üzücü bulan tek kişinin ben olmadığımı söyle.

Üzücüydü. Hem de kahrolası şekilde.

Rhodes •••

Yalnız değilsin.

Ryan •••

Peki bu partiyi ne zaman yapıyoruz?

Rhodes •••

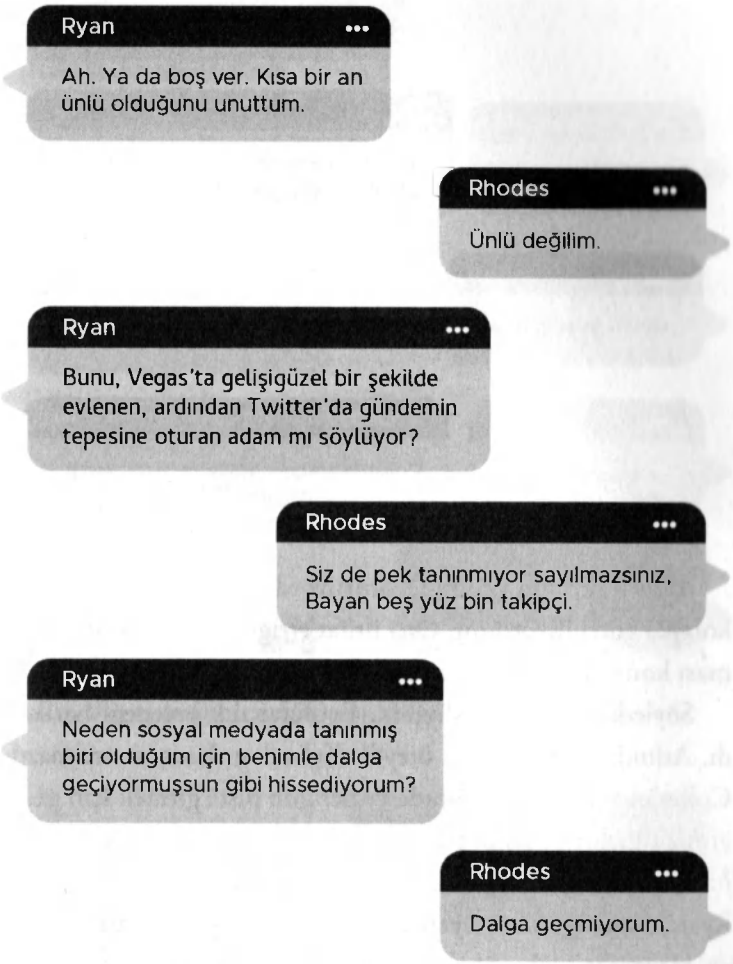
Sanırım sen bana taşındıktan sonra. Belki bir yaz sonu partisi olur?

Rhodes •••

Ancak basın açıklaması çıktığı anda herkesin bu konu hakkında başımızı şişireceğine eminim.

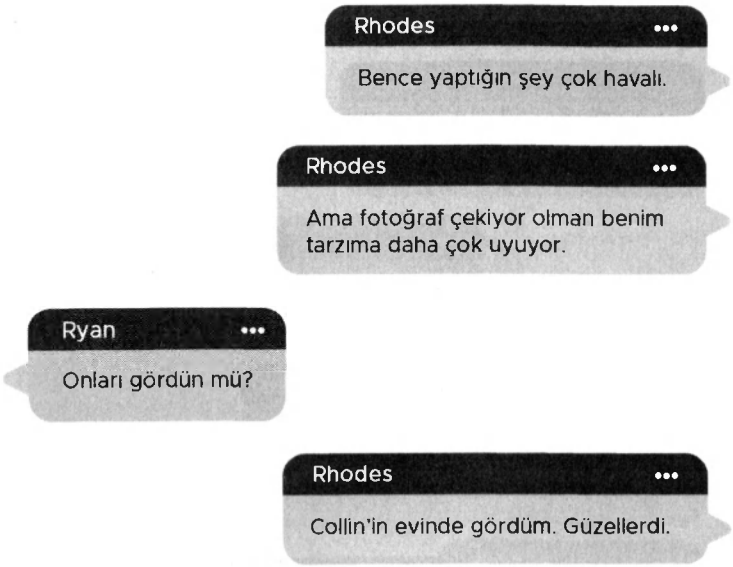
Ryan •••

BASIN AÇIKLAMASI MI! Ne için?

Onunla gerçekten dalga geçmiyordum.

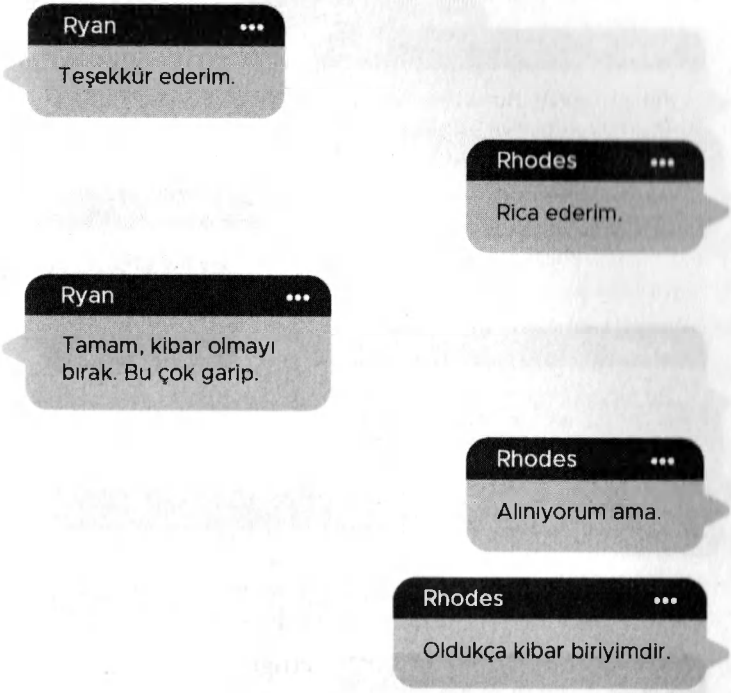
Yaptığı şeyi anlıyor muydum? Hayır. Fakat adil olmak gerekirse, benim de geçimimi sağlamak için tek yaptığım şey bir oyun oynamak ve kazık kadar adamlar tarafından hırpalanmaktı. Aslında düşününce, ikimizin de garip kariyerleri vardı.

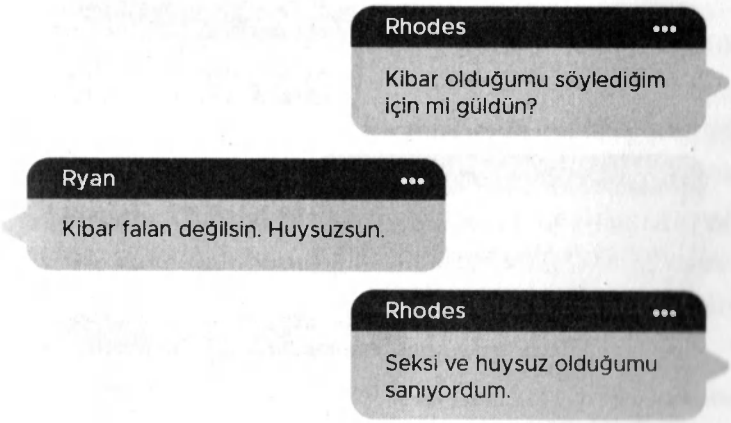
Sadece bir sıra önümde oturuyordu, yüzündeki şaşkınlığı kolayca görebiliyordum. Ona iltifat ettiğim için bu kadar şaşırması konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

Söylediklerimde ciddiydim. Fotoğrafçılık yeteneği harikaydı. Aslında harikadan da öteydi. Kahrolası derece inanılmazdı. Collin'in evine ilk gittiğimde ve her gün piste gitmek için geçtiğimiz tünelin üç farklı parçadan oluşan fotoğrafını şöminesinin üzerinde asılı gördüğümde, nefesim kesilmişti. Sonra bana bunu Ryan'ın çektiğini söyleyerek beni daha da şok etmişti. Collin ve Harper'ın daha önce yaşadığı tüm o zorluklar yüzünden, Ryan'ın bu fotoğrafçılık işleriyle ilgilendiğini biliyordum. Ancak bu kadar yetenekli olduğunu daha önce hiç fark etmemiştim.

Ona, neden bu işi daha ciddi bir şekilde yapmadığını sormak istesem de beni ilgilendirdiğini düşünmüyordum. Ayrıca kendine göre sebepleri olduğuna ve bana herhangi bir açıklama zorunluluğu olmadığına emindim.

Cevabıma sesli bir şekilde güldüğünde sinirlendim.

Ryan •••

Aman Tanrım. Bunu unutmama izin vermeyeceksin, değil mi?

Rhodes •••

İmkânı yok.

Ryan •••

Bu hiç de kibar bir davranış değil, kocacığım.

Rhodes •••

Kibar biri olamayacağımı söylediğini sanıyordum, karıcığım.

Ryan •••

Kibar olabilirsin. Sadece çok kibar olma. Bu garip oluyor.

Rhodes •••

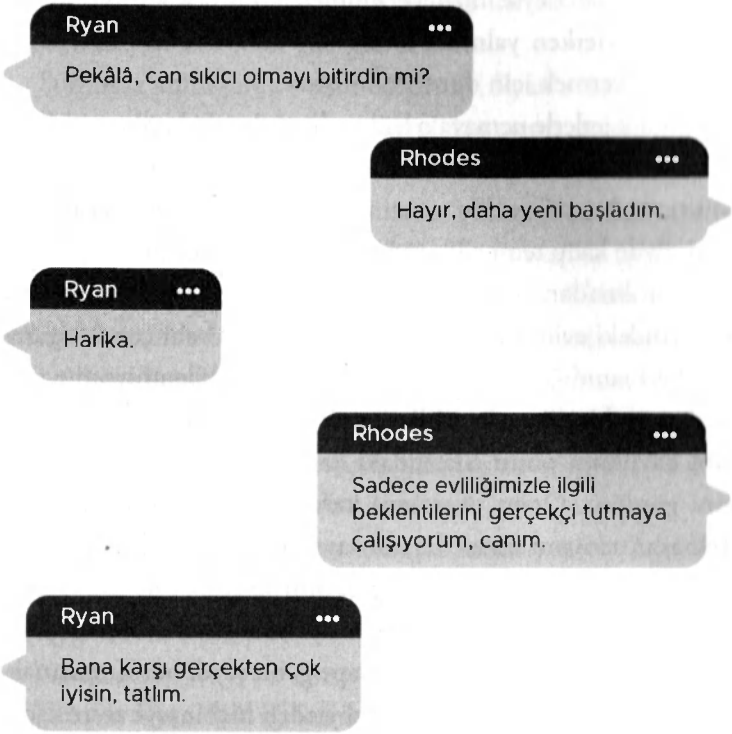
Kibar ol ama çok da kibar olma. Anladım.

Ryan •••

Bu listeye "sinir bozucu olma" huyunu da ekleyebilirsin.

Rhodes •••

Bunun neresi eğlenceli olur ki?

Mesajı sesli bir şekilde gülmeme sebep oldu.

"Ah, iğrenç. İkiniz şu anda sexting* mi yapıyorsunuz?"

Lowell bıkkınlıkla başını geriye doğru atıp inledi. "Tanrı aşkına Miller, kapat çeneni."

Lowell, çaylağı hafta sonu kaçamağımıza neden davet ettiğimiz hakkında bir şeyler mırıldanmaya başladı. Aslında nedenini biliyordu. O çaylak olmasaydı bu kutlama gezisine gidemezdik. Ne kadar sinir bozucu olsa da Miller'a ihtiyacımız vardı.

Tanrı'ya şükür, Miller'ın saçmalıklarını daha fazla dinlemek zorunda kalmadan şoför havaalanına ulaşmıştı.

* Elektronik cihazlar aracılığıyla müstehcen içerikli mesaj göndermek veya almak olarak tanımlanan ifadedir.

Uçağa neredeyse hızlı ve zahmetsiz bir şekilde binmiştik. Kapıya ilerlerken yalnızca birkaç kişi bizi tanımış, sadece iki kez imza vermek için durdurulmuştuk.

Kiralık jetlerle uçmaya o kadar alışmıştım ki bazen gerçek bir havaalanında yürümenin ve tanınmanın nasıl bir şey olduğunu unutuyordum. Genelde sezon dışındayken pek seyahat etmezdim. Evde kalıp tembellik yapmayı tercih ediyordum. Eğer Kuzey Carolina'dan ayrılacaksam, gideceğim tek yer New York'un kuzeyindeki evim oluyordu. Oradaki herkes beni çocukluğumdan beri tanıdığı için hiçbiri kariyerimden etkilenmiyordu.

Uçağa bindiğimde Miller'ın, Ryan'ın yanına oturacakmış gibi bavulunu onun sırasındaki kabin dolaplarına yerleştirdiğini gördüm. Oraya oturmaya karar verdiğine göre, anlaşılan Teksas'ın tamamı kadar büyük taşaklara sahipti. Sanki bu hiç de büyük bir mesele değilmiş gibi oturmuştu.

Elindeki çantayı karıştırıp hızla konuşmaya başladığında kaşlarımı çattım. Miller'ın hep yaptığı bir şeydi bu. Konuşmakla o kadar meşguldü ki, Ryan'ın söylediği hiçbir şeye zerre kadar dikkat etmediğinin farkında bile değildi.

Tam o sırada Ryan, gülümsemek için yukarı doğru kıvrılmış dudaklarıyla bana bakmakla meşguldü.

Bunun komik olduğunu düşünüyordu. Yeni kocası, takım arkadaşını öldürdüğü için uçaktan atıldığında bunu komik bulacağından şüpheliydim.

Koridorda Miller'ın tepesinde dikildim ve beni fark etmesi için beklemeye başladım. Bu, beklediğimden çok daha uzun sürmüştü. Sonunda başını kaldırıp bana baktığında gözleri kocaman açıldı ve hatasını anlayarak saniyeler içinde emniyet kemerini çözüp ayaklandı.

"Ah, kahretsin, benim hatam Rhodes. Bir anlığına ikinizin evli olduğunu unuttum."

Kızaran yanaklarıyla koridorda hızla ilerledi ve ona bakıp başını sallayan Lowell'ın yanında oturdu.

Sonunda koltuğuma oturabildiğimde, Ryan'a dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle baktım. Şimdi kaş çatma sırası ondaydı. Bana sırtını döndü ve uçak hâlâ kalkmamış olmasına rağmen, manzaraya bayılıyormuş gibi dikkatini pencereden dışarı verdi.

Kalan yolcular da uçağa bindiğinde, sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından nihayet hareket etmiştik. Kabin görevlileri klasik rutinlerini yerine getirmeye başlamışlardı, daha önce milyonlarca kez duyduğum bir şey olduğu için umursamadım.

İnterkomdan neşeli bir ses yükseldi. "Bugün aramızda çok özel iki konuğumuz var ve uçuşumuza başlamadan önce onlara hoş geldin demek istiyoruz."

İşte *bu* dikkatimi çekmeye yetmişti. Aniden kafamda tehlike çanları çalmaya başladı. Ryan'a baktığımda onun da gözlerinin irileştiğini fark ettim.

Siktir.

"Lütfen Ryan Bell ve Stanley Kupası'nı kazanan, şampiyon Adrian Rhodes'a evliliklerinden dolayı tebriklerimizi iletirken bize katılın. Onları kocaman alkışlayalım."

Tam o anda herkes alkışlamaya başladı ve ben ölmek istedim.

İnsanlar bize bakmak için döndüklerinde koltuğuma gömülüp şapkamı yüzüme doğru çekmekten başka bir isteğim yoktu.

Ryan bir elini bacağıma koyup tırnaklarını tenime batırdı. Başımı ona doğru çevirdim, yüzüne yerleştirdiği başka bir sahte gülümsemeyle bize bakan herkese el sallıyordu.

Sahte gülümsemeler konusunda bu kadar iyi olması, bunu ne kadar sıklıkla yaptığını merak etmeme sebep oldu.

Dişlerinin arasından, "Gülümse," diye mırıldandı. Gülümsemeyi bir an bile bırakmamıştı.

"Ne?"

Tırnaklarını biraz daha derine batırdı. "Gülümse hadi, aptal. Mutlu görün."

Mutlu mu? Şu anda beni mutlu edecek tek şey, sert bir içki ve yerin altına girmek olurdu.

Tabii her zaman istediğimizi elde edemiyorduk.

Bunun yerine, gülümseyip birbirimize âşıkmışız gibi davranmak beni çok mutlu ediyormuşçasına el salladım.

Ryan tekrar dişlerinin arasından konuştu. "Neden önlerine dönmüyorlar?"

"Hiçbir sikik fikrim yok ama bunun her anından nefret ettim," diye cevap verdim. Yanaklarım çok fazla gülümsemekten acımaya başlamıştı.

"Dostum, öp onu! Herkesin beklediği şey bu!" Miller koridorun karşısından omzumu iterek konuştu. Etraftan yüksek sesli tezahüratlar duyduğumda gerçekten bekledikleri şeyin *bu* olduğunu anlamıştım.

Herkesin bana bakmasına bir saniye daha katlanamayacağım için, avucumu Ryan'ın yüzüne yerleştirerek onu kendime çektim.

Öfkeyle parlayan gözlerini fark etmemek mümkün değildi.

Dudaklarımız birbirine değmeden hemen önce, "Rhodes..." diye sessiz bir uyarıda bulundu. Bunu görmezden gelerek dudaklarımı onunkilere bastırdım.

Dudaklarımız birleştiğinde keskin bir nefes aldı ve beni şaşırtarak kendini geri çekmedi.

Öpücüğüme karşılık veriyordu.

Ne kadar sarhoş olursam olayım, mihraptaki öpüşmemizi unutmamıştım. Dudaklarının ne kadar yumuşak ve kadifemsi olduğunu... Ya da böyle ateşli biri olmasına rağmen tadının ne kadar tatlı olduğunu.

Ama o sarhoşluk öpücüğü, bu öpücüğün yanında hiçbir şeydi.

Dudakları o zamanki kadar yumuşak, tadı da hâlâ tatlıydı. Yine de bu defa farklı hissettiren bir şey vardı.

Biz farklı hissediyorduk.

Tamamen farklı bir nedenden dolayı tırnaklarını bacağıma batırırken zevkle mırıldandı. Elimi saçlarının arasına sokup onu kendime biraz daha çektim ve dudaklarımı onunkilerin üzerine doğru eğdim. Tam öpüşmeyi derinleştirmek üzereyken hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi. Soluğum kesilmişti.

Kesik kesik nefes alırken, kocaman açtığı gözleriyle şaşkınlıkla bana baktı. *Bu şeyi* onun da hissettiğini biliyordum. Kelimelere dökmesine gerek yoktu, yüz ifadesinden açıkça belli oluyordu.

Etrafımızdakiler yeniden coşkulu bir tepki verdi, gösterinin tadını çıkarmışlardı. Ryan ise iyi bir oyuncuymuş gibi gülümseyip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı ve kızaran yüzünü gizleyerek kendini sakladı.

Sonunda herkes kendi işine bakarak önlerine döndü. En başından beri olması gerekeni yaparak bizi görmezden gelmeye başladılar.

Diğer yandan, benim görmezden gelemediğim bir çift göz vardı.

Başımı kaldırıp Collin'in gözlerine baktım. Bana bakışı... Bu bakışın ne anlama geldiğini bilmiyordum ama hoşlanmadığımdan emindim.

Onu görmezden gelerek bakışlarımı tekrar önüme çevirdim, önümdeki koltuğun arka cebindeki dergiyi alıp dikkatsizce sayfaları çevirmeye başladım.

Ryan konuşana kadar aradan kaç dakika geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Sessizce, "O da neydi öyle?" diye tısladı. Öfkeli bakışlarını görmek için başımı ona doğru çevirdim.

"Bir öpücük."

"Öpüşmek yok dediğimizi sanıyordum."

"Hayır. PDA ve seks yok demiştik. İyi öpüştüğümün farkındayım ama öpücüğümü seksle karıştırmanı sağlayacak kadar iyi olduğumu fark etmemiştim."

Sanki mümkünmüş gibi gözleri daha da kısıldı. "Şu andan itibaren öpüşmek yok."

"Hoşuna gitmesinden ve daha fazlasını isteyeceğinden mi korkuyorsun?"

"Hayır, üzerine kusmaktan korkuyorum. Bu ilişkimiz için hiç de iyi bir izlenim vermez, değil mi?"

Dudaklarım kulağına değene kadar eğildim. "Tam şu anda gömleğinden belli olan sertleşmiş meme uçlarına bakarsak, bu konuda endişelenmem gerektiğinden oldukça şüpheliyim."

Hakkını yiyemezdim, bunu söylediğimde ne irkildi ne de kendini saklamaya çalıştı. Sadece yapmacık bir şekilde gülümseyerek, "Beni bir daha öpersen kasıklarına tekme atarım," dedi.

Tehdidi karşısında hayalarımın korkuyla büzüşmediğini söylesem yalan olurdu.

"Bir yıl boyunca birlikte olacağız, Ryan. Öpüşmeden *yapamayız*. Biz evliyiz ve evli insanlar öpüşür."

Gözlerini sıkıca kapattı. "Keşke bunu bana sürekli hatırlatmaktan vazgeçsen." Sonunda durumu kabullenerek iç çekti. "Haftada en fazla bir öpücük hakkın olacak, o da *sadece* gerekli bir durumun içindeysek."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sadece bir tane mi? Lütfen. Sana bir hafta veriyorum. Sonrasında daha fazlası için bana yalvaracaksın."

"Böyle bir şeyi sadece rüyanda görürsün, Rhodes." Ceketinin kapüşonunu başına çekip cama yaslandı ve benden olabildiğince uzaklaşarak koltuğuna gömülüp gözlerini kapattı.

Elbette uçakta uyuyan tiplerdendi. Bense tam tersiydim, uçakta asla uyuyamazdım.

"Biliyor musun, şu an gerçekten kestirmenin zamanı değil. Ayrıntıları tartışmamız-"

Elini kaldırarak sözümü kesti. "Hayır. Seninle başa çıkabilmem için biraz kestirmem gerek. Uçağın inmesine yarım saat kala beni uyandır. O zaman konuşuruz."

Onunla tartışmak istiyordum fakat benim de biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı.

Evliliğimizin üzerinden daha yirmi dört saat bile geçmemişti ama şimdiden yorulmuştum. Gözlerinin altındaki morluklar, onun da yorgun olduğunu gösteriyordu.

"Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum."

Mümkün olduğu kadar alaylı bir şekilde, "Sadece hayranlıkla güzelliğini izliyorum," diye karşılık verdim. Cevap olarak hareket çektiğinde güldüm.

Ellerimi karnımın üzerinde birleştirip başımı koltuğa yasladım ve uyuyamayacağımı bilmeme rağmen gözlerimi kapattım.

"Hey, Rhodes?" Fısıltılı sesini duyduğumda ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim.

Gözlerimi açmadan cevap verdim. "Hımm?"

"Bu karmaşanın içinde olduğumuz için üzgünüm."

İç çektim. "Ben de öyle."

Neden yaptığımı bilmesem de uzanıp elimi onunkinin üzerine koydum. Ryan elini geri çekmek yerine parmaklarımızı birleştirdiğinde yüzüğünü okşamaya başladım.

Ve böylece, hayatımda ilk kez eve dönüş uçuşunda uyudum.

BÖLÜM 9

Rhodes beni öptü.

Rhodes beni *gerçekten* öptü.

Ve ben de onu öptüm.

Demek istediğim, onu *gerçekten* öptüm.

Etrafımızdaki insanların ne beklediğinin farkındaydım. Fakat Rhodes'un, onların bu sessiz isteklerini kabul edeceğini tahmin etmemiştim.

Avucunu yanağıma koyup dudaklarımızı birleştirmesini beklemiyordum. Dudaklarımız buluştuğunda, tüm vücudumun elektriklenmesine hazır olduğum da söylenemezdi. Videosu olmasına rağmen mihraptaki öpüşmemizi zar zor hatırlıyordum; ancak içimden bir ses, o öpücük ne kadar iyi olursa olsun uçaktakiyle kıyaslanamayacağını söylüyordu.

Uçakla çok sık seyahat etmezdim. Ettiğim zamanlarda da genellikle kalkıştan önce uyuyabilmek gibi gizli bir yeteneğim vardı. Dün ise durum böyle değildi. Ne kadar denesem de Rhodes yanımda otururken uyuyamamıştım. Özellikle de beni o şekilde öptükten sonra.

Bu yüzden tüm uçuş boyunca, Rhodes'un elini tutarken uyuyor numarası yapmıştım. Havaalanından çıkarken bu konu hakkında konuşmamıştık ve hâlâ da konuşmuyorduk. Yüzünde

her zamanki gibi o kahrolası somurtkan ifadesi vardı. Beni daireme götürürken aramızdaki hava oldukça yoğun ve huzursuzluk doluydu.

Birbirimize ne söyleyeceğimiz hakkında hiçbir fikrimiz yok gibiydi.

Bana sorarsanız, kendi kocamla öpüşüp el ele tutuştuğum gerçeğine takılmam çok saçmaydı; ancak tam olarak o noktadaydım.

Rhodes sonunda sessizliği bozarak, "Yaşadığın yerin piste bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Kirası oldukça yüksek olmalı."

Tahmin bile edemezdi.

Tek yatak odalı ve küçük banyolu bir stüdyo dairem vardı. Rhodes'dan çok daha az kazanmama rağmen, onun konut kredisinin en az yarısı kadar kira ödediğime emindim.

Büyükannemin bakımevi için ödeme yapmadığım zamanlar durum bu kadar kötü değildi. Fakat şimdi, burada yaşamak işleri benim için oldukça zorlaştırıyordu.

Yıllar boyunca yeni bir ev bulmayı denemiştim. Ancak hiçbir yer -eski- işime bu kadar yakın değildi ve ulaşımın kolay olduğu bu evin yerini tutamamıştı. Eğer taşınacak olsaydım, bir araba almam gerekecekti ki bu da hesaba katılması gereken başka bir masraf olurdu. Bu şekilde hiç para biriktiremezdim.

"İşte geldik."

Sokağın ucundaki park yerini gösterdim. Rhodes, muhtemelen son iki yılda kazandığımdan daha pahalı olan SUV*'sini ustalıkla park ederek kontağı kapattı.

Daha fazla bu gerilim dolu aracın içinde sıkışıp kalmak istemiyordum, tam dışarı çıkmak için hamle yaptığım sırada Rhodes bana doğru uzanarak, "Bekle," dedi.

* Cip tipi bir araba.

Bileğimi saran parmaklarının ne kadar sıcak olduğunu görmezden gelmeye çalışırken kaşlarımı çattım ve ona doğru döndüm. "Efendim?"

Uzun bir süre sessiz kalıp bana rahatsız edici bakışlar attı. Sanki gizlediğim tüm parçalarımı görebiliyor gibiydi.

Bundan hoşlanmamıştım.

"Eşyalarını benim evime ne zaman taşımak istersin? Bu hafta programım oldukça yoğun ve işleri düzene sokmak istiyorum."

"Ah. Hımm, bunu gerçekten düşünmemiştim. Sanırım yarın. Muhtemelen ne kadar erken olursa o kadar iyi olur, değil mi?"

Başını sallarken nihayet parmaklarını bileğimden çekti. Bıraktığı yerin artık ne kadar soğuk hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyordum.

"Evet, yarın iyi olur. Bugün nakliyecileri arayıp bazı şeyleri ayarlatabilirim."

"Nakliyeciler mi? Nakliye şirketine ihtiyacımız olacağını sanmıyorum." Gösterişli aracını inceledim. "Sahip olduğum her şeyin SUV'ne sığacağından eminim."

Kaşlarını kaldırdı. "Her şey mi?"

"Evet, muhtemelen. Pek fazla eşyam yok. Sadeliği seviyorum." Ayrıca beş parasızdım ama bunu bilmesine gerek yoktu.

"Peki ya yatağın? Onun sığması mümkün değil."

Yatak mı? Tabii ki 'yatağımın' aslında odanın köşesinde üst üste konmuş iki şilteden oluştuğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Birkaç yıldır paramı idareli kullanıyordum. Elime geçen her ekstra parayı, büyükannemin bakımına ve öğrenci kredilerime harcıyordum. Yeni bir yatak almak yapılacaklar listemde oldukça alt sıralardaydı.

"Onu almamıza gerek yok. Bana yenisini alabilirsin."

Alaycı bir kahkaha attı. "Öyle mi?"

Omuz silktim. "Gerçek bir düğün yapmadığımıza göre, yatağı düğün hediyesi sayabiliriz."

Yüzünü buruşturdu. "Gerçek bir düğün ister misin?"

Altı yaşımdan beri düğünümü planlıyordum, o zamanlar Barbie bebeklerimi evlendirip dururdum. Giymek istediğim elbiseye, yerlere serpilmesini istediğim çiçeklere, masa süslerine, ışıklandırmaya ve hatta çalacak müziklere kadar her şeyi planlamıştım... Fakat bu gerçekleşen şey, benim planladığım düğüne hiç benzemiyordu.

Gerçek bir düğün istiyor muydum? Evet.

Sadece bunun Rhodes ile olmasını istemiyordum.

"Hayır."

Bana konuyu uzatmak ister gibi baksa da bu kararından vazgeçti. "Tamam o zaman, düğün yok. Sadece yatak."

"Büyük bir yatak. Hatta kocaman. Ve onunla uyumlu bir de şifonyer." Çünkü giysilerim şu an tel raflarda asılıydı.

"O halde tamamen yeni bir yatak odası takımı."

İsteklerimden memnun olmuş bir şekilde arkama yaslandım. "Başka bir şey var mı, yoksa artık gitmekte özgür müyüm? Kedim yukarıda beni bekliyor."

"Kedin mi var?"

"Bu sorun olur mu?"

"Oğlun köpekleri sever mi?"

"Evet, *kızım* köpekleri sever."

"Güzel. Çünkü benim de bir köpeğim var."

Neden bilmiyordum ama bu beni şaşırtmıştı. Rhodes'un evcil hayvanı olabileceğini hiç düşünmemiştim. Bu zamana kadar, onu hep karanlık ve ürkütücü bir kalede tek başına yaşarken hayal etmiştim.

"Tamam, ben de senin kızınla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"*Oğlumla*," diye alay ettiğinde ona gözlerimi kısarak baktım. "Yarın olur mu?"

"Olur. Sana mesaj atarım." Başını salladı. "Şimdi gidebilir miyim?"

"Nereye? Kocana öpücük vermeden mi?"

"İstersen dizimi kullanarak kasıklarına bir öpücük verebilirim?"

Kısık sesle güldü ancak aletini korumak için eliyle kapatması dikkatimden kaçmamıştı.

Arabadan inmeden önce arka koltuktan çantamı alıp merdivenleri çıktım. Dış kapıyı açacağım sırada Rhodes'un camının açıldığını duydum.

"İyi geceler, *küçük tatlı turtam*."

Kapıyı çarparak kapatırken inledim.

Hâlâ orada durup güldüğünü duyduğuma yemin edebilirdim.

Vivian Bell, ufak tefek, hemen hemen bir metre elli santim boyunda bir kadındı. Muhtemelen altmış kilodan bir gram bile fazla değildi ve yetmiş sekiz yaşındaydı.

O benim büyükannemdi, hayatımdaki en önemli kişiydi.

Bakımevinin dinlenme salonunda, en sevdiği sandalyesinde oturuyordu. Küçük bedenine kollarımı elimden geldiğince sararken, "Merhaba, büyükanne," dedim.

Her zamanki gibi önünde bir bulmaca kitabı vardı. Bu lanet şeylere kafayı takmış durumdaydı ve neredeyse ayda ortalama bir kitap bitiriyordu.

O da kollarını bana doladı. "Nerelerdeydin, evlat? Dün akşam yemekte yoktun, seni özledim."

Endişeyle kaşlarım çatıldı. "Vegas'taydım, unuttun mu?"

"Ah, doğru. Şimdi hatırladım. O çekici genç adamı da yanında götürmüştün, değil mi?"

Sözleri beni güldürdü, Vegas'ta olduğumu hatırlamıyordu ama Collin'i kesinlikle unutmamıştı.

Odasına yeni bir kitaplık yaptırmak için bakımevi yönetimiyle iki hafta boyunca tartışmış ve bir sonuç alamamıştım. En sonunda pes ederek yardım için Collin'den ufak bir ricada bulunduğumda, memnuniyetle kabul etmişti. Elbette bu durumda büyükannemin ona âşık olduğunu söylemek hafif kalırdı.

Kısa bir süre önce, Comets'ın zaferi sırasında burada kalan diğer kişiler sayesinde hokey hayranı olmuştu. Comets'in yıldız defans oyuncusu Collin Wright kapısından içeri girdiğinde havalara uçarak hemen ona istatistikleri hakkında sorular sormaya başlamıştı.

Collin her şeyi anlayışla karşılamış ve başka bir zaman Harper ile birlikte tekrar geleceğine söz vermişti. Şimdiyse ayda bir kez vakit geçirmek için uğruyorlardı ki büyükannem Harper ile de çok iyi anlaşıyordu.

"Yolculuk nasıldı? Başını çok fazla belaya sokmadın, değil mi?"

Sözcükler ağzından çıktığı anda kasıldım.

Çok fazla bela mı? *Kocaman* bir bela desek daha doğru olurdu.

"Aslında bugün, seninle bu konu hakkında konuşmak için buradayım."

"Ah hayır, benim küçük Belle'im. Bu ses tonunu biliyorum. Ne oldu?"

Bana taktığı isim karşısında gülümsedim.

Küçükken *Güzel ve Çirkin*'e takıntılıydım. Çoğunlukla Belle'in sahip olduğu gibi tatlı bir kütüphanemin olmasını isterdim. Üstelik sadece bu da değildi; *her gün filmi izlemek, sürekli Belle'in elbisesinin bir benzerini giymek ve yemek takımlarıyla konuşmak* gibi takıntılı davranışlarım da vardı.

Bu yüzden büyükannem bana Belle'im demeye başlamıştı.

Aslında şu anki durumumuza da uyduğu söylenebilirdi. Özellikle Canavar ila evli olduğumu göz önünde bulundurursak.

Hazır konusu açılmışken...

Derin bir nefes aldım. "Şey, bir süredir görüştüğüm bir adam var." Tam olarak yalan sayılmazdı. Sonuçta Rhodes'u bir süredir tanıyordum. "İşler... şey... çok hızlı bir şekilde ciddileşti. Ve biz bir nevi... evlendik."

Kaşlarını kaldırdı, yüzünde soğukkanlı bir ifade vardı. "Bir nevi mi?"

"Şey, evet. B-biz... evlendik. Artık evliyiz." Bu kelimeyi ne zaman söylesem beni şaşırtıyordu, sırf bu yüzden büyükannemin yüz ifademi görmemesi için dua ediyordum.

Bana bakmaya devam etti ve nihayet, yirmi dayanılmaz dakika gibi hissettiren bir sürenin ardından, yüzünde beliren kocaman gülümsemeyle ellerini çırptı. "Senin adına çok sevindim, hayatım!" Aniden nefesini tuttu. "Bu adam Steven değil, değil mi?"

"Hayır. Onunla ayrılmıştık, unuttun mu?"

Omuzları rahatlamayla çöktü. "Güzel. O küçük pisliği hiç sevmezdim."

Büyükannem, çoğu zaman yürümek için yürüteç kullanmak zorunda olan yaşlı ve minyon bir kadın olabilirdi ama gerektiği zamanlarda oldukça cesur davranmayı biliyordu.

"Peki, kim o adam? Bana onun hakkında her şeyi anlat."

"Bir saniye... Gerçekten mutlu musun?"

"Tabii ki mutluyum. Seni mutlu eden her şey beni de mutlu eder. Ayrıca üzerinde öyle bir ışıltı var ki, endişelenmem gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum."

"Bunun çok ani olduğunu falan düşünmüyorsun, değil mi?"

"Off!" Elini bana doğru salladı. "Bazen doğru kişiyi bulduğunda bunu bilirsin, değil mi canım?"

Rhodes'un da aynı şeyi söylediğini düşünmeden edemedim. İçimdeki romantik, ikisiyle de aynı fikirde olmak istiyordu ama yaşananların hiçbiri romantik değildi. Hatta bundan çok uzaktı.

Yine de büyükannemin aksini düşüneceğini bilmeliydim. Ne de olsa, romantik komedilerle ve aşk romanlarıyla tanışmamı sağlayan ve bana aşkın gerçek anlamını öğreten kişi oydu.

"Bana onun hakkında her şeyi anlat. Benim küçük Belle'imin ayaklarını yerden kesen bu yakışıklı genç adamla ne zaman tanışacağım?"

Açıkçası bu kadar ilerisini düşünmemiştim ama sanırım Rhodes'un büyükannemle tanışması gerekiyordu. Sonuçta önümüzdeki bir yıl boyunca büyükannemin bakım masraflarını o karşılayacaktı.

"Şey... oldukça yoğun bir programı var. Onunla konuşup sizi tanıştırabileceğim bir zaman dilimi bulmam gerekecek. Sanırım teknik olarak onu zaten tanıyorsun."

Gri kaşlarını çattı. "Tanıyor muyum?"

Başımı salladım. "Şey, o Collin ile birlikte çalışıyor."

Benimkilerle aynı tonda olan yeşil gözleri kocaman oldu. "Bir hokey oyuncusuyla mı evlendin?"

Tekrar başımı salladım. "Evet... Bir hokey oyuncusuyla evlendim."

"Ahh, kızım." Dudaklarını yaladı. "Onların kıçı çok sıkı oluyor."

"Büyükanne!"

Minik omuzlarını kaldırıp indirdi. "Ne? Yaşlanmış olmam, hayattaki güzel şeylerin kıymetini bilemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Sırıtarak başımı salladım.

Haksız sayılmazdı. Hokey oyuncularının kıçları *gerçekten* güzeldi ve Rhodes da bu kuralın istisnasını oluşturmuyordu.

"Siz ikiniz böyle mi tanıştınız? Harper aracılığıyla mı?"

"Evet, öyle de diyebiliriz." Ah, artık düzgün bir hikâyeye ihtiyacımız vardı. "Aylardır aramızda bir çekim vardı." Tamamen yanlış sayılmazdı. Ne zaman Rhodes ile arkadaş olmaya çalışsam, hep benden uzaklaşıyordu. "Tatilde işlerin nasıl ilerlediğini bilirsin. Bazen bastırılan duygular bir anda ortaya çıkabilir. Bizim için de durum tam olarak öyle oldu. Birbirimize baktık ve anladık."

Saçmalık, saçmalık, saçmalık. Hepsi yalan.

"Ah..." Elini kalbinin üzerine koydu. "Bu çok tatlı. Nasıl evlenme teklifi etti?"

Hatırlamıyordum.

Dün gecenin yarısını, düğünümüzle ilgili detayları -internette yayınlananlar hariç- hatırlamaya çalışarak geçirmiş ve uyumamıştım. Restoranı ve ayılmam için beni yemek yemeye zorladığını hatırlıyordum. Sevdiği kadının başka biriyle evleneceğini öğrendiği zaman yüzünde oluşan ifadeyi hatırlıyordum. Ayrıca unutmasına yardım etmem için bana nasıl yalvardığını da.

Sonrası tamamen silinmişti.

"Yüzüğü şampanya kadehinin içine koydu."

Kaşlarını çattı. "Pek orijinal bir fikir değil ama yüzüğü göster. Bakalım telafi edebilmiş mi?"

Yüzük mü? Siktir!

"Şey... Parmağıma uymadığı için ölçüsü ayarlanıyor."

Bir yalan daha. Yüzük parmağıma tam olmuştu. Sadece bu sabah görmeye dayanamadığım için onu çıkarmıştım. Telefonumu açıp gelen tüm bildirimlere bakmak gibi bir hata yapmış ve evliliğimizin sahte olduğuna dair birkaç yorum görmüştüm. Hatta bu konu hakkında bir makale bile vardı.

Yüzüğe bakarken haklı olduklarını bilmek karnımın ağrımasına sebep olmuştu. Ben de yüzüğü çıkarmıştım.

"Ah, tamam, bu çok kötü. Umarım bir dahaki sefere ziyarete geldiğinizde hallolmuş olur."

"Olacağına eminim. Ayrıca ziyaretten bahsetmişken, sana bazı iyi haberlerim var."

Aniden neşelendi. "Başka iyi haberler de mi var?"

Ah, doğru. Evliliğimin de iyi haber kategorisine girmesi gerektiğini unutmuştum.

"Evet." Ona biraz daha yaklaştım. "Şimdilik kimseye bir şey söyleme ama yakında seni buradan çıkarıp yeni bir yere yerleştireceğiz."

Nasıl tepki vereceğinden emin değildim. Belki sandalyesinden kalkıp biraz dans eder diye düşünmüştüm ama kesinlikle dudaklarını büzüp kaşlarını çatmasını beklemiyordum.

"Ah, Belle'im. Ne kadar minnettar olsam da buranın zaten bütçeni aştığını biliyorum."

Büyükannemle bakımevinin ücreti hakkında hiç konuşmuyordum ama elbette biliyor olmasına şaşırmamıştım.

"Sorun değil, büyükanne. Kocam... senin için bunu yapmak istiyor."

"Gerçekten istiyor mu?"

Başımı salladım. "Evet. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor ve bu yüzden sana iyi bakmak istiyor."

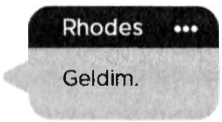
Rahatlayarak iç çekti. "Ah, Tanrım. Bunu duyduğuma çok sevindim. Kendine iyi bir eş bulmuşsun. Onu elinden kaçırma."

Keşke gerçekleri bilseydi...

Ardından büyükannem bakımevinde yaşanan olayları anlatmaya başladı. Oda arkadaşı Deana'nın bir arkadaşının uğradığını ve birkaç şişe şarap içmesinin ardından büyükannemin kapısına erkek bir striptizci geldiğini anlattı. Ayrıca Deana'nın arkadaşının, artık bakımevine girmesine izin vermediklerini söyledi.

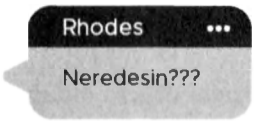
Sohbetimize bir süre daha devam ettik. Ona, Harper'ın bu sabah benimle paylaştığı güzel haberden bahsettim; Collin ile beraber yaşamaya başlamışlardı. Büyükannem, Collin'in yakın zamanda Harper'ı terk etmeyeceğini anladığı için biraz üzgün görünse de tebriklerini iletmemi söylemişti.

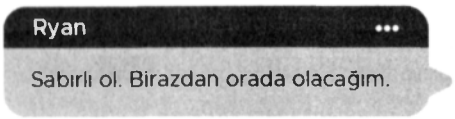
Cebimdeki telefonum titrediğinde kontrol etmek için çıkardım.

Ah, kahretsin. Rhodes'un taşınmama yardım etmek için benimle evimde buluşacağını tamamen unutmuştum.

Ev sahibim, bu sabah onu arayıp son dakikada taşınacağımı haber vermeme pek memnun olmamıştı ama gerçekten umurumda değildi. Orada yaşadığım yıllar boyunca beni hiç çaresiz bırakmamış gibi davranıyordu.

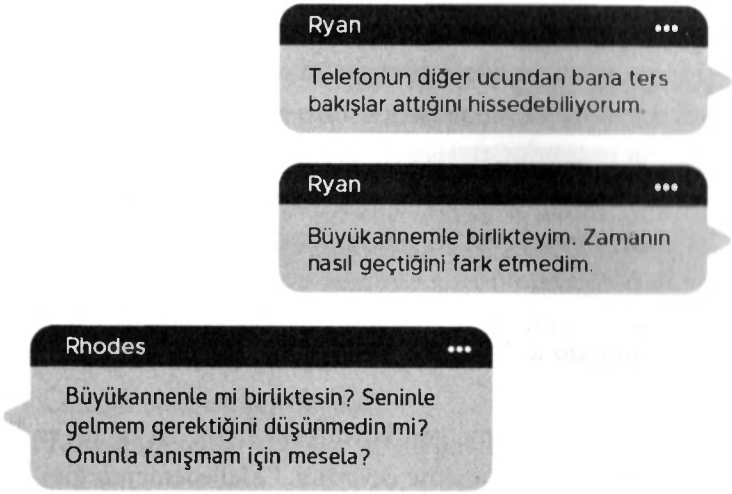

Ekranda cevap yazdığına dair üç nokta belirdi fakat yazdıklarını silince ortadan kayboldular.

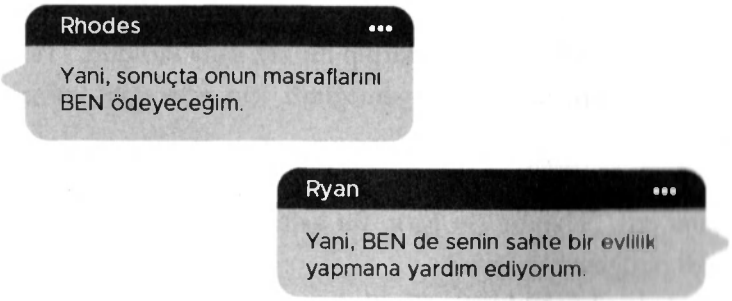
Noktalar bir görünüyor bir kayboluyorlardı.

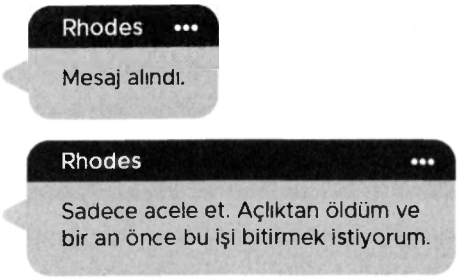
İçimden bir ses, Rhodes'un şu anda bu durumdan hiç memnun olmadığını söylüyordu.

Muhtemelen haklıydı. Pek çok farklı sebepten ötürü, onunla tanışmak için burada olması gerekirdi.

Ancak büyükanneme, Rhodes'u tek başıma anlatmak istemiştim. Bu çılgın yaşlı kadın sandalyesinden fırlayabilir ve aniden Vegas'ta torunuyla evlendiği için onu sakatlamaya çalışabilirdi. O zaman büyükannemin kefaletini ödeyip onu hapisten çıkarmam gerekirdi ve bu da başlı başına başka bir sorun demekti. Şu anda bunlarla uğraşacak ne zamanım ne de sabrım vardı.

"Canım, suratını böyle asmana sebep olan da kim? Umarım yeni erkeğin değildir."

Telefonumu cebime geri koyduktan sonra dikkatimi endişeli görünen büyükanneme çevirdim. "Halledemeyeceğim bir şey değil."

Çenemi okşadı. "Aferin sana. Sert ol, tıpkı sana öğrettiğim gibi."

Gerçekten böyle yapmıştı. Harper bana hep *Aslan Ryan* derdi ama büyükanneme kıyasla sevimli bir yavru olduğumu bilmiyordu.

"Dinle, büyükanne. Benim gitmem gerekiyor."

"Pataklanacak kıçlar mı var?" Küçük yumruklarını havaya kaldırarak karşısında hayali bir kurban varmış gibi onları savurdu.

Tanrım, bu kadını seviyordum. Dışarıdan sert biri olmasına rağmen içi çok tatlıydı.

"Aynen öyle." Ona göz kırpıp bir kez daha sarıldım. "Pazar günü her zamanki akşam yemeğimiz için geleceğim, tamam mı?"

Parmağını bana doğru büküp hareket ettirerek yaklaşmamı işaret etti. "Hamburger getir. Bu hafta sonu köfte var ve tadı kedi pisliğine benziyor."

"Anlaştık," diye gizlice fısıldadım.

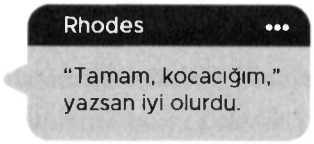
Her pazar, birlikte akşam yemeği yemek için yanına uğruyordum. Ayrıca ona farklı farklı yiyecekler getiriyordum. Bu berbat yerde sıkışıp kalmıştı, en azından onun için bunu yapabileceğimi düşünüyordum.

Diğer yandan, bu durum çok uzun sürmeyecekti. Yakında buradan çıkıp çok daha iyi bir yere yerleşecekti.

Rhodes ile uğraştığımız saçmalıkların, buna değeceğini kendime hatırlatmaya devam etmem gerekiyordu; sonuç olarak büyükannem mutlu olacaktı.

Önemli olan tek şey buydu.

Telefonum tekrar titredi.

Dişlerimi sıkarak telefonumu cebime koydum ve büyükanneme son bir öpücük vererek oradan ayrıldım.

Dışarı çıkarken *bunu büyükannem için yapıyorum* diye düşündüm. Bir yandan da kendime, kocamı kesinlikle öldürmemem gerektiğini hatırlatıyordum.

BÖLÜM 10

Ryan •••
Çok sinir bozucusun.

Ryan •••
Yoldayım. Artık mutlu musun?

Rhodes •••
Çok mutluyum.

Rhodes •••
Şimdi mesaj atmayı bırak ve arabayı kullan.

Ryan •••
Tabii, kocacığım.

Gülüp telefonumu yan koltuğa fırlattım.

Arkama yaslanarak kafamı koltuk başlığına dayadım ve Ryan'ın bir süre daha burada olmayacağını bilerek gözlerimi kapattım.

İş için çok fazla seyahat eden biri olarak bu duruma alışık olmam, beni her seferinde yorduğu gerçeğini değiştirmiyordu. Ayrıca Comets'ın pistte düzenlediği yaz hokey kampında, sabahın erken saatlerinde annemle konuşmak zorunda kalmıştım ve bu da bir saat boyunca azarlanmaya eş değerdi. Bunu üzerine genel menajerim ve koçumla yaptığım toplantılar eklenince -ki onlar da fazlasıyla yorucuydu- kahrolası enerjim tamamen tükenmişti.

Bu hafta sonu yaşadığım felaket ve bir ton şeyle uğraştığım için uykusuz kalmam söylediklerime dahil bile değildi.

Ryan'ın bir an önce yerleşmesini umuyordum çünkü acilen uyumaya ihtiyacım vardı.

Telefonumun zil sesi arabanın hoparlöründen duyulduğunda aracın içindeki ekrana baktım. Brittney arıyordu. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyordu. O kadar sık yapıyordu ki gelen kutum, bana gönderdiği ve dinlemeyi reddettiğim mesajlarla dolmuştu. Bir ara onları silsem iyi olurdu.

Aramasını görmezden gelip gözlerimi kapattığım sırada telefonum tekrar çaldı. Bu sefer gelen arama tanımadığım bir numaradandı.

"Hayır, teşekkürler, bilinmeyen numara."

Reddet düğmesine basarak başımı tekrar arkaya yasladım. On saniye bile geçmeden telefonum tekrar çaldı. Tamam, bu gerçekten sinir bozucu olmaya başlamıştı.

Ekrana bakmadan aramayı yanıtlayıp, "Ne?" diye hırladım.

"Umarım karının aramalarına da böyle cevap vermiyorsundur."

Siktir.

"Üzgünüm, benim hatam, Shep. Naber?"

"Naber? *Naber?* Söyleyeceğin en iyi şey bu mu?" Alaycı bir şekilde güldü. "Hafta sonu evlenip menajerine hiçbir şekilde

haber vermiyorsun ve söz konusu menajerin sonunda sana ulaştığında söylediğin ilk şey "*Naber?*" mi oluyor?"

Eh, haklıydı.

"Ah, benim hatam."

"Galiba bu çok daha kötü oldu." Tekrar güldü. "Her neyse, bana neler olduğunu anlatacak mısın?"

İç çekerek elimle yüzümü ovuşturdum. "Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

"Pekâlâ, ben başlayayım. Bu evliliğin planlı olmadığını ve işin içine biraz da alkol karışmış olabileceğini tahmin ediyorum."

Şimdi gülme sırası bendeydi. "O kadar belli oluyor, ha?"

"Hayır. Daha önce ben de aynısını yaşadım. Vegas'ta evlendim ve yeminlerimizi Elvis'e ettirdik."

"Denver'dan önce başkasıyla mı evliydin?"

"Hayır. Evlendiğim kişi oydu. Kabul ediyorum, bizim ilişkimiz zaten ciddiydi. Gerçi sizin aranızda böyle bir şey olmadığına eminim."

Beni bu kadar iyi tanıması biraz canımı sıkmıştı. Yine de Shep ile uzun yıllardır çalıştığımızı hesaba katarsak eğer, bu olağan bir şeydi.

Eski profesyonel beyzbol yıldızı ve World Series* şampiyonu olan Shepard Clark, nihayet birinci liglerde oynamaya başladığımda menajerim olmuştu. Onunla ilk sözleşme imzalayan Collin olmuştu. Shepard hakkındaki övgü dolu yorumlarını duyduktan sonra ben de ona bir şans vermeye karar vermiştim. Ve bunu yaptığıma çok memnundum. Sanırım, oyuncuları kendilerine haber vermeden evlendiklerinde sizi durmadan aramayacak çok fazla menajer yoktu. Shep ise tam olarak bunu yapmış, sadece hazır olduğumda onu aramamı isteyen tek bir mesaj atmıştı. Shep, daha çok arkasına yaslanıp ihtiyacımız ol-

* Kuzey Amerika merkezli yıllık beyzbol şampiyonluk serisidir.

duğunda ona gitmemizi bekleyen türden bir adamdı. Bu pek çok oyuncu için iyi bir tarz olmayabilirdi ancak ben onun bu yaklaşımını beğeniyordum. Hâlâ koca bir adam olabildiğim ve bir bebek bakıcım varmış gibi hissetmediğim fakat aynı zamanda ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacak birinin olduğunu bilmeyi seviyordum.

"Denver ile Vegas'ta evlendiğinizi bilmiyordum."

"Evet, biraz son dakika oldu. Hamileydi ancak kısa süre sonra bebeği kaybetti. Yani, onunla hamile olduğu için evlenmedim. Kadına sırılsıklam âşıktım ama... Neyse saçmaladım. Ne demek istediğimi anlamışsındır."

Anlamamıştım. Ne demek istediğini anlayamıyordum çünkü Ryan ve ben birbirimize âşık değildik.

Sadece sarhoştuk.

"İşin içine biraz alkol olduğunu düşünmekte haklısın."

"Olanların, eski sevgilinin o şerefsiz eski takım arkadaşınla nişanlanmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Bu... bir etkendi. Beni kesinlikle içmeye itti. Ama beni mihraba sürükleyen şeyin ne olduğundan emin değilim. Çok iyi bir anım olduğu söylenemez."

"Evet, bence de. Yani şimdi, karın Harper'ın arkadaşı olan Ryan, değil mi?"

"Evet, o. Onu tanıyor musun?"

"Sayılır. Denver ile arkadaşlar. Evimizde fotoğraflarından birkaç tanesi asılı. Bayağı yetenekli."

Kesinlikle öyleydi.

"Her neyse," diye devam etti Shep. "Seni aramamın asıl nedenine gelirsek... Bu son dakika evliliği yüzünden endişelenmem gereken bir durum var mı?" Asıl sormak istediği şey, evliliğimin sezonu mahvedip mahvetmeyeceğiydi.

"Hayır. Her şey kontrolümüz altında."

"Ayrıntıları bilmek ister miyim?"

"Muhtemelen istemezsin ama her şey yolunda. Yemin ederim."

"Tamam. Comets'takiler aranızdakilerin sahte olduğunu biliyor mu?" Kısık sesle güldüm. Gerçeği hemen görüp bunu dürüstçe ifade ediyordu. Çok açık sözlü biriydi ve bu yönünü seviyordum.

Comets her şeyin sahte olduğunu biliyor muydu? Hayır.

Onlara Ryan ile bir süredir görüştüğümüzü, aramızdakilerin ciddileşmeye başladığını ve bu yüzden gizlice evlenmeye karar verdiğimizi söylemiştim. Anlattıklarımı olduğu gibi kabul etmişlerdi. Sanırım bu durumun, acele kararlar alan biri olarak bilinmememle ilgisi vardı. Ben her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünen biriydim. Aklı başında olan ve mantıklı seçimler yapan *o* kişiydim. Bu özelliklerimin, evliliğimin sadece anlık verilen bir karar olmadığına inanmalarında etkili olduğunu düşünüyordum.

Yine de manşetlere çıktığım için azar işitmiş miydim? Kahretsin ki, evet.

Yine de önümüzdeki sezon boyunca dikkat çekmezsem, her şeyin unutulup gideceğini düşünüyordum. Geçen yaz kuruluşa katılan yeni halkla ilişkiler temsilcisi de bu konuda benimle aynı fikirdeydi.

Açık konuşmak gerekirse, onlar daha çok Brittney ve Colter'ın nişanlanmasının, Florida'da oynayacağımız maçta performansımı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydiler.

Böyle bir şey olmayacağını söylemiştim ve sözümü tutmayı planlıyordum.

Ne Colter ne de Birttney, zamanımı harcamaya değmezdi. Olan olmuştu. Ve benim, dünyayı karıma âşık olduğuma inandırmak gibi yapacak daha önemli işlerim vardı.

"Ne sahtesi? Her şey gerçek. *Çok* âşığım."

Tekrar güldü. "Halkla ilişkiler yönünden iyi bir cevap oldu. Fakat bir arkadaş olarak... iyi şanslar diyebilirim." Hattın diğer ucunda bir gürültü yükseldi ve arka planda bir çocuk ağlamaya başladı. "Ah, siktir. Kapatmam gerekiyor, dostum. Kendine bir iyilik yap ve asla çocuk sahibi olma."

Onunla ne zaman konuşsam bana aynı şeyleri söylüyordu ama çocuklarını sevdiğini biliyordum.

Kapatmadan önce aniden, "Dinle," dedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa sadece ara. Eğer bir sorun çıkarsa birlikte üstesinden geliriz. Yalnızca bir dahaki sefere bana haber ver, olur mu?"

"Olur, bunu yapabilirim. Ayrıca Shep? Bu konuda, bu kadar soğukkanlı davrandığın için teşekkürler."

"Dostum, zamanında yaptığım aptalca şeylerin yarısını bir bilsen..." Bir kahkaha attı. "Herkes hata yapar. Önemli olan sorunlarla nasıl başa çıkmayı seçtiğimizdir. Ama işler boka sarsarsa bir gazeteciyle evli olduğumu ve hikâyeyi istediğin gibi çevirmene yardımcı olacağımızı unutma, tamam mı?"

"Teşekkürler, minnettarım."

Arkadan bir gürültü daha yükseldi. "Lanet olsun. Görev çağırıyor, dostum. Sonra konuşuruz."

"Görüşürüz."

Ryan tam köşeyi döndüğü sırada aramayı sonlandırdım. Öğleden sonraydı ve güneş tam arkasında parlıyordu. Bu açıdan bakıldığında güneş ışınları sayesinde neredeyse başında bir hale varmış gibi görünüyordu.

Bense gerçeği biliyordum. Başının üzerindeki şey, bir haleden çok boynuz olurdu.

İşte o kadar küstah biriydi.

Arabadan inip apartmanın merdivenlerinden çıkmaya başladığı sırada yanına ulaştım. Bana selam vermek yerine sadece ters ters bakmakla yetindi.

Sırıttım. "Merhaba, *karıcığım.*"

"*Kocacığım.*" Gözlerini kısıp küçümseyerek karşılık verdi. "Toplanmaya hazır mısın?"

"Toplanmak mı? Hâlâ toplanmadın mı?"

"Hayır." Anahtarını kilide sokarken son harfi uzatarak söylemişti. "Meşguldüm."

"Meşgul mü? Ne yapıyordun?"

"Saçımı yıkıyordum." Merdivenleri çıkmaya başladığımızda, alaylı sözleri dudaklarının arasından oldukça rahat bir tavırla çıkmıştı.

Aptal değildim, kızların bir şey yapmak istemediklerinde genellikle başvurdukları cevabın bu olduğunu biliyordum.

Sarı saçlarının bir tutamını parmak uçlarımla tutup sıkıştırdım. "Eğer sonuç buysa, çok da iyi bir iş çıkaramamışsın. Biraz *cansız* görünüyorlar."

Nefesi kesildi ve bana vurmak için döndü. "Seni pislik!"

"Hislerimiz karşılıklı, bebeğim. Taşınma işini daha hızlı yapabilmemiz için eşyalarını toplamaktan kaçınmaya karar vermeden önce bunu düşünmeliydin."

"Tüm hayatımı bırakıp senin yanına taşınacağım için pek heyecanlı değilsem kusura bakma," diye karşılık verip, arkasını dönerek normalden iki kat hızlı bir şekilde merdivenleri çıkmaya başladı.

Tek sorun benim ondan daha uzun olmamdı, hiç sorun yaşamadan ona yetiştim.

Bundan hoşlanmamıştı.

Dairesine ulaştığımızda çok sinirliydi, kapıyı suratıma kapatarak beni dışarıda bıraktı. İç çekerek başımı öne eğdim ve beni bu belanın içine sürüklediği için sarhoş halime milyonuncu kez küfrettim.

Kapıyı iterek açtığım anda hızla dışarı fırlayan sevimli, siyah bir tüy yumağı beni karşıladı.

"Poe!"

Ryan peşinden fırlarken bana ters ters bakmayı ihmal etmedi. Kediyi merdivenlerden inmeden hemen önce yakalayıp göğsüne bastırarak dairesine geri döndü. Yanımdan geçerken kulağına ne kadar yaramaz bir kedi olduğuna dair bir şeyler fısıldadığını duymuştum.

"Kapıları açarken dikkatli olmalısın. Kaçmaya bayılıyor," dedi Ryan. Kediyi ben kapıyı kapatana kadar yere bırakmamıştı.

Poe odanın diğer ucundan beni izlerken, gözlerinin sahibininkiyle aynı tonda olduğunu fark ettim. Bana doğru küçük, tereddütlü adımlar attığında onunla aynı hizada olabilmek için eğildim ve koklayabilsin diye elimi uzattım. Parmaklarıma birkaç kez sürtünen burnunun ucu soğuktu. Güvenilir olduğuma karar verdiğinde kafasını avucumun içine bıraktı.

Ryan, mutfakta dolaplardan bir şeyler çıkarırken, "Genellikle böyle yapar. Bu onu kucaklamanı istediği anlamına geliyor," diye açıkladı. Mutfak derken dairenin sağ tarafını kastediyordum çünkü burası tek bir odaydı.

Ayrıca küçücüktü. Garajım bu dairenin tamamından daha büyük olabilirdi ve çok da büyük bir garajım olduğu söylenemezdi.

Odayı incelemeye başladım. Ryan yanına alması gereken pek eşyası olmadığını söylerken gerçekten de şaka yapmıyordu. Ev, az eşyayla dekore edilmişti ve büyük mobilyalar yoktu. Köşede üst üste konmuş ucuz şilteleri gördüğümde oraya odaklanmamaya çalıştım.

Yeni bir yatak istemesine şaşmamalıydı.

Köşede küçük bir makyaj masası ve yanında da fotoğraf çekimlerinde kullanılan ışıktan vardı.

"Videolarını orada mı çekiyorsun?"

"Evet."

Ayrıntı vermemişti. Fakat hızlı cevabındaki bir şey beni, "Seviyor musun?" diye sormaya itmişti.

Eşyalarını toplamaya devam ederken bir anlığına duraksayıp bana baktı. "Ne?"

"Fenomen olmayı. Seviyor musun?"

Burnunu kırıştırdı, oldukça sevimli görünüyordu. "O kelimeden nefret ediyorum. *Fenomen*. Kulağa çok... sığ geliyor." Ben de aynı fikirdeydim. "Ama evet, eğlenceli."

"Peki, başka bir şey yapmayı tercih eder miydin?"

Cevap vermeden önce düşündü. "Hem evet hem hayır. Yaratıcılık kısmını sevsem de sosyal medya yönünden nefret ediyorum. Fotoğrafçılık benim için büyük bir tutku. Dürüst olmak gerekirse, sadece makyajımın fotoğraflarını çekmek yerine bundan daha fazlasını yapmak isterdim."

"Şehir merkezinde sergiler açıyorsun, değil mi?"

Bunu bilmeme şaşırmış gibiydi. "Ah, evet. Bazen. İnteraktif olanları yapmayı seviyorum, genellikle daha çok ilgi görüyorlar."

"Harper ve Collin için yaptığın gibi. Aslında o biraz sertti. Fotoğraflardan bazılarını gördüm. Çok... doğallardı."

"Ne diyebilirim ki? Doğal ve sert şeyleri severim." Sözlerinin kulağa nasıl geldiğini fark edince gözleri büyüdü. "Yani duygusal olarak. Duygusal olarak demek istedim. İnsanların doğal hallerini yakalamayı seviyorum."

Kahkahamı bastırmayı başardım. "Anlaşıldı."

"Neyse, benim hakkımda bu kadar konuştuğumuz yeter." Elini salladı. "Patronlarınla konuştun mu?"

"Patronlarım mı?" Sırıttım. "Evet, genel menajerim ve koçlarımla konuştum."

"Ve? Onlara ne söyledin?"

"Gerçeği." Ağzı şaşkınlıkla açıldı. "Bana delicesine âşık olduğunu ve benimle evlenmek için sabırsızlandığını. Ayrıca, sırf bu yüzden beni sarhoş edip Vegas'ta seninle evlenmeye zorladığını."

Gözlerini devirdi. "Kulağa son derece inandırıcı geliyor. Eminim inanmışlardır."

"Aslında bakarsan inandılar."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Evet. Medyada bu durumu sorgulayanların bizi rahat bırakması için hızlıca bir basın açıklaması hazırladılar. Bu gece yayınlanacak."

Kahrolası medyadan nefret ediyordum. Hokeyin en kötü tarafı buydu. Manşetlerden mümkün olduğunca kaçınırdım ve maç sonrası yapılan röportajlara da nadiren katılırdım. Bazen takım spikerimizle ayaküstü sohbet ederdim ama sadece o kadarla kalırdı. Bir grup insan yüzüme kamera ve mikrofon tutarken orada duramazdım.

"Vay canına. Bu... gerçekten vay canına." Başını salladı. "Yani, sanırım yaşanan her şey gerçek o zaman, öyle mi?"

"Korkarım öyle." Kedi ilgi istercesine bana sokulduğunda kulaklarını kaşıdım. Bu hareketimle mırladı. "Adının Poe olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Edgar Allan Poe* gibi mi?"

"Hayır, Poe Dameron** gibi. Tıpkı onun gibi baş belası."

Sırıttım. Görünüşe göre Ryan'ın bilim kurguya hayran olan bir tarafı vardı. Kim tahmin edebilirdi ki?

"Çok tatlı." Kulaklarının arkasını kaşımaya devam ettiğimde başını elimin içine biraz daha bastırdı.

* Amerikalı şair, yazar, editör ve edebiyat eleştirmeni.
** Yıldız Savaşları film serisindeki kurgusal karakter.

Ryan homurdandı. "Tatlıymış gibi davranmayı seviyor. Aslında istediğini elde edemediğinde tam bir cadıya dönüşen, şımarık ve yaramaz bir kedi."

"Kaç yaşında?"

"Yaklaşık altı aylık. Aslında onu Harper ve Collin'in sürekli gönüllü olarak çalıştığı hayvan barınağından sahiplendim."

"Gerçekten mi? Ben de köpeğimi oradan sahiplenmiştim."

"O lanet 'yardımsever' halleri bize de bulaştı. Asla evcil hayvan almayacağıma yemin etmiştim fakat Poe'ya baktığım anda hapı yuttum. Beni de tıpkı şu anda sana yaptığı gibi parmağında oynatıyordu. Ta ki..."

"Ah! Siktir, lanet olası şey!" Poe dişlerini parmağıma geçirdi. Parmağım ağzındayken bana sırıtarak baktığına yemin edebilirdim.

"Bu yaşanana kadar."

Parmağımı ağzından çektiğimde, oldukça rahat ve umursamaz bir şekilde salına salına yürüyerek uzaklaştı.

Ryan oturma odasına girerek parmağımı tutup incelemeye başladı.

"Özür dilerim, bazen huysuz olabiliyor. Sanırım hâlâ hayatta olmaya alışmaya çalışıyor. Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi. Ne yapacağı hiç belli olmuyor," diye açıkladı ve beni mutfağa doğru sürüklemeye başladı.

Beni küçük, kafelerde bulunan tarzda bir masaya sürüklemesine izin verdim. Beni sandalyeye oturttuktan sonra arkasını döndü ve buzdolabının üstündeki dolaba ulaşmak için parmak uçlarında yükselerek uzandı. Aradığı şeyi almak için bir süre çabaladıktan sonra, elinde ilk yardım çantasıyla geri döndü.

Ona gülmek istedim. Bir kedi yavrusunun ısırığı, alışık olduğum yaralanmaların yanında hiçbir şeydi. Saatte on beş mil hızın üzerinde kayan iki yüz kiloluk yetişkinlerden ve bunun

altı katı hızla uçan disklerden darbe alıyordum. Onlara kıyasla bu hiçbir şeydi.

Ama benimle ilgilenmeye kararlı gibi görünüyordu. Bu yüzden ona izin verdim.

Ve ona neden izin verdiğimi bilmiyordum. Belki de sebebi, merhemden az bir miktar alıp nazikçe Poe'nun dişlerinin açtığı yaraya sürerken, dilinin ucunu dişlerinin arasına sıkıştırmasıydı. Ya da bandajı açıp koruyucu katmanları çıkarırken kaşlarını çatması ve tüm dikkatini yara bandını parmağıma tam olarak yerleştirmeye vermesiydi.

Ryan'ın çekici bir kadın olduğunu inkâr edemezdim. Saçlarının kendine özgü bir tonu vardı ve yakından bakıldığında sarının her türlü tonu seçilebiliyordu. Gözleriyse... şimdiye kadar gördüğüm en eşsiz renklerden birine sahipti. Yeşil harelerinin, iç kısımlara doğru rengi açılıyordu. Burnu yüzüne göre neredeyse çok küçüktü ama kıvrımlı ucu kahrolası şekilde sevimliydi. Ve sağ gözünün hemen altında küçük bir beni vardı.

Doğaldı. Marilyn Monroe'nun, yeşil gözlü ve daha modern bir versiyonu gibiydi. Öylece dururken bile güzelliği mümkün olabilecek en iyi şekilde ürpermemi sağlıyordu.

Malzemeleri çantanın içine geri koyarken sessizce, "Gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum," dedi. Neredeyse özür dileyecektim ancak buna gerek var mıydı? Sonuçta o benim karımdı, istersem ona bakabilirdim.

İlk yardım çantasını buzdolabının üstündeki dolaba geri koymak için aldı. Yukarıdan almak için ne kadar çabaladıysa, aynı şekilde yerine tekrar koymak için de mücadele etti. Bir kez daha parmak uçlarında yükselerek sıkı vücudunu yukarı kaldırdı. Bu şekilde kalçası iyice belirginleşmişti ve Tanrım, kalçaları çok güzeldi.

Ne yaptığımın farkına bile varamadan masadan kalkıp arkasına geçtim. Kendimi ona bastırdığımda nefesi kesildi ve olduğu yerde kaldı.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama şu anda ona yakın *olmamamın* imkânı yoktu.

Ona dokunmaktan kendimi alıkoyamayarak ellerimi kalçalarına yerleştirdim. Bir kesik nefes daha aldı.

Şu anda kalp atışlarını hissettiğime yemin edebilirdim.

Kokusunu içime çekerken parmaklarımı beline bastırdım. Bu kadar yakından o kadar güzel kokuyordu ki tıpkı gün ışığı, taze limon ve anlamlandıramadığım başka bir şey gibiydi. Kulüpte dans ettiğimiz zaman da aynı böyle kokuyordu ve bu, tıpkı o zamanki gibi hissetmeme sebep olmuştu.

Güçlükle yutkundu. Parmaklarımı gömleğinin altına kaydırırken, dokunuşumun altında titrediğini hissedebiliyordum. Teni yumuşacıktı ve tadının da en az kokusu kadar güzel olduğuna bahse girerdim.

Öne doğru eğilerek dudaklarımı boynunun açıkta kalan kısmına değdirdim ve ulaşabildiğim her noktayı hafifçe öptüm. Bu sabah duşta aletimi kavrarken hayal ettiğim şey tam olarak buydu; dudaklarımın altındaki teni.

Boğazından çıkan kısık ses beni yaşadığım şaşkınlıktan kurtarmaya yetmişti.

Ne sikim yapıyorsun, Rhodes? Ona dokunmayı bırak. Ona dokunmaya hakkın yok.

İsteksizce ondan uzaklaşıp aramıza tekrar mesafe koyduğumda, titrek bir nefes verdiğini duydum.

"Bunları da toplamalıyız." Sesimin ne kadar çatladığını fark etmemesini ya da bana az önce neler yaşandığını sormamasını umuyordum.

"Doğru. Toparlanacaktık." Boğazını temizledi ve ilk yardım çantasını yanındaki tezgâhın üstüne bıraktı. Bir elini saçlarının arasına geçirip bana doğru döndü. Bekledim. Ona dokunduğum için bana bağırmasını bekledim. Onu öptüğüm için.

Ama bağırmadı.

Söylediği tek şey, "Başlamaya hazır mısın?" oldu.

BÖLÜM 11

Tüm hayatım bir anda alt üst olmuştu.

Tamam, kabul ediyorum. Aslında hayatım birkaç gün önce alt üst olmuştu. Yine de sahip olduğum ilk daireden taşınmak da kesinlikle büyük bir olaydı.

Yeni yatak odamı incelediğimde ve burada sahip olduğum alanın ne kadar geniş olduğunu görünce şok olmuştum. Eski dairem, kocaman tek bir odadan ibaretti, kocaman derken çok küçük demek istiyordum. Yeni yatak odam ise... eski dairemin iki katıydı.

Sanırım insanlar beni sosyal medyadan takip ederken muhteşem bir hayatım olduğu izlenimine kapılıyorlardı ama durum düşündüklerinin yanından bile geçmiyordu. Herkes gibi ben de zorluk çekiyordum.

Eşyalarımın tamamının SUV'nin arkasına sığabiliyor olması da aslında bunun kanıtıydı.

Taşınacak çok eşyam olmamasına rağmen son kutuyu da içeri götürdüğümüzde, her nasılsa bitkin düşmüştüm. Sanırım son birkaç gündür yaşadığım dramalar etkisini sonunda göstermişti.

"Selam." Rhodes, kucağında bir yaşındaki sevimli Cavalier King Charles Spaniel* cinsi köpeği Frodo ile aniden yatak odamın kapısında belirdiğinde korktum.

"Özür dilerim," diye mırıldandı.

"Sorun değil."

Evimi toplarken pek konuşmamıştık. Birbirimizi tamamen görmezden geldiğimizi bile söyleyebilirdik ki o kadar küçük bir alanda bunu başarmak oldukça zordu. Ama yaptığı o şey... her ne olarak adlandırılıyorsa garipti.

Kendini bedenime bastırdığı anda hissettiğim şeyleri unutmaya çalışıyordum. Büyük, sıcak ve mükemmeldi.

Ayrıca dudaklarının boynumdaki hafif dokunuşlarını gerçekten düşünmek istemiyordum.

İnlemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce, "Açlıktan ölüyorum," diyerek beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Akşam yemeği için bir şeyler sipariş etmek ister misin?"

Yemekten bahsedince midem guruldadı ama ilk tepkim hayır, param yetmez oldu. Fakat sözler henüz ağzımdan çıkmadan Rhodes, "Ben ısmarlayacağım," diye ekledi.

Buna itiraz edecek değildim.

"Olur, aklında ne var?"

"Benim için fark etmez. Yemek seçen biri değilim. Sen ne yemek istersen bana uyar."

"Hımm, kenar dolgulu karışık pizza istesem diyetini çok etkiler mi?"

"Sanırım bir tane kenar dolgulu pizza yemeye katlanabilirim ama sadece ekstra yeşil biber eklersek."

"Ve kıtır ekmek çubukları. Belki kanat da söyleriz?"

"Sikerler, neden tatlı da sipariş etmiyoruz?"

* İsmini İngiltere kralı II. Charles'tan alan orta boylu, kemikli ve zarif duruşlu bir köpek cinsidir.

"Gerçekten mi?"

"Hayır. Sadece pizza. Ben siparişi verip sen yerleşene kadar Frodo'yu yürüyüşe çıkaracağım. Buraya teslimat yapan çok iyi bir yer biliyorum."

"Sen yokken Poe'yu evi keşfetmesi için serbest bırakacağım, tabii eğer sakıncası yoksa?"

"İyi fikir," dese de herhangi bir harekette bulunmamıştı.

"Başka bir şey var mı?"

Bir eliyle çenesini ovuşturdu. "Yüzüğünü takmadığını fark ettim."

Ah.

Kalbim hızla atarken, "Ben... şey, taşınırken çıkardım," diye yalan söyledim.

Başını eğdi, ela gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Yalan söylediğimi anladıysa bile bir şey söylememeyi tercih edip, sadece başını tekrar salladı.

"Tamam. Ama Ryan?"

"Evet?"

"Yüzüğü takmanı istiyorum."

Bunu söyleme şekli... Tam olarak tarif edemiyordum. Sanki takmadığım için incinmiş gibiydi ve açıkçası bunu umursamasını beklemiyordum.

"Tamam. Takacağım," diye söz verdim. Bu konuda ciddiydim. Bu gece yüzüğü parmağıma tekrardan takacaktım.

"Tamam," dedi ve bu sefer gerçekten uzaklaşarak eşyalarımı yerleştirmem için beni yalnız bıraktı.

Silkelendim, şu anda bunu düşünecek gücü kendimde bulamıyordum. Yüzük muhabbetini zihnimin derinliklerine ittim ve kıyafetlerimin olduğu kutuları açmaya başladım. Hepsini askıya asmaya karar verdiğim için kendimi çok akıllı hissediyordum. Böylece yerleştirme işi daha kolay olmuştu.

Eskiden de hesapsızca harcamalar yaptığım bir hayatım yoktu ama büyükannem düştükten ve bakımevine gitmek zorunda kaldıktan sonra, gerçekten harcamalarıma dikkat etmeye başlamıştım. İlk fark ettiğim şeylerden biri, giymediğim kıyafetlere çok fazla para harcadığım olmuştu. Bu yüzden, giymediğim bazı şeyleri internetten satarak para kazanmaya karar vermiş ve sade bir dolap oluşturmak için alışverişe çıkmıştım. Şimdiyse sadece aynı otuz parçayı dönüşümlü olarak giyiyordum. Sahip olduğum her şeyi bu devasa dolabın içinde görmek hem gülmek hem de biraz ağlamak istememe sebep oluyordu. Buraya ait olmadığım gittikçe netleşiyordu.

Ben sadece Ryan Bell'dim. Karavanla ülkeyi gezebilmek için çocuklarını terk eden o ailenin kızıydım. Büyükanne ve büyükbabası tarafından büyütülen, devlet okuluna giden ve kullanmadığı bir Güzel Sanatlar lisans diploması almak için öğrenci kredisi çekmek zorunda kalan kızdım.

Büyükannem ve büyükbabam, abimle bana her zaman cesaret vermişlerdi. İkimizi de hayallerimizin peşinden gitmeye, ilgi duyduğumuz, tutkuyla bağlı olduğumuz bir alanda diploma almaya teşvik etmişlerdi. Bu yönlerini seviyordum.

Büyükbabam ansızın vefat ettiğinde ve maddi açıdan işler kötü gitmeye başladığında, bir de tüm bunların üstüne büyükannem düşünce aslında büyük bir hata yaptığımı anlamıştım. İlgi duyduğum bir alanda diploma almam gerekmiyordu. Kullanışlı bir diplomaya ihtiyacım vardı. Şimdiyse bunun bedelini, faturalarımı ödeyebilmek için sevmediğim bir adamla evlenerek ödüyordum.

Ne kadar da boktan bir hayattı.

Rhodes pizzanın geldiğini söylemek için seslenene kadar eşyalarımı yerleştirmeye devam etmiştim.

Mutfağa doğru ilerlerken, "Nihayet. Açlıktan ölüyorum," dedim.

Burası da tıpkı odam gibi kocamandı. Daha önce bana hızlıca evi gezdirmişti ama her şeyin ne kadar geniş ve ferah olduğuna pek dikkat etmemiştim. Tamamen aklımı başımdan almıştı.

Rhodes, dev paslanmaz çelik buzdolabının yanındaki dolaptan iki tabak çıkarırken, yerlerinin orası olduğunu hemen aklıma yazdım. Tabakları tezgâhın üzerine yerleştirdiğinde, ben de altındaki bar taburelerini çıkarıyordum.

Buzdolabına doğru ilerlerken, "Ne içersin?" diye sordu.

"Su iyi olur." İyi olmazdı. Aslında sudan nefret ederdim ama şu anda ona yük olmak istemiyordum. Bakışlarını üzerimde hissedince başımı kaldırdım. "Ne?"

"Gerçekten su mu istiyorsun yoksa başka bir şey mi?"

"Aslında biraz süt varsa daha iyi olur."

Yüzünü buruşturdu. "Süt mü?"

Omuz silktim. "Ne? Pizzayla iyi gidiyor."

"Nasıl istersen."

Buzdolabına açarak içinden süt dolu, süslü bir cam sürahi çıkardı. Kim cam sürahiye süt koyardı ki? Neden normal insanlar gibi doğrudan kutudan içmiyordu?

Tabakların yanındaki dolaptan aldığı bardağa biraz süt doldurup bana uzattı. Belki sonra tekrar içmek istersem diye sürahiyi tezgâhın üzerine bıraktı.

Tam o sırada, tezgâhın üstünde birden fazla kutu olduğunu fark ettim.

Yalan söylemişti.

Kesinlikle kıtır ekmek çubukları ve tatlı da almıştı.

Pizza kutusunun kapağını açıp yemeği itti. "Başla."

Ve başladık.

Üçüncü dilimin yarısına gelmiş ve iki ekmek çubuğu yemişken daha fazlasına midemde yer olmadığını anlamıştım. Yarısı yenmiş pizza dilimini tabağa bıraktım, arkama yaslanarak elimi karnıma yerleştirdim.

"Ah. Yapamam. Daha fazla yiyemem."

"Korkak." Rhodes tabağımda kalan pizzayı kaptığı gibi tek lokmada ağzına attı.

Biraz etkilenmiştim ama tabii ki ona bunu söylemeyecektim. "Annen sana görgü kurallarını öğretmedi mi?"

"Öğretti. O yüzden onunla tanıştığında bu yaptığımı sakın söyleme." Rhodes'un ailesiyle tanışıp onların önünde evliymişiz gibi davranmak zorunda kalacağım gerçeği aniden aklıma geldi.

"Nasıl insanlar?"

"Ailem mi?" Başımı salladım. "Bilmiyorum... her aile gibiler."

"Evet ama her aile nasıl oluyor? Herkesin ebeveyni olmayabilir."

Yüzünde hüzünlü bir ifade belirdi, gözlerinde gördüğüm acıma hoşuma gitmemişti. Neyse ki, hiçbir soru sormadı ve anlatmaya devam etti.

"İsimleri Margaret ve Oscar ama anneme Maggie diyoruz. Otuz yıldır evliler. Kusursuz evliliğin örneği gibiler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kusursuz bir evlilik mi? Öyle bir şey yok."

Büyükannem ile büyükbabamın bile kusursuz bir evliliği yoktu fakat zaten onların bu yönünü seviyordum. Zorluklarla karşılaşsalar bile her zaman üstesinden gelirlerdi. Bana göre sağlam bir ilişkinin tanımı, zorluklar yaşanmayan bir ilişki değildi; o zorlukların ilişkiyi mahvetmesine izin verilmemesiydi.

İstediğim de tam olarak buydu.

"Güven bana, kusursuza yakınlar."

"Ailen seni bir daha ne zaman ziyarete gelecek?"

"Sezonun ilk maçına gelecekler. Bu bizim geleneğimiz. Yani, o zamana kadar evli çiftler gibi davranma pratiği yapmak için biraz vaktimiz olacak."

Evli çiftler gibi davranma pratiği.

Sanki söylediği şey boktan bir tabir değilmiş gibi, bunu görmezden gelerek konuşması hoşuma gitmişti.

"Peki ya abin? Yakında ziyarete gelecek mi?"

"Ah, keşke. Ama hayır. Büyükbabamla çok yakınlardı ve o vefat ettiğinde... Yani anlayacağın artık Amerika'ya pek sık dönmüyor. Kesinlikle işiyle evli olan tiplerden."

"Bunu anlayabiliyorum. Ergenliğimden beri hokeyle evliyim. Yine de sana yardım etmesi gerekirdi."

Ona katılıyordum, haklıydı. Abimin bana yardım etmesi *gerekirdi*. İşlerin gerçekten ne kadar zorlaştığını bilseydi edeceğine emindim ama ona yük olmak istemiyordum. Ayrıca, evsiz kalmanın eşiğinde falan da değildim. Rhodes'un yardımı olmadan da -çoğu zaman- idare edebiliyordum. Sadece artık biraz daha rahat nefes alıyordum.

Demek istediğim, insan sevmediği biriyle evliyken ne kadar rahat nefes alabilirse o kadar işte.

Rhodes boğazını temizleyip arkasına yaslandıktan sonra, buruşturduğu peçetesini tabağına attı. "Anladığım kadarıyla tatlı yiyemeyecek kadar toksun, değil mi?"

Hemen canlandım. "Tatlı mı?"

"Evet, görünüşe göre ödeme yaparken poşete birkaç brownie girmiş."

Hah, poşete mi girmiş? Tatlıyı kesinlikle benim için almıştı ve nedense bu beni çok mutlu etmişti.

"Bunun nasıl yaşandığını merak ettim."

"Hiçbir fikrim yok ama şu an burada olduklarına göre onları yiyebiliriz, değil mi?"

"Brownie kulağa çok hoş geliyor ama gerçekten tokum. Sonra yesek?"

"Olur, sonra yiyelim."

"Şu an yapmak istediğim tek şey duş almak ve dokuz saat uyumak." Nefesim kesildi. "Ah, lanet olsun! Yatak! Uyuyacak bir yatağım yok."

"Siktir. Açlıktan ölürken alışverişe gitmemiz gerektiğini unutmuşum. Bu saatte her yer kapanmıştır."

"Bu gece nerede uyuyacağım?"

"Benim yatağımda uyuyabilirsin."

Öfkeyle karşı çıktım. "Seninle uyumayacağım, Rhodes. Bu konuyu kapattığımızı sanıyordum."

"Ses tonundaki iğrenmişliği duymamış gibi yapacağım. Ayrıca kastettiğim şey benimle uyuman değildi. Sadece yatağımda uyuyabileceğini söyledim."

"Sen nerede yatacaksın?"

"Kanepede." Omuz silkti. "O şeyin üzerine oturdun mu bilmiyorum ama aşırı rahat. Burada oynayacağımız bütün maçlardan önce orada biraz kestiririm."

Aklımda birden Rhodes'un maçtan önce kanepeye kıvrılmış görüntüsü belirdi. Fakat görüntünün değişip, Rhodes'un kollarını bana doladığı bir hale gelmesi beklemediğim bir şeydi.

Bu düşünceyi aklımdan hemen uzaklaştırdım. "Sana rahatsızlık vermek istemiyorum."

Rhodes elini göğsüne koydu. "Az önce bana hoşnutsuzluk dışında bir duygu mu gösterdin?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Evet ama buna çok alışma."

"İşte normal haline döndün." Başını salladı. "Bu gece yatağımı alabilirsin. Yarın antrenman bittikten sonra mobilya alışverişine çıkarız. Anlaşılan sana yeni bir yatak odası takımı borçluyum."

"Yarın antrenmanın mı var?"

"Yarın *benim* antrenmanım yok ama yardım etmem gerekiyor."

Başımı eğip hiçbir şey anlamadığımı belli edercesine baktığımda açıkladı. "Yaz boyunca Comets'ın çocuk ligine yardım etmek için gönüllü oldum." Gönüllü mü? Hem de çocuklarla? İşte buna şaşırmıştım. O her zaman çok... Yani, Rhodes'tu. Huysuzdu ve çoğu zaman sinirli gibi görünürdü. Çocuklarla çalışmasına şaşırmıştım. "Benim nazik biri olduğum gibi fikirlere kapılmadan önce, bunun kısmen zorunluluktan yaptığımı bilmelisin."

"Ben de tüm o hırçın bakışlarının altında bir yerlerde kalbin olabileceğini düşünmüştüm."

"Hırçın mı? Vay canına. On beş puanlık güzel bir kelime.*"

"*Scrabble*** oynar mısın?"

"Ara sıra oynuyorum."

Bu kez ona gözlerimi devirdim ve tezgâhtan uzaklaştım. "Her neyse, bu gecelik benden bu kadar."

Tabureden kalkıp tabağımı bulaşık makinesine yerleştirdim. Dağıttıklarımızı temizleyip hemen ardından içinde yiyecek olan kutuları birleştirip, Rhodes'un benim için bıraktığı sütle beraber hepsini buzdolabına koydum.

* Scrabble oyununda her harf, kelimelerdeki kullanım sıklığına göre 1'den 10'a kadar çeşitli puanlara sahiptir. Harflerin puanlarının toplamından kelimenin kaç puan olduğu belirlenir. Burada da Scrabble oyununun Türkçe versiyonuna göre Huysuz kelimesi on beş puanlık bir kelimedir.

** Scrabble, rastgele çekilmiş 7 harfle oluşturulan anlamlı kelimelerin bir oyun tahtasına yerleştirilmesiyle oynanan bir kelime oyunudur.

Ne zaman bir araya gelsek ortaya çıkan gerilim yavaşça etrafı sarmıştı. Aynı odada birkaç dakikadan fazla kaldığımız her seferde böyle oluyordu. Gerçekten çok boğucuydu ve bir kaçışa ihtiyacım vardı.

"Duş almamın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki yok. Burası senin de evin. Duş almak için sorman gerekmiyor."

Hiç... hiç böyle düşünmemiştim. Burası *benim* de evimdi, değil mi? En azından önümüzdeki yıl boyunca öyle olacaktı.

Yatak odama doğru ilerlerken, "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Duş için gerekli malzemelerimi ve pijamalarımı alarak -Rhodes'a üzerimde sadece havlu varken yakalanmak istemiyordum- misafir banyosuna girdim.

Banyonun bile kocaman olduğunu görünce hiç şaşırmamıştım. Bir tarafta devasa bir küvet, diğer tarafta da duşa kabin vardı. Ve evet, *misafir banyosunda.*

Küvet beni çağırıyordu, uzun ve keyifli banyolara bayılırdım fakat sanırım bu gece ihtiyacım olan şey duştu. Küveti daha sonra test edecektim.

Kısa bir an için Rhodes'un gerçekte ne kadar para kazandığını merak ettim. Görünüşe göre böyle bir evi karşılamaya, rastgele bir hafta sonunu Vegas'ta gösterişli otel odalarında geçirmeye ve büyükannemin bakımı için ayda binlerce dolar harcamaya yetecek kadar kazanıyordu.

Giysilerimi çıkarıp kendimi duşa attım. Taşınma yüzünden kendimi iğrenç ve yapış yapış hissediyordum. Suyu sonuna kadar açtığımda dudaklarımın arasından kaçan inilitiden biraz bile utanmamıştım.

Duşta uzun süre kalarak sıcak suyun tadını çıkardım. Eski evimdeki suyun basıncı iyi olsa da asla yeterince sıcak olmuyor-

du. Fakat burası... Burası cennet gibiydi, çok hızlı alışacağımı tahmin edebiliyordum. Lifimi köpürterek gözlerimi kapattım ve vücudumda gezdirmeye başladım. Memelerimin üzerinden karnıma doğru sürterken geçtiği yerlerde inanılmaz bir his bırakıyordu; sertti ama çok da sert değildi. Eğer yeterince odaklanırsam, üzerimdekinin başkasının eli olduğuna inanabilirdim.

Rhodes'un yüzü aklıma geldiğinde gözlerim aniden açıldı.

Hayır, hayır. Böyle bir şey olamaz.

Suyu kapatmadan önce zar zor durulanmıştım. Aklımdan bu tarz şeyler *geçemezdi*. Eğer onunla sorunsuz bir şekilde yaşamaya devam etmek istiyorsam, bunun olmasına izin veremezdim.

Hayatım boyunca dokunduğum en yumuşak havluyu etrafıma sarıp duştan çıktım. Tüm vücuduma yavaşça krem sürdükten sonra gece bakımı rutinimi yaptım. Rhodes'un koridorun hemen sonunda uyuyacağını düşünerek yatağa yatmamak için zihnimi biraz rahatlatmaya çalışıyordum.

Kendimi yepyeni bir kadın gibi hissederek banyodan çıktım. Odama geçtiğimde Poe'yu etrafta dolaşırken bulmuştum. Eşyalarımı bırakmak için kapıdan geçerken odadan kaçmaması için elimden geleni yapıyordum. Frodo ile henüz tanışmamışlardı. İşler iyi gitmeyebilirdi. Bu yüzden onu şimdilik burada tutmaya çalışıyordum.

Kirli kıyafetlerimi çamaşır sepetine atıp dizüstü bilgisayarımı aldım. Yorgundum ama yeni bir evde uyuyamama ihtimaline karşı bilgisayarımı yanıma almıştım. Eğer uyuyamazsam Vegas'a gitmeden önce çektiğim makyaj videosunu düzenleyebilirdim.

Ah... Bundan sonra ne kadar yorum geleceğini düşünmek bile istemiyordum. Bir yandan algoritma için harikaydı ama diğer yandan... Abonelerime yalan söylemekten gerçekten nefret ediyordum.

Kapıyı açarak Poe'ya baktım.

Miyavladığında, onu burada bırakacağım için kendimi anında kötü hissettim. Buraya gelirken yolculuk boyunca çok uslu durmuştu ve bütün akşam bu odada sıkışıp kalmıştı.

Eminim Rhodes, Poe'nun benimle uyumasına aldırmazdı.

Kendime engel olamayarak onu kucağıma aldım, tam odadan çıkacakken bakışlarım eşyalarımın yanında duran alyansıma kaydı.

Çok fazla düşünmemeye çalışarak odadan çıkmadan önce yüzüğü taktım ve Rhodes'un odasına doğru ilerlemeye başladım. Yürürken kanepede bir çıkıntı olduğunu fark etmiştim. Tüm ışıklar kapalı olduğu için çoktan yatmış olacağını düşünerek yanından geçerken hızlıca, "İyi geceler," diye mırıldandım.

Her zamanki gibi cevap vermemişti, klasik Rhodes'tu.

Yatak odasına girdiğimde hemen etrafı inceledim. Odası benimkine göre daha büyüktü. İçeri girince göze çarpan ilk şey, duvarın boydan boya pencerelerle kaplı olmasıydı. Gökyüzünün yerle buluştuğu mükemmel bir manzara vardı ve muhteşem görünüyordu. Tıpkı bir tablo gibiydi.

Odanın bir tarafında, eski yataklarımın -dördünün birden- kolaylıkla sığabileceği bir yatak vardı. Diğer tarafta ise bir şömine yer alıyordu, karşısına oldukça rahat görünen iki sandalye yerleştirilmişti.

Odanın köşesinde aralık bir kapı vardı ve içerden sızan ışık oldukça hafifti. Orası banyo olmalıydı.

Rhodes'un, yatağın ucuna yeni bir yastık ve kılıf koyduğunu fark ettim. Sandalyenin üzerindeki çarşaf yığınına bakacak olursak temiz çarşaflar da sermişti.

Bu yaptığına minnettardım. Bütün gece onun kokusunu içime çekmek ihtiyacım olan son şeydi. Poe etrafı keşfetmek

için kollarımdan kurtulduğunda dizüstü bilgisayarımı yatağın üzerine koydum ve banyonun ışığını kapatmak için ilerledim.

Kapının sadece birkaç adım ötesindeyken hafifçe akan suyun sesini duydum.

Siktir.

Rhodes banyodaydı.

Tam geri çekilip onu yalnız bırakmak üzereyken bir anlığına fazlasıyla çıplak kıçını gördüm.

Kapıyı kapatıp oradan uzaklaşmalıydım. Gözlerimi kapatmalıydım. Burada olduğumu belli etmeliydim. Kısacası öylece durup ona beğeni dolu bakışlar atmak dışında her şeyi yapmalıydım.

Oysa yaptığım tek şey tam olarak ona hayranlıkla bakmaktı.

Yüzü duvara dönüktü, akan suyun altında başını öne eğmişti. Rhodes'u ilk kez çıplak gördüğümde, vücudunun inanılmaz olduğunu düşünmüştüm ama onu böyle görmek... Nefesimi kesmişti.

Gerçekten nefes kesiciydi, ciğerlerimdeki tüm hava çekilmişti.

Sırtı tamamen kaslarla kaplıydı, ona neden Canavar dediklerini şimdi anlayabiliyordum.

Kaslıydı. Tamamen kastan ibaretti. Tüm o kaslarla buzun üzerinde nasıl o kadar hızlı kaydığına dair hiçbir fikrim yoktu ama bu, durumu çok daha etkileyici kılıyordu.

Duvardan uzaklaşarak duş jeliyle lifine uzandı. Kendini baştan aşağı yıkamaya başladı ve sonra...

Siktir! Şu anda yaptığı şeyi anlamamak imkânsızdı.

Aletini kavrayıp tıslatı. Suyun fayansa çarpma sesine rağmen duyabileceğim kadar yüksek bir tıslamaydı. Ardından kendini sıvazlamaya başladı. Yavaşça. Çok ama çok yavaştı.

Hatta o kadar yavaştı ki, şu anda zorlanıyor olduğuna emindim.

Bacaklarımın arası sızlamaya başladı, acıyı hafifletmeye çalışarak uyluklarımı birbirine bastırdım. Ne kadar sert bastırırsam bastırayım, maalesef hiçbir işe yaramamıştı.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Çok fazla düşünmeden elimi şortuma, oradan da iç çamaşırımın içine soktum. Parmağım klitorisime değdiğinde, sadece kendine dokunmasını izlemenin bile beni ne kadar ıslattığını fark ettim. Röntgenciliğin* ilgimi çeken bir şey olduğunu bilmiyordum. Fakat bu manzarayı bütün gün izleyebileceğime hiç şüphem yoktu.

Rhodes, kendini uzun uzun ve yavaşça sıvazlarken, hassas noktamın üzerinde çizdiğim hafif dairelerle ona eşlik ettim.

Hızını artırdığında benim hareketlerim de hızlandı.

Dişlerimi altdudağıma geçirip boğazımdan çıkmaya çalışan sesleri engellemeye çalıştım; ancak işe yaramayacağını anladığım anda elimi dudaklarımın üzerine bastırıp inledim.

Tam o sırada, olabilecek en kötü şey oldu; Rhodes arkasını döndü.

Öylece donup kalırken hareket etmeyi bıraktım.

Beni görmemişti. Suyun altında duvara yaslanırken gözleri sıkıca kapalıydı.

Hayır. Bu çok yanlıştı, yapamazdım. İkimiz de doyuma ulaşırken onu izleyemezdim, değil mi?

Fakat aletini daha sert ve daha hızlı bir şekilde sıvazlamaya başladığında, hareketlerine uyum sağlayarak patlamak üzere olan klitorisimi ovuşturdum. Dudağını ısırdı, gittikçe hızlanıyordu. Doyuma yaklaştığını anlamıştım. Diğer elini de aşağı uzatarak yavaşça hayalarını kavradı.

* Röntgencilik (Voyeurism) gizlilik gerektiren eylemler esnasında kişileri gözetleyerek uyarılmayı ya da doyuma ulaşmayı amaçlayan cinsel sapmadır.

Hemen ardından ağzından çıkan kelimeyi kesinlikle doğru duymuştum. "*Ryan.*"

O kadar net söylemişti ki sanki yanımda duruyordu... Tam o sırada boşaldım.

Karnını kaplayan meniyi, kesik nefeslerine eşlik eden dokunuşlarının daha yumuşak ve yavaş bir hale gelmesini izliyordum. Bitkin bir şekilde duvara yaslandığında kulaklarımdaki uğultu azalmaya başladı. Gözleri hâlâ kapalıydı. Tekrar suyun altına girdiğinde, yakalanmadan önce oradan sıvışmaya karar verdim.

Elimi temizlemek için aceleyle odadan çıktım. İşimi bitirdiğimde parmak uçlarımda yatak odasına geri dönüp yorganın altına girdim. Rhodes banyonun kapısını açtığında dizüstü bilgisayarımı kucağıma yerleştiriyordum.

Gözlerimi önümdeki ekrana çevirdim. Beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyordu ve bu kalbimin tekrardan hızla çarpmasına neden oldu.

Elindeki havluyla saçlarını kurularken tek kelime etmeden giyinme odasına doğru yürüdü. Geri döndüğünde üzerinde siyah bir eşofman altı vardı, ıslak havlularını banyoya attıktan sonra ışığı kapattı. Havlusunu ortalıkta bıraktığı için ona bağırmak istiyordum ama bir şey söylemek bana düşmezdi.

"İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?"

Ekrandan başımı kaldırmadım. Kaldıramıyordum. Yanaklarımın yandığını hissedebiliyordum ve orgazm sonrası yüzümde oluşan kızarıklığı fark etmemesinin imkânı yoktu.

Poe yatağa atlayıp yanıma kıvrılırken, "Hıhı," diye cevapladım.

"Tamam o zaman. Ben kanepede olacağım."

"Tamam."

Kısa bir an tereddüt etse de sessizliğim karşısında kararını değiştirip kapıya yöneldi. Tam hiçbir şey söylemeden gideceğini düşünürken bana doğru dönüp konuştu. "Kedini* okşamak için geç saate kadar oturmamaya çalış. Eminim yorgundur. Onun için oldukça yorucu bir gün oldu. İyi geceler, karıcığım."

Bahsettiği kedinin Poe olmadığının farkındaydım.

* İngilizcedeki *Pussy* kelimesi, aynı zamanda kadınların cinsel organı için de kullanılan bir ifadedir. Burada Rhodes'un kedi diyerek kastettiği aslında Ryan'ın cinsel organıdır.

BÖLÜM 12

Rhodes •••

Çin yemeği sipariş ettim.

Ryan •••

Aferin sana.

Rhodes •••

Ve geldi.

Ryan •••

İyi.

Rhodes •••

İki kişiye yetecek kadar var.

Ryan •••

Hayır, teşekkürler.

Rhodes •••

Üzgünüm. Sanırım yeterince açık konuşmadım.

Rhodes •••

Akşam yemeğimiz geldi ve gelip yemen lazım.

Ryan •••

Aç değilim.

Rhodes •••

Ah, bu kötü oldu.

Rhodes •••

Gel ve ye.

Ryan •••

Hayır.

Rhodes •••

Ryan...

Ryan •••

Adımı bilmene çok sevindim.

Rhodes •••

Bu çocukça. Gelip şu yemeği yer misin?

Ryan •••

Hayır.

Rhodes •••

Evet.

Rhodes •••

Şu anda gerçekten karnının guruldadığını duyabiliyorum.

Ryan •••

Kapımın önünde misin?

Rhodes •••

Evet. Şimdi o pornoyu kapat ve gelip yemeğini ye.

Ryan •••

Bu porno değil.

Rhodes •••

İnleme sesi duyduğuma yüzde doksan beş eminim.

Rhodes •••

Sesi çıkaran sen değilsen, kesinlikle porno.

Ryan •••

Bu porno değil, pislik!

Rhodes •••

O zaman senin sesin mi?

Ryan •••

AMAN TANRIM, HAYIR!

Ryan •••

Eğer gelip yersem beni rahat bırakacak mısın?

Rhodes •••

Evet.

Ryan •••

İyi. Birazdan geleceğim.

Rhodes •••

İşini bitirip mi geleceksin?

Ryan •••

Senden gerçekten nefret ediyorum.

Rhodes •••

Sadece öyle olmasını diliyorsun.

Rhodes •••

Seks oyuncağın geldi.

Ryan •••

Seks oyuncağı mı?!?

Rhodes •••

Evet. Kıçla ilgili bir oyuncağa benziyor.

Ryan •••

HAHA!

Ryan •••

Çok komik ama onlar hiç bana göre değil.

Rhodes •••

Dikkate alınmıştır.

Ryan •••

Ayrıca o şey her ne ise, bana ait değil. Buraya taşındığımdan beri hiçbir şey sipariş etmedim.

Rhodes •••

Fakat seks oyuncakları alıyorsun, öyle mi? Yani, sadece buraya taşındığından beri hiçbir şey sipariş etmedin?

Ryan •••

Tabii ki seks oyuncakları alıyorum!

Ryan •••

Ama bu aralar sipariş etmedim. O şey benim değil.

Rhodes •••

Şu an ona bakıyorum ve bu şey yüzde yüz bir seks oyuncağı.

Rhodes •••

Sana bir fotoğrafını gönderirim.

Ryan •••

ŞU AN BİR MAĞAZANIN ORTASINDAYIM. BANA SEKS OYUNCAĞININ FOTOĞRAFINI FALAN GÖNDERME.

Rhodes •••

Fotoğraf

Rhodes •••

Gördün mü? Kesinlikle kıçın için. Bir sürü başlığı var.

Ryan •••

RHODES!

*

Ryan

O bir seks oyuncağı DEĞİL.
O bir penis, seni aptal.

Ryan

MAŞA.* Saç MAŞASI.

Rhodes

Tabii. Evet. Kesinlikle bir penis falan değil.

Ryan

Sadece onu aldığın yere bırak, eve gelince alacağım.

Ryan

Artık alışverişimi huzur içinde bitirebilir miyim, lütfen?

Rhodes

Evet.

Rhodes

Ama listene kayganlaştırıcı da eklemeyi unutma. Görünüşe göre buna ihtiyacın olacak.

Ryan

LANET OLSUN RHODES!

*Orijinal metinde, karakter burada "Curling Wand (saç maşası)" yerine harf hatası yaparak "Wang (penis)" yazmış, sonraki mesajında Wand olarak düzeltmiştir. Yazar üstteki seks oyuncağı kısmına gönderme yapmak için kelime oyununa başvurmuştur.

Ryan •••

İlginç bir bilgi: Buzdolabını kapatmak genellikle içindekilerin soğuk kalmasına yardımcı olur.

Rhodes •••

Çok ilginçmiş. Hiçbir fikrim yoktu.

Ryan •••

Ah, fikrinin olmadığının farkındayım.

Ryan •••

İğnelememi anlamadıysan diye söylüyorum, bu sabah çıkarken buzdolabını açık bırakmışsın. İçindeki her şey ısınmış.

Rhodes •••

Açık kaldığını belirtmek için ses çıkarması gerekmez mi?? Ayrıca kapatamaz mıydın??

Ryan •••

SEN kapatamaz mıydın?? Sayende sütüm çok sıcak ve iğrenç.

Rhodes •••

Tuhaf biri gibi davranıp sürekli çatır çatır süt içersen böyle olur.

Ryan •••

Sürekli içmiyorum. Sadece pizza ya da çok fazla çikolata yediğimde içiyorum.

Ryan •••

Ayrıca çatır çatır deme. Bu çok garip.

Rhodes •••

Çok fazla çikolatadan bahsetmişken... Regl çikolataların atıştırmalık dolabına sığmıyor.

Ryan •••

Onlar regl çikolatası değil. Seninle evli olduğum gerçeğiyle baş edebilmek için kullandığım şeyler.

Rhodes •••

Ah. Bu acıttı.

Ryan •••

Eve ne zaman döneceksin?

Rhodes •••

Beni şimdiden özledin mi?

Ryan •••

Alakası yok.

Rhodes •••

O zaman beni nasıl öldüreceğini mi planlıyorsun?

Ryan •••

Sanırım asla öğrenemeyeceksin.

Ryan •••

Ayrıca akşam yemeği hazırlayacağım için sormuştum.

Rhodes •••

Yemek yapabiliyor musun?

Ryan •••

Neyse, boş ver.

Rhodes •••

Şaka yapıyorum! Ne pişiriyorsun?

Ryan •••

Parmesan peynirli tavuk ve sarımsaklı ekmek.

Rhodes •••

Pekâlâ, vay canına. Edepsiz konuşmaya başlamana gerek yok.

Ryan •••

Beğendiğini varsayıyorum?

Rhodes •••

Evet, lütfen.

Ryan •••

Şimdi kim edepsiz konuşuyor?

Rhodes •••

Güzel espri.

Rhodes •••

Fotoğraf

Ryan •••

İlişkimizin birbirimize seksi fotoğraflar gönderdiğimiz bir evresinde olduğumuzu fark etmemiştim.

Rhodes •••

Az önce bana seksi mi dedin?

Ryan •••

Talimatlarıma uyarak buzdolabını kapatmanı kastetmiştim.

Rhodes •••

Hayır. Üzgünüm. Algıladığım şey kesinlikle seksi olduğumu düşünmendi.

Ryan •••

Kesinlikle öyle bir şey demedim.

Rhodes •••

Tabii. Kendini kandırmak istiyorsan...

Rhodes •••

Şimdi piste gidiyorum ama öğle yemeğinden önce evde olurum. Seksiliğime dayanamayıp kendini rahatlatman gerekirse diye...

Ryan •••

Boşanmak için çok erken, değil mi?

Rhodes •••

Üzgünüm. Önümüzdeki bir yıl boyunca bana mahkûmsun. Anlaşma anlaşmadır.

Ryan •••

Of. Şunu hatırlatıp durma.

BÖLÜM 13

İzlemişti.

Hayır, izlemekten daha fazlasını yapmıştı.

Bana *katılmıştı.*

Ryan'ın banyo kapısında durduğunu nasıl anladığımı bilmiyordum, bir şekilde varlığını hissetmiştim. Sanki onu hayal ederek buraya gelmesini sağlamıştım.

Gözlerinin tenimde gezindiğini hissettiğimde sikim canlanmıştı ve kendime dokunmadan duramamıştım. Zaten aletim, onun dairesinde yaşadığımız o kısacık andan beri ağrıyordu. Bu yüzden orada hiçbir şey yapmadan durmamın imkânı yoktu.

Kapı aralığından gelen yumuşak iniltilerini duyduğumda onun da kendine dokunduğunu anlamıştım ve gözlerimi kapalı tutup ona bakmamak için tüm enerjimi harcamam gerekmişti.

Adını söylediğimi duyduğunun farkındaydım. Adını söylediğimi duymasını *istemiştim.* Ve bu, gerçekten yaptığıma değmişti.

İki hafta geçmişti... Yaptığımız şeyin bir tekrarı olmamıştı. Bunun sebebi, muhtemelen ertesi gün mobilya almaya gitmemiz ve o günden beri Ryan'ın neredeyse her gün odasında saklanmasıydı.

"Lütfen bana yüzündeki ifadenin düşündüğüm şey olmadığını ve bir grup çocuğun hokey oynamayı öğrenmesine yardım etmek üzereyken aklından edepsiz şeyler geçmediğini söyle."

Bankta yanıma oturan Lowell'a döndüm. "Yalan söylememi mi istersin?"

"Siz ilişkisi olanlar yemin ederim ki beni hasta ediyorsunuz."

"Benim bir ilişkim yok."

Bacağını vurdu. "Ah, doğru ya. Unutmuşum. Sen sahte bir evlilik yapmıştın. Benim hatam."

"Kapa çeneni, seni pislik." Koç'un, söylediği şeyleri duymadığından emin olmak için etrafıma bakındım. "Koç evliliğin sahte olduğunu bilmiyor."

"O kadarını tahmin etmiştim. Peki haberi nasıl karşıladı?"

"O bir Koç, yani tahmin ettiğiniz gibi karşıladı."

Koç Heller -ya da bizim deyişimizle Koç Hell*- hafife alınmaması gereken biriydi. Yaşlanmış olmasına rağmen, bu ihtiyar sporcunun her an patenlerini giyip hepimizin kıçına tekmeyi basabileceğine dair en ufak bir şüphem yoktu.

"Colter hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece asla misilleme yapmamam gerektiğini."

"İçimdeki kaptan bunun oldukça iyi bir tavsiye olduğunu söylüyor. Ama içimdeki arkadaş... Florida ile oynayacağımız maçta o sikik piste onu gömmek istiyor."

Güldüm. "Teşekkürler, adamım."

"Bir tanecik karınla işler nasıl gidiyor?"

Bunu söyleme şekli, bana Ryan'a karşı hisleri olup olmadığını merak ettirmişti. Her zaman ondan hoşlanıyor olabileceğini ama adım atamayacak kadar utangaç olduğunu düşünmüştüm.

* İngilizce cehennem anlamına gelen "hell" kelimesiyle. Koç'un tavırlarından kaynaklı ismine gönderme yapılmıştır.

Uçakta Miller'ı Ryan'ın yanında otururken gördüğümde hissettiklerimi, Lowell ve Ryan'ı birlikte düşündüğüm zaman da hissetmiştim. Ve bu fikirden hiç ama hiç hoşlanmamıştım.

Şu anda bu hislerin ne anlama geldiğini düşünmek istemediğim için, aklımdan geçenleri bir kenara itip omuz silktim. "Sanırım iyi gidiyor. Çoğunlukla birbirimizi görmekten kaçınıyoruz."

Başını iki yana salladı. "Hâlâ sarhoşken evlendiğine inanamıyorum. Bunu yapan *sensin*! Demek istediğim, böyle bir şeyi Miller'dan beklerdim, senden değil." Karşılaştırma yapmasından hoşlanmamıştım, ona ters bir bakış attım. "Bunu ne kadar sürdüreceksiniz?"

"Bir yıl."

"Bir yıl mı?" Kaşlarını kaldırıp ıslık çaldı. "Bu oldukça uzun bir süre. O kadar uzun süre dayanabileceğini düşünüyor musun?"

Aslında düşünüyordum. Bu da ona büyükannesinin masraflarını üstleneceğimi söylediğimde ne kadar rahatladığını görmemden kaynaklanıyordu.

Ailem, ben büyürken hokey kariyerim için çok fazla fedakârlık yapmıştı. Her ne kadar saklamaya çalışsalar da, onlar için ne kadar masraflı olduğunun bilincindeydim. Bu yüzden, Ryan'ın son birkaç yıldır büyükannesine bakarken neler hissettiğini hayal bile edemiyordum. Eğer yükünü hafiflemek adına yardımcı olabiliyorsam, tabii ki bunu yapacaktım.

Bankın üzerinde duran telefonum çaldığında ekrana baktım, tanımadığım bir numaraydı.

"Cevap verecek misin?"

Başımı iki yana salladım. "Hayır. Boş ver, sesli mesaj bıraksın. Zaten muhtemelen önemli bir şey değildir."

Son zamanlarda bu tarz aramaları çok sık alıyordum. Birçoğu, yakın zamanda yaptığım evlilikle ilgili röportaj yapmak ya da düşüncelerimi öğrenmek isteyen kişilerdendi. Bu yüzden hepsini görmezden geliyordum.

Collin sahanın karşısından seslendi. "Rhodes, Lowell, siz ikiniz bütün gün kıçınızın üstünde oturup dedikodu mu yapacaksınız, yoksa bu çocuklara hokey mi öğreteceğiz?" Ardından ellerini havaya kaldırarak umurunda değilmiş gibi salladı.

Patenlerimizle ayağa kalkarken Lowell'a döndüm. "Seninle böyle konuşmasına izin mi vereceksin, kaptan?"

"Asla."

Lowell, onun geldiğini gören Collin'in üstüne doğru atıldığında ikisi de buzda yuvarlandı ve çocuklar onlara tezahürat yaparken güreşip birbirlerini hafifçe yumruklamaya başladılar.

Garip hareketleri karşısında iç çektim ve yanlarından kayarak uzaklaştım.

Sadece hokeyde böyle şeyler yaşanırdı.

Akşam antrenmanımdan döndüğümde, evin sessizliği beni hiç şaşırtmamıştı. Son birkaç haftadır, eve her geldiğimde Ryan'ı odasında saklanırken buluyordum. Genellikle akşamları yemeğe gelmesi için onu odasından çıkmaya ikna edebiliyordum. Ancak bu, daha çok boşanması gereken ebeveynlerin masanın farklı uçlarında oturup, garip bir sessizlik içinde yemek yedikleri film sahnelerine benziyordu.

Sanırım ilk gece aramızda yaşananlardan dolayı hâlâ utanıyordu.

Ama bu gece sanki bir şeyler farklıydı. Bir tuhaflık vardı.

Bir şişe su almak için buzdolabına yaklaştım ve tezgâha yaslanıp suyu içerken evde herhangi bir hareketlilik var mı diye dikkatlice dinledim. Fakat hiçbir şey duyamadım.

Hımm. Bu garipti.

Suyu bitirdikten sonra şişeyi geri dönüşüm kutusuna attım ve Ryan'ın odasına doğru ilerlemeye başladım. Kapısının altından hafifçe yanan ışığı görebiliyordum ki bu, alışılmadık bir durum değildi.

Elimi yumruk yapıp ahşaba vursam da bir cevap alamadım.

Kapıyı bir kez daha çaldım. Yine yanıt gelmedi.

"Ryan?"

Sessizlik.

Kapıyı hafifçe iterek açtığımda, Poe anında aralıktan dışarı fırlayıp koridorda koşmaya başladı. Peşinden gitmekle uğraşmadım bile. Odaya dönmenin bir yolunu bulacağına emindim.

Köşedeki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarı dikkatimi çekti.

Ona bakmamam gerektiğini biliyordum, bunun farkındaydım. Yine de ayaklarımın beni odanın diğer ucuna götürmesine ve parmaklarımın yanlışlıkla bilgisayarın dokunmatik yüzeyinde gezinmesine engel olamamıştım.

Açılan ekranda bir fotoğraf belirdi.

Hayır, bu sadece bir fotoğraf değildi. Bu, fotoğrafçı Ryan Bell'in bu akşam yapılacak olan sergisinin bir davetiyesiydi.

Bu da ne...

Sergisi mi vardı? Hem de bu akşam?

İçim öfke ve biraz da kırgınlıkta doldu.

Neden bana söylememişti ki? Tanrı aşkına! Ben onun kocasıydım. Tamam, *gerçekten* kocası değildim ama en azından arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Orada olmam gerekiyordu.

Saate baktığımda serginin akşam sekizde başlayacağını gördüm.

Kahretsin. Oraya vardığımda sergi neredeyse bitmiş olacaktı.

Eğer hızlıca duş alırsam, en azından bir kısmına yetişebilirdim.

Ben de öyle yaptım. Aceleyle banyoya gidip hızlıca bir duş aldım. Duştan çıktığımda, genelde maç zamanlarında tercih ettiğim takım elbiselerden birini giydim. Resmi bir davet olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sergi kelimesi bana yeterince şık geldiği için böyle giyinmeye karar vermiştim.

Eğer başka bir kıyafetle gelmemi istiyorsa, belki de bana bundan bahsetmesi gerekirdi.

Poe ve Frodo'nun mama kaplarının dolu olduğundan emin olduktan sonra hızlıca evden çıktım. SUV aracıma atlayıp navigasyona adresi girdim ve hemen yola koyuldum.

Sergiye doğru giderken, Ryan'ın neden beni davet etmediğine dair aklımdan milyonlarca sebep geçiyordu.

Bu yönünü benimle paylaşmak istememiş miydi?

Beni orada istemiyor muydu?

Yoksa benden... *utanıyor* muydu?

Bütün bu bahanelerin canı cehennemeydi, oraya gidiyordum.

Gidecek ve olabilecek en iyi, en destekleyici sahte koca gibi davranacaktım.

Şehir merkezinde bir otoparka girdim ve özel park yerinin ücretini ödeyip stüdyoya yürüdüm. Bu mekânın önünden birkaç kez geçmiştim fakat daha önce hiç bu kadar dikkatimi çekmemişti. Sanata düşkün bir adam olmadığım için fark etmemiştim.

Kalabalığa göz atmak amacıyla pencerenin hemen dışında durdum.

Vay canına. Mekân ağzına kadar doluydu ve tüm bu insanların, Ryan için burada olduğunu bilmek göğsümü gururla kabartıyordu. Artık o kadar da kızgın değildim.

Kapıyı açar açmaz yumuşak, akıcı bir caz müzik kulaklarıma doldu. İnsanlar dönüp bana bakmaya başladıklarında, gözlerinden beni tanıdıklarını hemen anlamıştım.

Kahretsin, bu kısmı hiç düşünmemiştim.

Çok kalabalıktı ve ben kahrolası kalabalıklardan nefret ederdim.

Aslında bu oldukça komikti çünkü yara izimden önce, ilgi odağı olmaktan hiç çekinmezdim. Demek istediğim, o zamanlar on altı yaşındaydım ve bir hokey oyuncusuydum. İlgi odağı olmak benim için her şey demekti.

O paten darbesini aldığım anda her şey değişmişti. Hâlâ harika bir hokey oyuncusuydum. Fakat artık trajik bir hikâyesi olan harika bir hokey oyuncusuydum. Ve birdenbire herkes, hikâyemi istatistiklerimden daha çok önemsemeye başlamıştı.

Bunu kabullenmek benim için çok zordu, yara izine sahip olmamdan çok daha uzun süredir hokey oynuyordum. İnsanların önemsemesi gereken şey buydu, bana ne olduğuyla ilgilenmemeleri gerekiyordu. Birçok kez bırakmak istemiştim. Sevdiğim spordan vazgeçmek istemiştim çünkü bu ilgiye artık dayanamıyordum.

Yine de bırakmamıştım ve ilgiden hâlâ nefret etmeme rağmen oynamaya devam ediyordum.

Belki yakışıklılığım elimden alınmış olabilirdi. Ancak bu lanet yara izinin, hokeye olan sevgimi de çalmasına izin vermeyecektim. İnsanlar hâlâ elleriyle dudaklarını kapatıp fısıldayarak bu konuyu konuşuyorlardı. Sadece çok azı bana yaşananları açıkça sorabiliyordu.

Tüm bunların yanı sıra canımı en çok acıtan şey bakışlardı.

Ve şu anda, tam olarak onlara maruz kalıyordum.

Meşhur yüz ifademi takınarak kaşlarımı çattım ve kalabalığın arasından geçerek Ryan'ı bulmaya çalıştım. Köşede toplanmış bir grup insan gördüğümde, içimden bir ses Ryan'ın orada olduğunu söylüyordu.

Odanın içinde dolaşan garsonların birinden bir kadeh şampanya aldım ve bir yudum içtim.

Of. Şampanyadan nefret ediyordum.

Kalabalığın dışında durup etrafındaki herkesi etkisi altına alışını izledim.

Sarı saçları ensesinde yaptığı bir topuzun içinde kıvrılmıştı, aynı anda hem dağınık hem de zarif görünüyordu. Aniden, yanına ilerleyip saçlarını çekme ve parmaklarımı aralarında gezdirme ihtiyacıyla dolmuştum.

Dizlerinin hemen üstünde, vücuduna oturan dar ve şarap rengi saten bir elbise giyiyordu. Dudaklarına sürdüğü rujun rengi elbisesiyle mükemmel bir uyum içindeydi. Otel odasında bir kenara fırlatıp attığı topuklu ayakkabıları giymişti ve bu sayede bacakları daha uzun görünüyordu. Kulaklarında omuzlarına değecek kadar uzun, zarif bir çift elmas küpe, bileğinde de gümüş bir bileklik vardı.

Her nasılsa kıyafeti aynı anda hem sade hem de büyüleyici görünüyordu.

Diğer yandan, elini sürekli koluna koyan ve geri çekilmesine rağmen ona yaklaşmaya devam eden yaşlı bir adamla konuşuyordu. Kibarca gülümsedi ancak buradan bile adamın yakınlığından rahatsız olduğunu görebiliyordum.

Ne olduğunu anlamadan, içime yayılan ve sahip olduğumu bile bilmediğim korumacı bir hisle aramızdaki mesafeyi kapattım; kolumu beline dolayarak onu hızla kendime çektim.

Dokunuşum altında anında rahatladığı gözümden kaçmamıştı. Bana bakmamış ama bir şekilde gelen kişinin ben olduğumu anlamıştı.

Ve bu çok hoşuma gitmişti.

Yanağına nazik bir öpücük kondurdum. "Merhaba, karıcığım."

Daha önce ona birçok kez karıcığım dememe rağmen, bana her seferinde boğazıma sarılmak ister gibi bakıyordu.

Bu sefer öyle olmamıştı.

Şu anda gözlerinde gördüğüm tek şey rahatlamaydı. Burada olmama sevinmişti. Bana gülümsedi. "Selam kocacığım. Sonunda gelebilmene çok sevindim."

"Kusura bakma. Pistte biraz fazla oyalanmışım." Tamamen yalan sayılmazdı. Tesisin ağırlık odasındaydım ve zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim. Belini sıktım. "Ama şimdi buradayım. Büyüleyici görünüyorsun."

İltifatım karşısında gözleri şaşkınlıkla parladı çünkü söylediklerimde ciddi olduğumun farkındaydı. Kızaran yanaklarıyla mırıldandı. "Teşekkür ederim."

Ryan'a dokunmaya devam eden yaşlı adama dönüp omuzlarımı geriye atarak elimi uzattım. Ona kıyasla oldukça uzundum. "Sanırım henüz tanışma şerefine erişemedik. Adrian Rhodes, Ryan'ın kocasıyım."

Kim olduğumu biliyor olmalıydı çünkü tokalaşmak için elini uzatırken gözleri heyecanla parlamıştı. "Vay canına. Canavarın ta kendisi. Oğlum seninle tanıştığımı öğrenince çok kıskanacak." Ryan ile beni inceledi. "Evli olduğunuzu bilmiyordum."

"Yeni evlendik," diye açıkladı Ryan.

"Ayrıca delicesine aşığız." Yanağına sesli ve ıslak bir öpücük kondurdum. "Değil mi, bebeğim?"

Hitabım karşısında dudakları sadece bir anlığına gerildi. Ancak hızla toparlanıp genişçe gülümseyerek elini göğsüme dayadı ve bana daha çok yaklaştı. "Evet çok aşığız, ballı çöreğim."

Adam, "Ne... tatlı," diye tepki verdikten sonra soğuk bir şekilde gülümseyip yanımızdan ayrıldı.

Bizi duyamayacak kadar uzaklaştığından emin olunca Ryan aramıza mesafe koydu. "Bebeğim mi? Delicesine aşığız mı? Gerçekten mi?"

"Sadece seni sahipleniyordum."

"Sahipleniyordun, ha?"

"Evet." Kulağına doğru eğildim. Dudaklarım teninde gezinirken nefesinin kesildiğini hissedebiliyordum. "Bu normal bir evlilik olmayabilir ama unutma, önümüzdeki bir yıl boyunca benimsin."

Dudaklarından tiz bir ses çıktığında vücudundaki tüyler diken diken oldu. Kendini hızlıca toparlayıp şampanya kadehini dudaklarına doğru götürdü. Kadehindeki içkinin sallanışından huzursuz olduğu anlaşılıyordu.

Doğrulup gözlerimi kalabalığa çevirdim. "Bu arada davet ettiğin için teşekkürler."

"Ben... şey, gelmek isteyeceğini düşünmemiştim."

Kaşlarımı çattım. "Neden gelmek istemeyeyim ki? Sen benim karımsın."

"Kalabalıktan nefret edersin."

"Seni desteklemek için yüz binlerce kişinin olduğu bir kalabalıkta bile otururdum."

Söylediklerime şaşırmış gibi görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey söylediğim için ben de en az onun kadar şaşkındım çünkü her kelimesinde ciddiydim. Fotoğrafçılık onun için önemliydi, dolayısıyla benim için de öyleydi. Ayrıca,

hokey kariyerime destek olmak için elinden geleni yapıyordu. En azından ben de onun için bu kadarını yapabilirdim.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Minnettarım."

"Önemli değil. Sadece bir dahaki sefer beni de davet et."

"Tamam."

İlk defa üzerimize çöken sessizlik rahatlatıcıydı. Şampanyamdan bir yudum daha alıp yüzümü tekrar buruşturdum.

Kahretsin, bu şeyden gerçekten nefret ediyordum.

"Pekâlâ, bu... tam olarak ne tür bir sergi?"

"İnteraktif bir sergi."

"Harper ve Collin ile yaptığın gibi mi?"

"Sayılır. Bu seferki farklı bir şey hakkında."

"Ne?"

"Bu..." Bir an tereddüt etti. "Kusurlar hakkında." Sözleri karşısında kaskatı kesildim. "Ve onların içindeki güzelliği bulmakta. " Gözlerini yara izime çevirdi. "Çünkü hepsi çok güzel."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Evet. Ve bunu, katılanlara fotoğraflarını satışa çıkararak kanıtlıyorum. Tabii ki onların izniyle. Ayrıca oluyor da. Yani, fotoğraflar satılıyor."

"Hımm."

"Sen de denemek ister misin?" Sorusu karşısında afalladığım için ona cevap veremedim.

"Elbette yapmak zorunda değilsin. Demek istediğim... şey, fotoğrafını çekmek isterim. Eğer sen de istersen." Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken benimle göz teması kurmaktan kaçınıyordu. Gergindi ve Ryan genelde gerilmezdi.

Nutkum tutulmuştu. Gerçekten, *benim* fotoğrafımı mı çekmek istiyordu?

"Üzgünüm," diye devam etti. "Bu sorduğumu unut. Benim gitmem..." Uzaklaşmaya başlarken sesi git gide kısılmıştı.

Gitmesine izin vermedim.

Uzanıp bileğini kavradım ve onu kendime çektim. Başını kaldırdı, şaşkınlıkla açılmış yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

"İsterim."

"Anlamadım?"

"Yani, evet." Boğazımdaki yumruyu yuttum. "Fotoğrafını çekebilirsin."

Bunu neden kabul ettiğimi bilmiyordum. Sanırım gözlerindeki samimiyet yüzündendi. Gerçi bir önemi yoktu, artık kabul etmiştim ve geri alamazdım. Özellikle de Ryan'ın, bu fikir karşısında oldukça heyecanlandığını görmüşken.

"Beni takip et."

Beni odanın diğer tarafına götürmesine izin verdim. Yürürken neredeyse bitmek üzere olan sergisi için, onu tebrik etmek isteyen insanlar tarafından birkaç kez durdurulmuştuk. En sonunda beni küçük, derme çatma bir odanın içine çekti.

İçeri adım attığımız anda her yer tamamen sessizliğe büründü.

Kapıyı arkasından kilitlerken, "Ses geçirmez," diye açıkladı. "Bu sayede dikkat dağıtacak hiçbir şey olmuyor."

Başımı salladım. "Mantıklı."

Oda beklediğimden çok daha uzun ve dardı. İçerideki tek şey, arka taraftaki kabin ve Ryan'ın fotoğraf makinesiydi.

"Projenin amacı, insanlara kusurlarının ne olduğunu sorup onların fotoğrafını çekmek."

"Ne demek istiyorsun? Sadece kusurlarının fotoğraflarını mı çekiyorsun?"

"Evet ama her kusurun dışta olmadığını unutmamak gerekiyor. Bazı kusurlar içtedir. Aslında, bu çalışma için öncelikle katılımcının odanın karşısındaki tabureye oturması gerekiyor. Böylelikle ben de başlamak için birkaç soru sorabiliyorum. Daha sonra, katılımcı eğer isterse oturduğu yerden bana kusurlarını

gösterebilir ya da onlar hakkında konuşabilir. Her iki durumda da tüm bu anı videoya alıp fotoğraf çekiyorum."

Başımı salladım. "Anladım ama bunun amacı...?"

"Bazen kendimizi farklı bir açıdan görmemiz gerekir. Başka birinin gözünden."

"Kulağa yeterince anlaşılır geliyor."

Küçük odada ilerleyerek taburenin tam önünde durdum. Ellerim hafifçe titriyordu, görmemesi için onları ceplerime soktum. Gergindim ki bu gerçekten çok saçmaydı çünkü en büyük kusurumun ne olduğu açıkça belliydi.

Beni dikkatle izlerken parmağı düğmenin üstünde, kayda basmaya hazırdı. Tereddüt ettiğini hissedebiliyordum. İçindeki fotoğrafçı başka bir katılımcı daha bulduğu için heyecanlıydı. Fakat empati becerisi yüksek tarafı, bunun pek çok açıdan oldukça zor olduğunun farkındaydı.

Sonunda tabureye oturdum.

"Bundan sonra evde işler biraz garipleşebilir."

Kaşları çatıldı. "Nedenmiş o?"

"Çünkü sikimi dışarı çıkarmak zorundayım."

Zorlukla konuştu. "N-ne?"

Ciddiyetle başımı salladım. "Evet. Sikim. O... *kocaman.* Taşıması oldukça zor. Benim için büyük bir yük. Kesinlikle en büyük kusurum bu."

"Şuna da bakın, ben de en büyük kusurunun pek de parlak olmayan kişiliğin olduğunu sanıyordum."

"Pek de parlak olmayan mı? Yani kıçımdan çıkan gökkuşaklarını ve parıltıları görmediğini mi söylüyorsun?"

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak dudaklarını birbirine bastırdı. "Bitti mi, Rhodes?"

"Evet, hanımefendi." Ona göz kırpıp odadaki gerilimi azalttım. Ellerimle bacaklarımı ovuşturarak bir kez başımı salladım. "Kayda başla."

Düğmeye bastığında, tuştan az duyulan kısık bir ses çıktı ve kırmızı bir ışık yandı. Bunlar kaydın başladığının belirtisiydi.

"Adını, yaşını ve mesleğini söyleyebilir misin?"

"Adım Adrian Tyler Rhodes. Yirmi yedi yaşındayım ve Carolina Comets'ta NHL defans oyuncusuyum."

"Kusurlu olduğuna inanıyor musun, Adrian?"

Neden bilmiyordum ama ilk adımı ondan duymanın üzerimde beklenmedik bir etkisi olmuştu. Onu tanıdığım süre boyunca, bana bir kez bile Adrian dememişti. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bana böyle seslenmesinden hoşlanmıştım.

Kameraya değil, doğruca ona baktım. "Hepimiz bir şekilde kusurlu değil miyiz?"

"Sanırım öyleyiz. Bu yüzden mi buradasın? Kusurlu olduğun için?"

"Dürüst olmak gerekirse, karımın bu gece bana memelerini göstermesini sağlayabilmek için buradayım."

"Eğri olanı bile mi?"

"*Özellikle* eğri olanı."

Kahkaha atmamak için kendini zor tutuyordu. "Eğer iyi giderse, bunu dikkate alacağına eminim."

"Öyleyse sanırım uslu durmalıyım. Anlaşıldı."

Gülümseyerek başını salladı. "Kendinde sadece bir kusur seçmen gerekseydi, bu ne olurdu?"

Boğazımı temizleyip onun keskin bakışlarından kaçındım. Pantolonumu çekiştirdim, o gerici rahatsızlık hissi geri gelmişti. "Sanırım bu oldukça bariz, değil mi?"

"Bana göre değil."

Bakışlarım yeniden onunkileri buldu. Bir şekilde benimle konuşanın fotoğrafçı Ryan değil de tanıdığım Ryan olduğunu biliyordum.

"On altı yaşıma bastığım yaz, sıradan bir antrenman esnasında oldu. Her yıl katıldığım yatılı bir hokey kampındaydım. Orayı avucumun içi gibi bilirdim ve benimle birlikte kalan diğer oyuncuları da tanırdım. Hepsi iyi çocuklardı. Kimse kasıtlı olarak bir başkasına zarar vermezdi ve o gün de diğerlerinden farklı değildi. Saha kenarı antrenmanlarını* yapıyorduk. Hatırladığım kadarıyla bir an dengemi kaybedip yere düştüm. Ne yazık ki birlikte egzersiz yaptığım çocuk yere düştüğümün farkında değildi. Olması gerektiği gibi sadece diski uzaklaştırmaya odaklanmıştı. Pateni geriye doğru kaydı ve beni siperliğimin altından kesti. Buradan..." Gözümün altındaki noktayı gösterdim. "Buraya kadar." Parmağımı yara izim boyunca sürükleyerek, izin bittiği yerde -çenemde- durdum.

Parmaklarımı hareket ettirirken kameranın sesini duyduğumda irkilmemek için kendimi zor tutmuştum.

"Peki sonra ne oldu?" diye sordu Ryan, fotoğraf çekmeye devam ediyordu.

"Ben... Ben hatırlamıyorum." Bir elimi saçlarımın arasından geçirdim. "Sanırım anında bayıldım. Şok, kan kaybı... Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok. Gözümü hastanede açtığımda bir canavara benziyordum." Keyifsiz bir kahkaha attım. "Yüzüm tam bir felaketti; şişmiş ve morarmıştı. Tam da hayal edildiği gibi görünüyordum. Tanrım, uyandığım anda annemin yüzünde beliren o bakışı hatırlıyorum. Hâlâ hayatta olduğum

* Bu terim, buz hokeyi antrenmanlarında kullanılan bir tür egzersizi ifade eder. Bu egzersizde oyuncular, patenleriyle buzun yüzeyinde hızlı bir şekilde hareket ederken, rakip oyuncuları engellemek veya savunma pozisyonunda tutmak için belirli teknikleri uygularlar. Bu antrenmanlar, oyuncuların dayanıklılıklarını artırmak, fiziksel güçlerini geliştirmek ve oyun içinde daha etkili olmalarını sağlamak amacıyla yapılır.

için o kadar rahatlamıştı ki... Ben de rahatlamıştım, biliyor musun? İyiydim. Hâlâ görebiliyordum. Hâlâ hokey oynayabilirdim. Ama sonra aynaya baktım ve ben..."

Görmezden gelmek için çok çabalamama rağmen, kasılmaya başlayan boğazımı temizledim.

"Hokey kampı oldukça ıssız bir yerdeydi ve en yakın hastanedeki doktor her şeyi daha da berbat etti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemişti, ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Düzelmesi için iki estetik ameliyat geçirdim fakat hâlâ kahrolası şekilde böyle görünüyorum."

O zaman hissettiğim her şey, aniden gün yüzüne çıkmıştı.

"Öncesinde dış görünüşüme takıntılı değildim. Kalabalığa karışan sıradan görünümlü bir çocuktum. Ama sonra... Tamamen yepyeni bir insana dönüştüm. Aniden sıradan biri olmaktan çıktım. Artık çirkindim. Mağazalardaki küçük çocuklar bana bakıyordu ve arkadaşlarım benimle beraber görünmek istemiyordu. Artık yara izinden ibarettim. Ve bazen..." Zayıf bir nefes verdim. "Bazen olabileceğim tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. Bu çirkinlik... sonsuza kadar benimle olacak. Kim benim gibi kahrolası bir canavarı sevmek ister ki?"

Ryan fotoğraf makinesini bir kenara bırakarak küçük odada ilerledi ve bacaklarımın arasına girene kadar bana yaklaştı. Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmağını hafifçe yara izimin ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarının üzerinde gezdirmeye başladı.

Ağladığımın farkında bile değildim. Ne sikime ağlıyordum ki?

Öne doğru eğilip dudaklarını pürüzlü, kesik tenime bastırdı.

Ve öptü.

Kahrolası yara izimi öptü.

Yara izimi öperken ruhumu da öptü.

"Adrian..." Adımı fısıldarken dudakları bedenimin en çok iğrendiğim yerinde geziniyordu. Her nasılsa bu, yaradan daha az nefret etmemi sağlamıştı. "Sen çok güzelsin. Yarana rağmen değil, yaran sayesinde."

O gece Vegas'ta söylediklerinin aynısını söylemişti. O zaman ciddi oldup olmadığından emin değildim ama şimdi öyle olduğunu biliyordum.

Sertçe yutkundum. "Ryan?"

"Efendim?"

"Şu öpüşme kuralı... Seni sadece gerekli durumlarda öpebileceğimi söylemiştin, değil mi?"

"Evet."

"Bu gerekli bir durum sayılır mı?"

İç çekti. "Evet."

Ve bahsettiğim öpücüğü aldım.

BÖLÜM 14

Aniden her şey önemini yitirdi.

Şu anda önemli olan tek şey, Rhodes ve benimkinin üzerinde hareket eden dudaklarıydı.

Öpücüklerinin seksle karıştırılacak kadar iyi olduğunu söylediği zaman şaka yaptığını bilmeme rağmen, tamamen haksız sayılmazdı. Rhodes'u sadece *öpmek* bile böyle hissettiriyorsa, daha fazlası için sabırsızlanıyordum.

Parmaklarımı yüzünde gezdirirken, aktığının farkında bile olmadığı gözyaşlarını sildim. Hikâyesi... beni neredeyse paramparça etmişti. İçten, gerçek ve şeffaftı. Bu yönünü daha önce hiç görmemiştim.

Kesinlikle tekrar görmek isteyeceğim bir yönüydü.

Beni kendine biraz daha çekip parmaklarını kalçama bastırdı. Yavaşça elbisemi kaldırdı ve soğuk hava çıplak tenime çarpana kadar yukarı sıyırdı. Bu sırada dudakları benimkinin üzerindeki mükemmel hareketlerine devam ediyordu.

Elleri çıplak kalçamın üzerinde gezindiğinde inledim.

Öpüşmeyi kesip karanlık bakışlarını bana çevirdi. "İç çamaşırı giymiyor musun, Ryan?"

Başımı salladım. "Hayır. Çamaşır izinin belli olmasını istemedim."

Sessizce hırladı. "Evden iç çamaşırı giymeden mi çıktın?" Başımı salladığımda bana ters ters baktı. "Bu durumdan hiç hoşlanmadım."

Tek kaşımı kaldırıp meydan okurcasına, "Neyden hoşlanmadığın umurumda değil," diye karşılık verdim.

Yoğun bakışlarını üzerimden çekmeden elbisemi yukarı çekmeye devam etti; kadınlığımı açığa çıkarıp kumaş belimde toplanana kadar da durmadı. Soğuk hava yüzünden tüm bedenim ürperdi.

Kalçalarımı sıkıca kavrayıp parmaklarını bacaklarımda gezdirirken tutuşu canımı acıtacak kadar sıkıydı.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun." Burnunu karnıma sürterek beni kokladı. Ardından tenimi ısırdı. Ellerimi saçlarında gezdirmeye başladığımda geride bıraktığı acıyı yalayarak yok etti. "Bizi burada kimse göremez, değil mi?"

"Hayır. Ayrıca duyamazlar da."

"Güzel." Göbek deliğimin hemen altına bir öpücük konduruп tabureden kalktı ve tam önümde dizlerinin üzerine çöktü. "Bacaklarını aç, tatlım. Tadına bakmam gerek."

İlk kez, kullandığı sevgi sözcüğünden nefret etmemiş ve söylediğini yapmıştım.

Bacaklarımı açıp gözlerimi kapatarak beklemeye başladım. Hiçbir şey olmadı.

Eğilip ona baktım, öylece oturarak beni izliyordu.

"Bu çok daha iyi."

Kaşlarım çatıldı. "Ne?"

"Amını yalamamı istiyorsan, bunu izlemek zorundasın. Anladın mı?"

Ah. *Ah.*

Yutkunup başımı salladım. "Tamam."

"Hayır. *Evet kocacığım*, demelisin."

Bir kez daha yutkundum. "Evet, kocacığım."

"İşte şimdi oldu."

Gözlerini benimkilerden ayırmadan dilini klitorisimin üzerinde gezdirdi. Sadece ufak bir dokunuş bile gözlerimi kapatmaya yetince, anında geri çekildi.

Hem hayal kırıklığıyla çığlık atmak hem de onu mutlu etmek istiyordum.

Gözlerimi tekrar açtığımda, acımasızca sırıtıp bacaklarımın arasına geri döndü. Bu sefer isteklerine uyduğumdan emin oldum. Gözlerimi kapatmadım, göz kırpmaya bile cesaret edemiyordum.

Amımı yalamaya devam ederken bakışlarımı yüzünden çekmedim. Kendimi tam anlamıyla ağzına doğru itene kadar, bana acı çektirir gibi klitorisimi yalayıp kalçalarımı sıktı.

Kıçıma gürültülü bir *şaplak* attığında inlemeye dönüşen yüksek sesli bir çığlık attım. Tam olarak ona bakıyor olmama rağmen, bunun geldiğini görememiştim. Kızardığına emin olduğum kalçalarımı ovup kadınlığımın altından bana sırıtınca gözlerim parladı.

Hatırlıyordu.

Bir şaplak daha attı. Bir tane daha attığında dizlerim şiddetle titremeye başladı. Hâlâ ayakta durabildiğime inanamıyordum.

Bunu nasıl yapıyordu? Nasıl oluyordu da beni bu kadar hızlı boşalmanın eşiğine getirebiliyordu? Sanki kafamın içindeymiş gibi, tam olarak neyden hoşlandığımı çok iyi biliyordu. Hiçbir şey bununla kıyaslanamazdı.

Eli tekrar kıçımla buluştuğunda orgazmıma saniyeler kaldığını hissedebiliyordum.

O da hissediyordu.

Klitorisimi dişlerinin arasına alıp emmeye başladı ve bir şaplak daha attı.

Böylece dağıldım.

Hayatım boyunca hiç bu kadar şiddetli boşaldığımı hatırlamıyordum. Bacaklarım deli gibi titriyordu ve zar zor ayakta duruyordum. Öyle ki, Rhodes'un beni gerçekten ayakta tutması gerekmişti.

Beni nazikçe yalamaya devam ederken anın tadını çıkardım. En sonunda uzun ama yavaş bir darbenin ardından yere oturdu.

Gözleri daha önce hiç görmediğim kadar koyuydu ve yüzü orgazmımın kanıtlarıyla parlıyordu. Bu manzara beni inanılmaz derecede tahrik etmişti. Elinin tersiyle yüzünü silince biraz üzülmüştüm.

Ayağa kalktığında elleri hâlâ belimdeydi, beni bıraktığı anda yere yığılacağımın farkındaydı.

Çeneme ve boynuma nazik öpücükler bırakarak ağzıma ulaşana kadar yukarı çıktı. Dudaklarıma hızlı bir öpücük kondurduktan sonra geri çekilip yüzümü ellerinin arasına aldı. Bakışlarımız buluştuğunda sessizce, "Teşekkür ederim," dedi.

Teşekkür ederim mi? Hah! Asıl teşekkür etmesi gereken bendim.

"Sana hikâyemi anlatmama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Ah... Demek ondan bahsediyordu.

Kollarımı beline dolayarak ona biraz daha yaklaştım. "Asıl bana anlattığın için ben teşekkür ederim. Ve bir de orgazm için."

Güldü. "İnan bana, o zevk tamamen bana aitti. Ayrıca Ryan?"

"Evet?"

"Eve gittiğimizde memelerini kesinlikle görmek istiyorum."

Sergimin bitmesini beklemek tam anlamıyla işkenceydi. Peki ya yaşananlardan sonra temizlenmek? İşte o çok daha kötüydü.

Ayrıca bunların hepsi Rhodes'un attığı bakışlar yüzündendi.

Ona her baktığımda kızarıyordum. Gözlerinin üzerimde olması, kabinde yaşadıklarımızın kalıcı bir hatırlatıcısıydı. Her şeyi tekrar tekrar yaşamak istememe sebep oluyordu.

Sonunda evin kapısından içeri girdiğimizde, kıyafetlerimi parçalamaya ve bana istediğini yapmasına izin vermeye fazlasıyla hazırdım. Görünüşe göre, o da benimle aynı fikirdeydi.

Beni duvara yasladığı sırada kapıyı kapatmamıştık bile. Elbisemi kalçalarıma kadar sıyırdığında bir bacağım beline dolanmış durumdaydı. Aletinin karnıma yaptığı baskıya bakılırsa, o da bunu en az benim kadar çok istiyordu.

Dudaklarını boynuma yaklaştırdı ve önce ısırıp ardından emmeye başladı. Yarın orada iz kalacağından hiç şüphem yoktu. Yine de bu noktada, hiç umurumda değildi.

Dudakları tekrar benimkileri buldu. Elini boğazıma dolayıp dizlerimin arzuyla titremesine yetecek miktarda baskı uyguladı.

"Lütfen," diye yalvardım. "İhtiyacım var..."

"Neye?" diye sordu. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Sana. Sadece sana."

Dudaklarıma yapışıp kalçalarımı avuçladı ve bacaklarım beline dolanana kadar beni yukarı kaldırdı. Koridorda ilerlemeye başladı, yatak odasına ulaşana kadar durmadı. Bacaklarım hâlâ etrafına dolanmış bir haldeyken, tek dizini yatağa yasladı ve beni sırtüstü bir şekilde yavaşça yatırdı.

Dudaklarımız ayrıldığında konuştu. "Bir yandan tadını çıkarmak isterken diğer yandan seni yiyip bitirmek istiyorum."

Ben de öyle yapmasını istiyordum fakat bunun yerine, "Şimdi yiyip bitir," dedim. "Daha sonra tadını çıkarabilirsin."

O da öyle yaptı.

Takım elbisesinin ceketini çıkardıktan sonra, pantolonunun düğmesini çözüp kahrolası derecede güzel olan sikini açığa çıkaracak kadar aşağı indirdi.

Onu görmek, *tadına bakmak* istiyordum.

Ama şimdi olmazdı.

Şu anda sadece onu istiyordum.

Elbisemi belimde toplayıp elini bacaklarımın arasına kaydırdı. "Çok ıslak," diye mırıldandı. "Lanet olası derecede ıslak ve mükemmel."

Bir kolunu boynumun arkasına götürüp elini sıkıca saçlarıma doladı. Diğer eliyle de sikini girişime hizaladı ve ardından içime girdi.

Oyalanmak yoktu. Yavaş ilerlemek yoktu.

Bu noktada düpedüz düzüşüyorduk ve şu an, tam olarak ihtiyacım olan şey buydu.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirip tutamlarını çekiştirdim ve o tekrar tekrar içime girerken dudaklarını benimkilere doğru yaklaştırdım. Onu öpmeye ihtiyacım vardı. Aletiyle amımı siktiği gibi diliyle de ağzımı siktiğini hissetmeye ihtiyacım vardı.

"Kahretsin," diye inledi. Öpüşmeyi kesse de hareket etmeye devam ediyordu. "İnanılmaz hissettiriyorsun. Hayal ettiğimden çok daha iyi."

"Beni mi hayal ediyordun?"

Bana bir bakış atarak, "Hayal ettiğimi biliyorsun," dedi. Kendini tekrar içime itti. "Ne yaptığımı biliyorsun."

Hareketlerini yavaşlatarak beni tekrar öptü. Bense yavaşlamasını değil, hızlı olmasını istiyordum. Sert olmasını istiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

Tempoyu arttırmaya çalışsam da izin vermedi.

"Dur," dedi dudaklarıma karşı. "Böyle devam edersek cidden kendimi utandırabilirim."

"Önemli değil, Rhodes."

"Hayır, önemli."

Yüzünü tutup başparmağımı yara izine sürterken geri çekildim. "Önemli. Değil. Bunu istiyorum. *Lütfen.* Sik beni."

Daha önceki gibi yüksek sesle hırladı ve hareketlerini hızlandırdı. Orgazmımın yaklaştığını hissedebiliyordum. O tatlı zirveye gittikçe tırmanıyordum.

Sadece ihtiyacım olan...

Rhodes sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi elini aramıza soktu ve başparmağını klitorisime bastırıp aletini içime itti.

Ah. İşte bu.

İçimden geriye doğru saymaya başladım.

Üç.

İki.

Ve boşaldım.

Amım etrafında kasılırken gözlerimi sıkıca kapattım.

Rhodes bir dizi küfür savurduğunda onun da yaklaştığını anlamıştım. "Ah, siktir. Hayır. Siktir, siktir."

"Ne?" diye sordum. Ya da en azından *sorduğumu* düşünüyordum. Aklım o kadar karışmıştı ki neyin ne olduğunu ayırt edemiyordum.

"Prezervatif. Prezervatifi unuttum."

"Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ayırca implantım* var. Yakın zamanda test yaptırdım. Temizim."

Güldü. "Böyle mağara adamı gibi konuşman beni tahrik ediyor."

"Kapat çeneni."

* Gebelik önleyici implant, doğum kontrol yöntemlerinden biri olarak kullanılır. Genellikle kolun üst kısmına yerleştirilen, progestojen denilen ve gebe kalmayı önlemek için yavaş yavaş salınan bir hormon içeren küçük, plastik bir çubuktur.

"Ben de temizim. Doktor tarafından düzenli olarak testlerimiz yapılıyor." Elimden gelen tek şeyi yaparak başımı salladım. "Biliyorsun," diye başladı. "En azından hamile kalırsan bu evlilik dışı olmaz."

İnledim. "Rhodes..."

"Ne? Sadece söyledim."

"Yemin ederim... Ben- *Ah*! Lanet olsun. Sikeyim. Kahretsin. Siktir!"

"Bu oldukça uzundu. Sadece Rhodes demen yeterli." Parmağını tekrar klitorisime yaklaştırdı ve tam olarak doğru noktaya dokundu.

"Sakın durma. Her ne yapıyorsan devam et. *Sakın. Durma.*"

Durmadı.

Ne olduğunun farkında bile varamadan bir kez daha boşaldığımda, bu sefer o da bana eşlik etti.

Bunun nerede başladığını bilmediğim gibi, nerede son bulduğunu da bilmiyordum.

Rhodes üzerimden kalkıp yanıma yattı, odada duyulabilen tek ses gürültülü nefeslerimizdi.

Bu noktada öldüğümden oldukça emindim. Ölmüş olmalıydım. Bir gecede üç kez boşaldıktan sonra cennette olmamamın imkânı yoktu.

"Ölmüş olabilir miyiz?"

Yatak onun kahkahalarıyla sallandı. "Sanırım evet. İşin tuhafı, bundan hiç şikâyetçi değilim."

"Ben de öyle."

Eli benimkine dokundu ve parmaklarımızı birbirine geçirdi. Her zaman yaptığı gibi alyansımı okşamaya başladı. "Şu anda bu konuyu açmaktan nefret ediyorum ama sana beni isteyeceğini söylemiştim."

Gözlerimi devirdim. "Kapat çeneni, Rhodes."

Ben nasıl yaptığını anlayamadan yatakta yuvarlanarak üzerime çıktı ve sırıttı. "Kapat o zaman... *karıcığım*."

Ben de tam olarak öyle yaptım.

Belime sıkıca sarılmış bir kolla uyandığımda, aklıma gelen ilk şey bu durumu daha önce de yaşadığımdı. Aynı pozisyonda, aynı kişiyle.

Fakat bu sefer durum farklıydı, böyle uyandığım için hiç pişman değildim.

Rhodes kolunu etrafıma sararak beni kendine çekti ve aniden kendimi her şeyin başladığı yerde, çıplak olarak üzerinde uzanırken buldum.

"Eğer eğri memem hakkında tek bir yorum yaparsan yemin ederim onu gözüne sokarım."

Gözlerini açmadan sırıttı. "Bunun bir tehdit olduğunu düşünüyorsan, oldukça yanılıyorsun."

"Öyle olmalı."

"Ama değil." Kalçamı sıkıp gözlerini yavaşça açtı. "Şu anda nasıl uyanık olabilirsin? Dün gece neredeyse hiç uyumadık."

Omuz silktim. "Sırtımı dürten bir şey yüzünden uyandım."

"Şimdi ben de merak ettim, acaba ne?" Kalçasını kaldırarak bahsettiğimiz *şeyi* bana bastırdı.

"O şey hâlâ çalışıyor mu?"

"Emin değilim. Test etmek ister misin?"

İnleyerek üzerinden kalktım. "Hayatta olmaz. Ağrıyabileceğini bile bilmediğim yerlerim ağrıyor."

"Hadi ya, gerçekten mi? Çünkü dün gece anala hayır dediğini çok net hatırlıyorum."

Ona ters bir bakış attım. "Çok komik." Yattığım yerden doğrularak sırtımı yatak başlığına yasladım. "Ayrıca ciddiyim.

Şu anda her yerim ağrıyor. Bacaklarım, kollarım, amım. Ağırlık kaldırma yarışmasına falan katılmış gibi hissediyorum."

Kollarını başının arkasında birleştirip doğrularak yanıma oturdu. "Böyle zamanlarda hokey oyuncusu olmak oldukça işe yarıyor. Günlerce dayanacak gücüm var."

"Seksten sonra hep böyle böbürlenir misin?"

"Hayır." Dudağının bir kenarını kıvırarak güldü. "Sadece gerçekten iyi bir seksten sonra."

Sırıttım, iyi bir cevaptı.

Yine de onu bu kadar neşeli görmek çok tuhaftı. Güler yüzlü Rhodes'a değil, huysuz Rhodes'a alışıktım.

Sanki aklımı okumuş gibi, "Merak etme. Kısa süre içinde huysuz halime geri döneceğim," diye söz verdi.

Hazır Huysuz Rhodes'un konusu açılmışken...

Aniden yerine gelen enerjimle hızlıca yataktan kalktım ve oturma odasına doğru ilerledim. Arkamdan seslenmesine rağmen onu duymazdan gelerek doğrudan fotoğraf makinemin olduğu çantama yöneldim.

Dün gece çektiğim fotoğraflara bakma fırsatım olmamıştı ve sonucun nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyordum. Rhodes'un fotoğraflarını bulana kadar diğerlerini hızlıca geçtim.

Onunkileri gördüğümdeyse nefesim kesildi.

Bakışları... kalbimi *parçalıyordu.* Sadece ona bakmak bile aklıma kazınması için yeterliydi. Ve o, lanet derecede güzeldi.

Oturma odasına girerken, "Hey," diye seslendi. "Nereye kayboldun?"

Çömeldiğim yerden kalkarak fotoğraf makinemi ona doğru salladım. "Dün geceki fotoğraflara bakmak istedim."

Yüzündeki ifadeden çelişkide olduğunu anlayabiliyordum. Bir yandan fotoğrafları görmek isterken diğer yandan yara izinin hatırlatılmasını hiç istemiyordu.

Yine de içimden bir his, bunları görmesi *gerektiğini* söylüyordu.

İlk fotoğrafı açarak kamerayı ona doğru çevirdim. Almak için uzanırken parmaklarının titrediğini görebiliyordum fakat bu konuda yorum yapmaya cesaretim yoktu.

Fotoğrafları yavaş yavaş incelerken onu izlemeye başladım. Hepsini tek tek inceledi.

Sonuncu fotoğrafa geldiğinde gözlerini kapattı.

Ağladığı fotoğraftı.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra gözlerini açıp bana döndü. "Bu... Beni böyle mi görüyorsun?"

Başımı salladım. "Sana güzel olduğunu söylerken ciddiydim, Rhodes. Keşke sen de bunu görebilseydin."

"Ama yara izim. O..."

"Senin bir parçan olabilir ama sen sadece ondan ibaret değilsin."

Boğazı düğümlendi. "Ben..." Avucunu yüzünde gezdirip burnunu çekerken kafasını başka tarafa çevirdi. "Siktir," diye mırıldandı. Tekrar bana döndüğünde gözleri akmayan gözyaşlarıyla parlıyordu. "Teşekkür ederim, Ryan."

"Hayır, *ben* teşekkür ederim. Bana gerçek seni gösterdiğin için. Onunla tanışmamın zamanı gelmişti."

Başka bir şey söylemeden beni kollarının arasına aldı ve yatak odasına götürdü.

Orada ne kadar kaldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Emin olduğum tek şey, yeterince uzun olmadığıydı.

BÖLÜM 15

"Hadi, Batesy, hızlan biraz!"

"Deniyorum, Koç!"

Çocuğun kendinden emin tavrına karşılık başımı salladım. "Bok gibi kayıyor."

Takımımızın en yaşlı ve en iyi orta oyuncularından biri olan Smith, "Dostum, henüz on yaşında," diye hatırlattı.

"Yani? Ben on yaşındayken çok daha iyi kayıyordum. Bu günlerde içtikleri sular yüzünden olduğuna eminim. Çok temizler. Onlara eski usul sulardan bir yudum içirmek gerekiyor."

Miller yanımızdan geçerken, "Pekâlâ, büyükbabalar," dedi.

Ona ters bir bakış attım. "Ne var biliyor musun? Git ve biraz kay. Pratik yapmaya ihtiyacın var."

"Ayrıca büyüklerinle düzgün konuşmak için de bir derse," dedi Smith.

Miller, Smith'e küstahça, "*Büyükler* derken çok haklısın," diye karşılık verdi. "İkinizi kolaylıkla geçebilirim."

"Belki. Peki ya en sert yumruğu kimin atacağına dair bahse girmek ister misin?" Ona doğru bir adım attım.

Yemin ederim kaslarının gerildiğini buradan bile görebiliyordum. "Biliyor musun? Bence birkaç tur kaymak kulağa *hoş geliyor*."

Hah. Belki de Miller göründüğünden daha zekiydi.

Kaymaya başladığında arkasından, "Ben de öyle düşünmüştüm, çaylak," diye seslendim.

Smith gülerek başını salladı. "Bu çocuk beni yoruyor."

"Beni de."

"Bu arada, şu evlilik olayı konusunda tebrikler. Hediye alamadığım için üzgünüm ama sanırım son dakikada oldu, değil mi? Ayrıca evlenmene çok şaşırdığımı söylemeden edemeyeceğim. Bunu gerçekten beklemiyordum."

"Benim için de biraz sürpriz oldu," diye mırıldanırken dudaklarıma yayılan sırıtışa engel olamadım. Sürpriz olmuş olabilirdi ama şu ana kadar bu durumdan pek nefret ettiğimi söyleyemezdim.

Özellikle de her sabah yatağımda çıplak bir Ryan ile uyanma kısmından...

"Yine de sana iyi gelmiş. Evlilik yani. Biraz değişmişsin ve daha mutlu görünüyorsun. Sanırım artık huysuz olan ben oluyorum, ne dersin?"

Aslında Smith her zaman böyle biri değildi. Geçen sezon onda bir şeyler değişmişti. Kupayı kazanmanın, onu bu kötü ruh halinden kurtaracağını düşünmüştük ama öyle olmamıştı. Ne olduğunu sormak istesem de baskı yapmak da istemiyordum. Smith, kesinlikle hazır olduğunda sizinle konuşacak türden bir adamdı ve şu anda hazır olmadığı belliydi.

Omzuma vurup başını Miller'a doğru çevirdi. "Gidip çaylağın çocukları kötü etkilemediğinden emin olacağım."

Smith kayarak uzaklaştığında Collin hızlıca yanıma geldi.

Ona dönüp, "Ne kadar zamandır orada gizleniyorsun?" diye sordum.

"Yeterince uzun zamandır. Smith'in haklı olduğunu biliyorsun, değil mi? Evlilik sana çok iyi geldi."

"Kapat çeneni," diye homurdandığımda güldü.

"Bu arada, Ryan ile aranız nasıl?"

Ryan'la aramız... inanılmazdı.

O inanılmaz biriydi.

En son ne zaman geceyi kendi odasında geçirdiğini ya da odasında saklanıp sadece akşam yemekleri için dışarı çıktığını hatırlamıyordum.

Ve her şeyi bu kadar inanılmaz yapan sadece mükemmel ötesi seks değildi. Sanki birkaç hafta önceki sergide yaşadıklarımız her şeyi değiştirmişti.

Her şey çok iyiydi. Kolaydı. Basitti.

İyi, kolay ve basit olan şeyleri severdim, özellikle de bu kadar karmaşık bir durumun içindeyken.

İkimiz de tam olarak ne yaptığımız hakkında konuşmamıştık fakat bu benim için sorun değildi. Zaten bu konuyu düşünmek için hazır olduğuma pek emin değildim.

"Ah, o halde aranızın gayet *iyi* olduğunu varsayıyorum."

Ona baktım. "Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey söylemedim bile."

"Güven bana, dostum. Söylemene gerek yoktu. Âşık olduğun ortada."

Bu sefer ona öfkeyle baktım. "Siktir git. Âşık falan değilim."

"Evet, öylesin. Ve bu iyi bir şey. Hatta harika. Yani, karınla evlendikten *sonra* ona âşık olarak biraz tersten geliyorsun ama yine de sorun değil."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Ona âşık değilim," diye tıslադım.

Sırtımı sıvazladı. "Doğru. Elbette değilsin."

"Ukalalık yapmayı kes."

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Öyle bir şey yapmıyorum."

"Yapıyorsun."

"Hayır, yapmıyorum."

"Lanet olsun, yapıyorsun."

Sırıttı. "Şimdi insanların yüzüne karşı yalan söylemesinin ne kadar sinir bozucu olduğunu anladın mı?"

Üzerine yürüdüm ve burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar durmadım. Tepkisi sadece gülmek oldu.

"Kibar ol. Çocuklar izliyor."

"Güzel. Belki de kendilerinden daha büyük bir adamla dalga geçme konusunda birkaç şey öğrenebilirler."

"Senden korkmuyorum, Rhodes."

"Korkmalısın, Wright."

Lowell pistin karşısından, "Çocuklar, hadi ama," diye bağırdı. "Hanımefendinin önünde yapmayın."

Patenlerimin üzerinde döndüm. Ryan, Lowell'ın yanında duruyordu.

Bugün, çocukların antrenmanlarının son günü olduğu için onların fotoğraflarını çekmeye geleceğini neredeyse unutmuştum. Gelecek hafta burada NHL sezonumuz başlayacağı için antrenmanlarımız olacaktı ve bunu sabırsızlıkla bekliyordum. Hokey oynarken hissettiğim heyecan, damarlarımda fokurdamaya başlamıştı.

Hokey sezonunun başlamasına o kadar az bir zaman kalmıştı ki, neredeyse tadını alabiliyordum ve buna lanet derecede açtım.

Buzun karşısına doğru kayarak Lowell ve Ryan'ın önünde durdum.

Bana sırıttı. Şişme gri montu ve tepesinde küçük, yumuşak bir tüyü olan beresiyle aşırı sevimli görünüyordu.

"Karıcığım."

Yanakları kızardı. "Kocacığım."

Lowell, "İğrenç," diye tepki verdikten sonra, çocukları toplamak adına piste geri döndü.

Yalnız kaldığımızda, "Günün nasıl geçiyor, minnoşum?" diye sordum.

"Harikaydı, pisicik*."

"Pisicik mi? Gerçekten mi?"

"Ben de aynı şeyi "minnoşum" için söyleyebilirim."

Kendime engel olamayarak sahanın kenarından eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıp hızlıca öptüm.

Nefesi kesildi, onu şaşırtmıştım.

Aslında ben de şaşırmıştım. Gerçek bir ilişki içindeyken bile dışarıya sevgi gösterisi yapan biri değildim. Sahte bir ilişkim varken bunu yapmak oldukça şaşırtıcıydı. Söz konusu Ryan olunca kendimi kontrol edemiyordum ve bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğuna henüz karar verememiştim.

Bankın üzerinde duran telefonum çaldığında dikkatimi oraya verdim. Ryan bankı işaret ederek, "Senin telefonun mu?" diye sordu.

"Evet ama muhtemelen bilinmeyen bir numaradır. Son zamanlarda bu aramalardan çok geliyor." Aramayı sesli mesaja yönlendirdim. "Bugün hiç makyaj videosu düzenledin mi?"

Başını salladı. "Evet. İki tane."

Geçimini YouTube'dan sağlayan birini tanımak biraz tuhaftı. Bazı günler eve geldiğimde Ryan makyajsız oluyordu. Diğer günlerse *kelimenin tam anlamıyla* bir zombiye benziyordu.

Öte yandan yaptığı işten keyif alıyor gibiydi ve önemli olan da buydu. Asla kimseye itiraf etmezdim ama bazen o uyurken, sırf izlenmelerine katkı sağlamak için videolarını izliyordum.

* Schmoopy (ing.), Amerikan sitcom dizisi olan "Seinfeld" sayesinde popüler olan bir kelime olmuştur. Dizinin yedinci sezonunun altıncı bölümünde karakterlerin birbirlerine "*schmoopy*" olarak hitap etmesi kelimenin kullanımının yaygınlaşmasını sağlamıştır.

"Ayrıca Frodo'yu yürüyüşe çıkardım. Ah, bu arada yine yaptılar! Görmelisin!" Telefonunu çıkarıp bir şeylere bastıktan sonra ekranı yüzüme yaklaştırdı. "Çok tatlı değiller mi?!"

Poe ve Frodo'nun iyi anlaşamayacağından endişelenmiştik ve bu yüzden onları yavaşça tanıştırmaya dikkat etmiştik. Ancak görünüşe göre, ortada endişelenmemizi gerektirecek bir şey yoktu. Bu, onları Frodo'nun yatağında üçüncü kez birbirlerine sokulmuş halde yakalayışımızdı. Artık hokey maçları için uzağa gittiğimde, yanında Ryan ve Poe gibi arkadaşları olacağı için mutluydum.

"Poe'nun, Frodo'yu benden daha çok sevdiğine artık eminim."

"Eh, çok da şaşırtıcı bir olay değil. Frodo ile tanıştın mı sen?"

Göğsünü öne doğru çıkartıp, "Peki ya sen beni ve tatlı mı tatlı memelerimi gördün mü?" dedi.

"Birkaç kez." Omuz silktim. "Fena değiller."

Kaşları çatıldı. "Fena değiller mi? *Fena değiller* mi?!"

"Hem daha iyilerini hem de daha kötülerini görmüşlüğüm var."

"Adrian..." diye uyardı.

"Bana ilk adımla hitap etmen beni tahrik ediyor."

"Peki ya aptal? Sana aptal demem de seni tahrik ediyor mu?"

"Pek tahrik ettiğini söyleyemem. Yani hayır."

"Sen çok..."

Eğilip onu tekrar öptüm. Dudaklarım onunkilerin üzerindeyken, onu herkesin görebileceği şekilde sahipleniyordum.

Ağzımın içine doğru inledi. Tam öpücüğü derinleştirmek üzereyken her şey mahvoldu.

"Tamam, tamam. Ayrılın. Burada çocuklar var."

Ryan kıkırdadı. "Evet, *Adrian*. Burada çocuklar var."

Arkamı dönmeden önce, "Küçük zevk düşmanları," diye mırıldandım. "Hadi, herkes toplansın." Ryan'ı işaret ettim.

"Bu karım Ryan ve bugün grup fotoğrafımızı o çekecek. O yüzden herkes uslu dursun yoksa bana hesap verirsiniz, anlaştık mı?"

Hepsi başını salladı, tam da istediğim gibi benden korkuyorlardı. Arkamı döndüğümde Ryan anlamlandıramadığım bir şekilde bana bakıyordu.

"Ne?"

"Hiç. Yok bir şey." Başını sallayıp gülümsedi. "Pekâlâ millet, şimdi şuraya geçmenizi istiyorum."

Ryan çocukları istediği yere yönlendirirken, Lowell ve Collin yanıma geldiler.

"*Karın*, ha?" diye yorum yaptı Collin.

"Evet. Çünkü öyle."

"Öyle mi? Çünkü ben..."

Miller'ı işaret ettim. "Dikkatli ol."

Collin ise, "Ah, Lowell, duydun mu?" diye seslendi. "Bizim küçük Rhodes'umuz *karısına* sırılsıklam âşık olmuş."

Burnumu parmaklarımla sıkıştırırken iç çektim. "Collin. Yemin ederim..."

"Senden hâlâ korkmuyorum, Rhodes."

"Korkmalısın," diye mırıldandım.

"Siz ikiniz, hâlâ bu hafta sonu *karınla* tanışalım diye parti vermekte kararlı mısınız?"

"Öyle söylemeyi kes."

"Nasıl?"

"Sanki..."

"Sanki?" Lowell bana doğru eğildi. "Sahteymiş gibi mi?"

Kaşlarımı çattığımda ikisi de güldü. Lowell, "Ah evet, kesinlikle sırılsıklam âşık olmuş," diyerek Collin'i onayladı.

"Gerçekten."

"Delicesine."

"İçtenlikle."

"Tamam, Savage Garden,* bu kadar yeter!" diye bağırdım. "Lanet olsun. Siz ikiniz yüzünden neredeyse çaylakla takılmaya başlayacağım."

"Kim, ben mi?" Miller bize doğru kaydı. "Hayallerin olacağım, arzuların olacağım, senin fantezin olacağım!**" diye şarkı söylemeye başladı.

Onu iterek geçtim ve üç pislikten de uzaklaştım.

Miller arkamdan, "Ne? Şarkı söylediğimizi sanıyordum!" diye seslendi. "Hâlâ senin umudun, aşkın ve ihtiyacın olan her şey olmaya ihtiyacım var!***"

Onlara sadece hareket çekmekle yetindim.

Hepsi çok ama çok yanılıyordu.

"Dostum, o yaşlı kadını kim getirdi? Çok fena biri."

Lowell homurdandı. "Tanrı aşkına Miller, biraz saygılı ol. O, Ryan'ın büyükannesi. Büyükanne, bu Miller, takımın çaylağı."

"Ah kahretsin. Yani, TÜH. ÖZÜR DİLERİM, BÜYÜKANNE."

"Şey, neden büyükanneme bağırıyorsun? Seni gayet iyi duyabiliyor."

Büyükanne, Miller'ın yanağını okşadı. "Hokeyde iyi olmana çok sevindim, oğlum. Bu yeteneğini sakın kaybetme. Ona ihtiyacın olacak."

---

* Savage Garden, Avustralyalı bir pop müzik grubunun adıdır. "Truly Madly Deeply", "I want You" isimli romantik şarkılarıyla bilinirler. Bu cümlede Rhodes, bu grubun ismini söyleyerek takım arkadaşlarının yukarıda Gerçekten, Delicesine, İçtenlikle diyerek şarkıdaki gibi romantik atmosfere büründüklerini ve bundan bıktığını ifade ediyor.

** Şarkı sözleri Savage Garden grubunun "Truly Madly Deeply" adlı şarkısına aittir.

*** Savage Garden grubunun Truly Madly Deeply şarkısının sözlerine atıfta bulunmuştur. *"I'll be your hope, I'll be your love be everything that you need."*

Miller kızardı. "Sanırım... teşekkür ederim, hanımefendi?" Sesi soru sorar gibi çıkmıştı, az önce hakarete uğrayıp uğramadığını anlayamamıştı.

Sürpriz bilgi: Evet, hakarete uğramıştı.

Büyükanne... Şey, o inanılmaz derecede muhteşem biriydi. Düpedüz Ryan'ın yaşlı haliydi.

Geçen hafta onu yeni bir bakımevine yerleştirmiştik ve ücreti öğrendiğimde neredeyse şoka giriyordum. Yeterince param olmadığı için falan değildi. Yani, bana ömür boyu yetecek kadar param vardı. Sadece, Ryan'ın yıllardır bu kadar para ödüyor olması beni şaşkına çevirmişti.

Büyükanne, yeni bakımevinde sadece bir haftadır kalıyor olmasına rağmen alışmış gibi görünüyordu. Ryan tavırlarının hızlıca düzeldiğini söylemişti. Ve gerçekten, o mutlu olduğu sürece ne kadar para ödediğim umurumda değildi.

Bir mucize eseri, "*Ah selam, yaz sonu evlendik*" partimize az sayıda davetli çağırmayı başarmıştık. Çoğu kişi, önümüzdeki hafta gerçek kaos başlamadan önce aileleriyle birlikte evde vakit geçirmek istemişti. Bu yüzden partide sadece bizim ekip vardı.

Şu anda dışarıda, verandamızdaki masada oturmuş muhabbet ediyorduk. Collin durmadan sırıtarak bana bakıyordu. Sanırım bunun nedeni kucağımda oturan Ryan'dı.

Neden oturduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. *Onun* bile nedenini bildiğini sanmıyordum ama bu durumu değiştirmeye niyetim yoktu.

Büyükanne, "Ee çocuklar, sezona hazır mısınız?" diye sordu.

Ryan'a göre, büyükanne son yıllarda büyük bir hokey hayranı olmuştu. Sanırım bu da onu yakında maçlarımızdan birine çağırmamız gerektiği anlamına geliyordu. Onu bir gece tribünde görmek oldukça eğlenceli olurdu.

"Art arda şampiyonluğa*, bebeğim!" Miller birasını havaya kaldırarak bağırdı.

Kupayı bu sene de kazanacağımıza inanıyordu. Uğursuzluk getirmek istemiyordum ama sanırım, takımdaki diğer pek çok kişi de aynı şekilde düşünüyordu.

"Biz hazırız, Viv," diye karşılık verdi Collin. "Açılış maçına geliyorsun, değil mi?"

"Adamlarımı sahada görmek mi? Bunu asla kaçırmam."

Harper onu dürterek, "O sadece biraz hokeyci kızı görmek istiyor," dedi. "Değil mi büyükanne?"

"Evet, tabii ki kızım. Sen daha iyi bilirsin. Adamının çelik gibi sağlam bir kızı var."

Ryan, "Büyükanne!" diye azarladı. "Bu da ne..."

"Ne? Yeni oda arkadaşım Nancy, güzel, sıkı bir hokeyci kızı için böyle dendiğini söyledi."

"Lütfen Nancy'ye teşekkür ettiğimi söyle ve bir dahaki sefere ona imzalı bir forma getirmem gerektiğini bana hatırlat." Collin kendisiyle gurur duyarak sırıttı.

"Ayrıca Nancy, Lowell'da 'BDE**' olduğunu söyledi ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Bunu onaylayabilirim," diye araya girdi Lowell.

"Ve sanırım Rhodes için de 'sekse hazır' anlamına gelen 'DTF***' olduğunu söyledi."

Ryan, "BÜYÜKANNE!" diye çığlık attı. Hepimiz gülerken yüzü daha önce hiç görmediğim kadar kızarmıştı.

---

* Back-to-back (ing.) ifadesi, bir takımın üst üste şampiyonluk kazanması durumunda kullanılan bir ifadedir. Burada Miller, bu ifadeyi kullanarak bu sene de şampiyonluğu kazanacaklarını vurguluyor.

** Açılımı 'Big Dick Energy' olan kelime öbeği, normalde kişinin abartıdan yoksun ve sarsılmaz bir özgüvene sahip olduğunu, çekici bir havası olduğunu açıklamak için kullanılır. Burada yazar, "Büyük Penis Enerjisi" esprisine de gönderme yapmıştır.

*** (ing.) Down To Fuck. Yukarıda da belirtiği üzere sekse hazır anlamına gelmektedir.

"Ne?" Büyükanne Ryan'ın tepkisi karşısında şaşırıp ellerini kaldırdı. "Sadece Nancy'nin erkeğinle flört etmeye çalıştığı konusunda seni uyarmaya çalışıyorum."

"Onunla kavga edemeyeceğine bahse girerim, Ryan," dedi Collin.

"Kahretsin, ben paramı Nancy'ye yatırıyorum."

Ryan bakışlarını öfkeyle Lowell'a çevirdi. "Bunu sırf senin bir yerlerine âşık olduğu için söylüyorsun." Daha sonra başını bana doğru eğerek fısıldadı. "Bu kadar yeter. Onu eski bakımevine tekrar götürüyoruz. Bütün bu argo kelimeleri bilmesine katlanamam. Orası benim tatlı büyükannemi bozacak."

"Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama büyükannenin *çoktan* bozulduğuna eminim," diye sessizce karşılık verdim. "İlk tanıştığımızda kıçımı çimdikledi ve suçu yanında uyuyan kadına attı."

Ryan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırdı. "Şey, çimdiklenebilir sağlam bir kıça sahip olduğun için bu senin hatan."

"Böyle devam edersen Nancy'yi arayacağım, karıcığım."

"Buna cesaret edemezsin."

"Sanırım bunu asla bilemeyeceğiz." Göz kırpıp kalçasını sıktım ve biramdan bir yudum aldım.

Aslında bugünden korkuyordum. Bu küçük partiyi vermenin yorucu olacağından ve burada oturup Ryan ile evliymişiz gibi davranarak tüm arkadaşlarımıza yalan söylemenin zor olacağından emindim.

Fakat yorucu değildi. Hem de hiç.

Hatta artık rol yaptığımızdan bile pek emin değildim.

BÖLÜM 16

Rhodes'un ailesi her an gelebilirdi ve ben kusmak üzereydim. Arkadaşlarımızın önünde evliymiş gibi davranmak farklı bir şeydi. Garip bir şekilde onların yanında hiç de rol yapıyormuşuz gibi hissetmemiştim. Fakat ailesinin önünde öyle davranmak çok daha farklıydı.

Sanırım kendimi böyle hissetmemin bir başka sebebi de yarın Rhodes'un sezonun ilk maçına çıkacak olmasıydı, onun adına gergindim.

Harper, Collin ile tanışmadan önce hokey hakkında bildiğim tek şey oyuncuların harika kıçlara sahip olmalarıydı. Diğer yandan, son birkaç haftadır Rhodes'un sezona hazırlanışını izlemek çok büyüleyiciydi. Rutinleri... Kendi düşüncelerine dalarak oyuna odaklanması... Hepsi oldukça etkileyiciydi. Aslında Rhodes genel olarak etkileyici bir insandı ama bu çok farklı bir şeydi.

Ayrıca küçük bir parçam, hokey sezonunun resmen başlamak üzere olmasından dolayı biraz üzgündü. Hazırlık maçları için gittiğinde onu özlemiştim.

Yine de bunu ona söylemeye cesaretim yoktu, muhtemelen böbürlenip dururdu.

Garaj kapısının açılmasıyla olduğum yerde donakaldım.

Siktir. Gelmişlerdi.

Hâlâ boş olan evde, "Hazır değilim!" diye bağırdım. Yine de hazır olup olmamam bir şeyi değiştirmeyecekti, geliyorlardı.

"Ah, bu hiç de iyi görünmüyor." Arkamı döndüğümde, Rhodes'un açık garaj kapısının önünde dikildiğini gördüm. Bakışları, elimdeki şey ile kocaman açılmış gözlerimin arasında gidip geldi. "Erkenden içmeye başlayacak kadar gergin misin?"

"Ne?" Kıkırdadım. Ancak sesimin gergin çıktığını fark edince hemen ağzımı kapattım. Ses tonum kulağa *gerginmişim* gibi geliyordu ki bunun beni 'şüpheli bir şekilde' sarhoş gösterdiği de pek söylenemezdi. Elimdeki şarap şişesini arkama sakladım. "Yemin ederim ki içmiyordum. Panik temizliği yaparken dün gece bunu buzlukta unuttuğumu hatırladım, şimdi de buzdolabına kaldırmak üzereydim."

"Panik temizliği mi?"

"Evet, bilirsin... biri gelmeden hemen önce yaptığın şey."

"Neden panik temizliği yapıyorsun? Bunun için yardımcılarımız var."

"Çünkü gerginim!"

"Gergin mi? Gergin olacak ne var ki?" Rhodes'un annesi yanından geçip eve girerken ona sert bir bakış attı. "Tanrı aşkına, git de babanın arabayı boşaltmasına yardım et."

Mutfakta ilerleyip bana doğru yaklaştı. Ardından, beni şimdiye kadar gördüğüm en sıcak kucaklamayla selamladı.

Cennet gibiydi. Gerçek bir cennet.

"Aman. Tanrım. Sonunda seninle tanışmak *çok* güzel!"

Ben de ona sıkıca sarıldım. "Benimle mi? Asıl sonunda *seninle* tanışmak çok güzel Margaret!"

Rhodes'un annesi zayıf ve minyon bir kadındı. Saçları Rhodes'unkiler gibi koyu sarıydı ve dalgalı bukleleri omuzlarından

aşağıya dökülüyordu. Gözleri sıcak bir kahverengiydi, bana gülümseyerek bakarken odayı ısıtacak kadar parlaktı.

"Bana Maggie diyebilirsin," dedi. "Ne de olsa ailedensin."

Aile kelimesini söylerken biraz tereddüt etmişti ve bunun için onu suçlayamazdım. Rhodes ile aniden evlendiğimiz için bu kelimeyi kullanırken zorlanması şaşırtıcı değildi.

"Seni tanımak için sabırsızlanıyorum. Rhodes bana senin hakkında çok şey anlattı." *Öyle mi yapmıştı?* Güldü. "Ah, gözlerindeki tedirginliği görebiliyorum." Yanağımı okşadı. "Endişelenecek bir şey yok. Hepsi iyi şeylerdi."

Şimdi ona tam olarak ne söylediğini merak etmiştim.

"Umarım öyledir. Rhodes, senden ve Oscar'dan övgüyle bahsediyor."

Kocasının adını söylediğimde ona hâlâ delicesine âşıkmış gibi kızardı. Çok tatlıydı, ben de böyle bir şey istiyordum.

Kısa bir an için Rhodes ile böyle bir şey yaşamanın nasıl olacağını hayal ettim. Aradan yıllar geçse bile bana hâlâ âşık olup olmayacağını... Bu düşünceyi hızlıca aklımdan çıkardım, bizim yıllarımız olmayacaktı. Sadece bir sene olacaktı ve bunların da hiçbiri gerçek değildi.

Rhodes ve babası kapıdan hızla girdiklerinde hokey hakkında konuştuklarını duyabiliyordum.

"Sana söylüyorum, bu yıl dikkat etmeniz gereken St. Louis* olacak. Onlar..." Babası cümlesini tamamlayamadan durdu, dudakları aralanırken bana şaşkın gözlerle bakıyordu.

Benim için de durum farklı değildi, kendimi bir zaman yolcusuyla tanışmış gibi hissediyordum. Karşımdaki adamın, beni kandırmak için gelecekten gelen Rhodes olmamasının imkânı yoktu. Birbirlerine korkutucu derecede benziyorlardı.

Eğer Rhodes da babası gibi yaşlanırsa... *Kahretsin.*

* St. Louis Blues, NHL'de Merkez Grubu'nda yer alan bir takımdır.

Rhodes önce bana sonra babasına, ardından tekrar bana baktı. Omuzlarımı kaldırdım, Oscar'ın neden hâlâ bana şaşkınlıkla baktığını bilmiyordum. Ya da neden parmağını kaldırıp beni işaret ettiğini.

"Vay canına! Sen uzaylı kızsın!" *Uzaylı kız mı?* "Evlat, uzaylı kızla evli olduğunu bana neden söylemedin?"

"Onun uzaylı olduğunu bilmiyordum." Rhodes'un bakışları bana döndü. "Bana uzaylı olduğunu nasıl söylemezsin? Harika! Şimdi bütün evliliğimiz bir yalandan ibaret oldu!"

Bana sırıtırken dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemek için kendimi zor tuttum ve aramızdaki küçük şakanın tadını çıkardım.

"Şey, o gerçek bir uzaylı değil ama uzaylı gibi makyaj yapıyor."

Bir dakika... Rhodes'un babasına döndüm. "Videolarımı mı izliyorsunuz?"

Heyecanla başını salladı. "Her zaman. Her salı düzenli olarak. Lady Gaga'ya dönüştüğün videoya bayıldım."

Maggie'nin nefesi kesildi. "Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum! Sen Güzel Bell'sin!" Oğluna döndü. "Neden bize söylemedin?"

Rhodes omuz silkti. "İkinizin makyaj videoları izlemeye bu kadar hevesli olduğunuzu bilmiyordum."

"Televizyonda *Drag Race*'i izliyorduk ve kendilerini başka birine dönüştürme şekilleri... hipnoz ediciydi! İzlemesi inanılmazdı. Biz de daha fazla video izlemek için YouTube'a girdik, olaylar birbirini takip etti ve işte buradayız."

Kaşlarım havaya kalktı. Gerçekten, tam anlamıyla şaşkına dönmüştüm. Bunu hiç *beklemiyordum.*

* RuPaul's Drag Race, reality programı tarzında bir Amerikan yarışmasıdır. RuPaul tarafından sunulan programda katılımcılar, "Amerika'nın bir sonraki drag süper starı" olmak için yarışmaktadır.

"Ah, bizim için o makyajlardan birini *yapmalısın*! Kamera arkasındaki sihri görmek istiyoruz!" Maggie ellerini çırptı. "Çok eğlenceli olacak!"

İçten içe inledim. Kesinlikle bu fikirden kurtulmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Bazen YouTube için kendimi videoya çekmek bile yeterince garip hissettiriyordu. Bunu, birileri beni izlerken yaptığımı düşünemiyordum...

Rhodes bana baktı. "Sanırım annemle babam benden çok sana hayranlar."

Babası, "Hayır," derken aynı anda annesi de, "Evet," demişti.

Hepimiz güldük.

Belki de bu ziyaret o kadar da kötü geçmeyecekti.

"Ah, Tanrı aşkına, hakem! Aç şu lanet gözlerini! O çelme falan değildi!"

Açılış töreninde Comets, Stanley Kupası Şampiyonu pankartını kaldırırken Maggie hıçkıra hıçkıra ağlamıştı. Fakat maç sırasında daha sakin olacağını düşünmüştüm.

Görünüşe göre tamamen yanılıyordum.

Oscar, Maggie'nin altı numaralı Rhodes formasını çekiştirerek onu koltuğa tekrar oturttu. "Maggs, bu kadar canını sıkmana gerek yok."

Maggie koltuğa hızla oturunca birası bardağından dışarı sıçradı. Başını iki yana sallarken, "Hakemlerin bu gece bizim açığımızı yakalamak için buraya geldiklerine yemin edebilirim," dedi.

Maggie'nin, Rhodes'un buzda hızla kayışını izlerken bu kadar hareketli olmasına bayılmıştım. Oğlunu hokey oynarken izlemeyi sevdiği belliydi.

Ben de onu oynarken izlemeyi seviyordum.

Geçen sezon, Collin bize bilet ayarladığı için Harper ile birkaç maça gelmiş ama hiçbir zaman oyuna şimdiki kadar bağlandığımı hissetmemiştim.

O gün takıma tezahürat yapmıştım.

Şimdi de Rhodes'a tezahürat yapıyordum.

"Hâlâ üç-iki öndeyiz ve oynayacak koca bir periyodumuz daha var. Bu maçı alırız. Kalecilerini izliyorum, çabuk yoruluyor gibi görünüyor. Eğer kalecinin blok tarafından diski atmaya devam ederlerse, kısa sürede beş-iki öne geçerler."

Maggie, "Önce o lanet ceza kulübesinden* uzak durmalılar," dedi.

Dürüst olmak gerekirse, maçın detaylarını hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildim fakat onları izlemeye bayılıyordum. Tüm o vuruş, yumruklama ve bir grup yetişkin adamın birbirinin üstüne binmesini çıkarırsanız, çok güzel bir oyundu.

Ah, kimi kandırıyordum ki? O kısmı da güzeldi.

Ve seksiydi. Çok, *çok* seksi.

Bütün gece buzun üstündeki Rhodes'u izlerken yarı azgındım.

Daha önce bir gol atmış, ardından sopasını bana doğru uzatıp göz kırpmıştı. O zamandan beri iç çamaşırım sırılsıklamdı. Ve ailesinin yanında oturduğum için bu oldukça rahatsız edici bir durumdu.

Harper, "Bu konuda Maggie'ye katılıyorum, Oscar. Bu geceki hakemler lanet bir şaka gibiler," diye yakındı. Bir yandan da ağzına bir avuç patlamış mısır tıkıştırıyordu.

Bu durum karşısında gülmek istiyordum, Collin ile sevgili olmadan önce hokey diskinin neyden yapıldığını bile bilmezdi. Şimdiyse hakemleri eleştirmeye başlamıştı. Bu kadar ilgili olması çok şirindi. Normalde Harper eşlere ve sevgililere ayrılan

* Hokeyde oyuncular, oyun kurallarını ihlal ettiklerinde cezalandırılır ve belirli bir süre için ceza kulübesine gönderilirler. Bu süre zarfında ise takımları eksik oyuncuyla oynar. Bu durum da ceza alanındaki oyuncunun takımı için dezavantajlı bir durumu ifade eder.

WAG* alanında olurdu ama oradan nefret ettiği için maçı burada, bizimle izlemek istemişti.

Periyot sona ererken zil sesi duyuldu.

Oscar oturduğu yerden kalktı. "Biraz haşlanmış yer fıstığı alıp bacaklarımızı esnetmek için yürüyeceğiz. Siz hanımlara da bir şey getirmemizi ister misiniz?"

Haşlanmış yerfıstığından bahsettiklerinde burnumu kırıştırmamaya çalıştım, hiç sevmediğim bir şeydi. "Teşekkür ederim ama ben böyle iyiyim."

"Ben de böyle iyiyim, teşekkür ederim," diyerek Harper da bana katıldı.

"Tamam ama bir şeye ihtiyacınız olursa bize mesaj atın, canlarım." Maggie omzumu okşadıktan sonra Oscar ile buluşmak için yürümeye başladı.

Bizi duyamayacakları kadar uzaklaştıkları anda Harper, "Ee, aranız nasıl?" diye sordu.

"Şimdilik iyi. Bundan sonra hangi karakterin makyajını yapmam gerektiği konusunda bana önerilerde bulunmaktan vazgeçmiyorlar ama yine de eğlenceliler."

"Hiç gariplik yok mu? Oğullarıyla evliymiş gibi davranman falan?"

"Aslında hayır. Pek sayılmaz." Ve söylediğimde ciddiydim.

Rhodes'un ailesini gerçekten seviyordum. Gürültücü, eğlenceli ve inanılmaz tatlılardı. Bana çok sıcakkanlı davranmışlardı ki bu da isteyebileceğimden çok daha fazlasıydı.

Ayrıca Rhodes ile evliymişiz gibi davranmak gerçekten zor olmamıştı. Sadece geçen aydan beri yaptığımız şeyleri yapmaya devam etmiştik.

* WAG(Wives and Girlfriends) terimi, Türkçede eşler ve kız arkadaşlar anlamına gelen bir kısaltmadır. Bu alanda, oyuncuların partnerleri maçları izleyebilir ve diğer oyuncu aileleriyle sosyalleşebilirler. Bu tür alanlar, oyuncuların aileleri ve partnerleri için maçları izlemeyi daha keyifli hale getirmek ve onları rahat ettirmek amacıyla oluşturulur.

Sanki *gerçekten* karı koca gibiydik.

"Ryan! Harper!"

Bize kimin seslendiğini görmek için arkamı döndüm. Karşımda duran kişiyi görünce tiz bir çığlık attım. Hızlıca koltuklarımızdan kalkıp yolun yarısında arkadaşımız Denver ile buluştuk.

Ona sarılırken, "Aman Tanrım, seni görmek çok güzel! Burada ne işin var?" diye sordum.

"Shep'in burada birileriyle görüşmesi gerekiyordu, ben de çocukların karmaşasından biraz olsun kaçabilmek için peşine takıldım." Sahanın üst kısmındaki özel odaları işaret etti. "İkinizi de yukarıdan gördüm ve gelip merhaba demek istedim."

Geçen yıl Denver'a ve Collin ile Rhodes'un menajeri olan kocası Shep'e, bazı fotoğraflar satmıştım. Hemen kaynaşıp arkadaş olmuş ve o zamandan beri de iletişimi kesmemiştik. Shep de bana hediye olarak Comets maçına bir bilet vermişti; o maç, Collin ile Harper'ın tanıştığı maçtı.

Ayrıca Rhodes ile de ilk kez orada tanışmıştım.

Collin'le cama çarpıp beni ve Harper'ı korkuttuktan sonra bana nasıl baktığını hâlâ hatırlıyordum. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ve büyülenmiştim. Elbette o somurtkan ifadesi hâlâ yüzündeydi ama bu onu çekici bulmamı engellememişti.

Hâlâ da engellemiyordu.

"Her neyse," diye devam etti Denver. "Şey, ben Rhodes ile aranızdaki *durumu* duydum..." Bana doğru yaklaştı. "Merak etme, sırrınız benimle güvende."

"Rhodes sana söyledi mi?"

Omuzlarını kaldırdı. "Yani, doğrudan değil ama Shep o kadar da aptal değil. Siz ikiniz, aranızda hiçbir şey yokken bir hafta sonu aniden evlenince, parçaları bir araya getirmeyi başardı."

Yüzümü buruşturdum. "Bu biraz utanç verici."

"Utanma. Böyle şeyler olabilir. Dürüst olmak gerekirse, bence bu durum tıpkı romantik komedi filmlerinden fırlamış gibi. Kim bilir? Belki de birbirinize gerçekten âşık olursunuz!"

Aşk.

Bu kelime beni hazırlıksız yakalamıştı.

Yatmaya başladığımızdan beri, elbette bizim için bazı durumlar değişmişti. Fakat aşk? Hayır. Aramızda geçenler öyle bir şey değildi. Sanırım bu, imkânsız bir durumun içerisinde olan iki insanın, sadece anın tadını en iyi şekilde çıkarmak için yaptığı bir şeydi...

Kulağa ne kadar saçma geldiğini kimsenin anlamamasını umarak zoraki bir şekilde gülümsedim.

"Her neyse," dedi Denver. "Sadece aşağı inip ikinize de selam vermek istemiştim. Shep nerede olduğumu merak edip malzeme dolaplarında beni aramaya başlamadan önce geri dönsem iyi olacak." Kaşlarımı kaldırdığımda elini sallayarak geçiştirdi. "Önemli bir şey değil. Sadece aramızda bir şaka." Bana tekrar sarıldı. "Sizi görmek güzeldi. Yakın bir zamanda birlikte öğle yemeği yemeliyiz."

"Harika olur," dedim.

"Kesinlikle," diyerek Harper da bana katıldı.

Gelecek hafta buluşmak için plan yaptıktan sonra, Denver merdivenlerden çıkarak yanımızdan ayrıldı. Neyse ki Harper, Denver'ın söyledikleri hakkında herhangi bir yorum yapamadan Maggie ve Oscar geri dönmüştü.

Üçüncü periyot başlarken Harper'ın üzerimdeki bakışlarını görmezden geldim. Ne olduğunu anlamadan dikkatimi maça verdim ve Denver'ın saçma hayalini unuttum. Comets iki ceza daha aldığında, -Maggie'nin haklı olduğunu düşünmeye başlanmıştım- ne yazık ki bunlardan biri diğer takımın yararına oldu.

Maçın bitmesine son üç dakika kaldığında skor 3-3 olmuştu. Arenada atmosfer gerilmişti. Herkes, Stanley Kupası'nı kazanan son şampiyonunun bir şekilde öne geçip sezonun ilk maçını kazanmasını umuyordu.

Rhodes buzun üzerindeydi. Diski kalenin arkasında tutuyor ve takımının hat değişikliği* yapmasını bekliyordu. Collin'in patenleri buza değdiği anda Rhodes harekete geçti. Diski Collin'e yolladıktan sonra o da tekrar Rhodes'a pas attı.

Rakip takımın alanına girip hücuma hazırlandılar. Diski hızla birbirlerine pas atarak kaleye atmanın bir yolunu bulmak için uğraşıyorlardı. Aynı zamanda diğer takımı zayıflatıp kafalarını karıştırmaya çalışıyorlardı. Collin diski kaleye atar gibi yaptıktan sonra Rhodes'a pas verdi. Collin'in taktiği işe yaradı ve Rhodes diski kaleye gönderdi.

Disk tıpkı Oscar'ın da dediği gibi kalecinin blok tarafının üzerinden geçtiğinde, lamba kırmızı yandı ve tüm salon çılgına döndü. Ben de dahil herkes zıplayıp tezahürat yapmaya başladı.

"CANAVAAARRR!" diye hep bir ağızdan bağırıp sanki uzun zamandır birbirimizi tanıyormuşuz gibi yabancılarla sarıldık ve ellerimizi birbirine çarptık. Bu heyecan vericiydi.

Maç bittikten sonra Rhodes maçın ilk yıldızı** seçildi ve spikerle kısa bir röportaj yaptı. Tüm bunlar yaşanırken çok rahatsız görünüyordu ve bunun sebebinin, ilgi odağı olmaktan nefret etmesi olduğunu biliyordum.

Arena boşalmaya başladığında biz de çıktık. Maç sonrası yapmaları gereken işleri bitirdikten sonra, Rhodes ve Collin ile

* Bu ifade, buz hokeyinde takımın oyuncu dizilimini değiştirmesi anlamına gelir. Oyuncu grupları (hatlar) belirli sürelerle oyunda kalır ve daha sonra dinlenmiş oyuncularla değiştirilirler.

** Spor etkinliklerinde en üstün performansı gösteren, maçın en değerli oyuncusu olarak seçilen kişi ifade eder.

küçük bir bar olan Slapshots'ta buluşma planımız vardı. Sanırım bu bir tür gelenekti.

Kısa süre içerisinde bara ulaştık. Mekân aşırı kalabalık olmasına rağmen arka tarafta bir masa bularak biraz atıştırmalık ve içki sipariş ettik.

Oscar ve Maggie birkaç oyuncunun ebeveyniyle sohbet ediyordu, yıllardır maçlara katıldıkları için aralarında tanıdıkları kişiler vardı. Harper ise başka bir oyuncunun kız arkadaşıyla yakın zamanda çıkan bir film hakkında derin bir sohbete dalmıştı.

İki kol belime dolanana kadar zamanın nasıl geçtiğini fark etmemiştim.

Gelenin Rhodes olduğunu hemen anladım.

"Burada ne yapıyorsun?" Arkama dönüp kollarımı boynuna doladım. "Bir süre daha gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"Ben her zaman erken kaçarım. Ayrıca, Koç çoktan bizle bir konuşma yaptı ve benim bir röportaj daha yapmamın imkânı yoktu."

"Maçın ilk yıldızı olarak bile mi?" Ona sırıttım. "Bu arada, harika oynadın. Seninle gurur duyuyorum."

"Öyle mi?" Beni kendine doğru çekerek gülümsedi. "Ne kadar da güzel konuşuyoruz. Bu gece memelerini görme şansım nedir?"

"Oldukça yüksek olduğunu söyleyebilirim."

"Yüksek, ha? Kahretsin, keşke daha da fazlasını isteseydim. Belki..."

"Düşündüğüm şeyi söyleme gibi bir planın varsa, hayır. Şimdilik bu konuyu açma."

Gülümsemesi genişledi. "Demek şimdilik... Anlaşıldı."

"Tanrım, çok sinir bozucusun." Elinden kurtulmaya çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Hatta beni kendine daha fazla yaklaştırdı.

"Ama bu hoşuna gidiyor."

"Hayır gitmiyor."

Parmaklarını saçlarımın arasına geçirip başımı geriye doğru yatırdı ve ona bakmamı sağladı. "Gidiyor... *karıcığım.*"

Sonra beni öptü ve o lanet olası üç harfli kelime, bu gece ikinci kez aklıma geldi.

Aşk.

Ama bu sefer o kadar da şaşırmamıştım ve bu konuda ne hissedeceğimi bilmiyordum.

"Unutma, sosislerimin-"

"Uzun ve kalın olmasını mı seversin? Ah, bunu *çok iyi* biliyorum, Maggs." Oscar kaşlarını aşağı yukarı hareket ettirerek karısına baktı.

"Şey, evet." Maggie kızardı. "Ama tam pişmiş severim demek istemiştim ve bunu çok iyi biliyorsun, Oscar." Şakacı bir şekilde ona vurdu.

Kusacakmış gibi görünen Rhodes'a döndüm. "Sanırım baban kendi aletinden bahsediyor."

Rhodes bana ters ters baktı. "Kahrolası çeneni -ki bunu saygıyla söylüyorum- kapat."

Güldüm. "Ah, hadi rahatla biraz. Annenle baban birbirlerinin her yerini gördüler. Hatta seks bile yaptılar, Rhodes."

"Boşanmak istiyorum."

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. "Gerçekten mi, şimdi mi?" Sol elimi kaldırıp parmaklarımı alyansımın etrafına sararak yukarı doğru çektim. "Çünkü ben..."

Elindeki maşayı bana doğrulttu. "Sakın onu çıkarmaya cüret etme." Alçak bir sesle hırladığında tüm vücudumu bir ürperti kapladı. Rhodes'un parmağımdaki yüzüğün görüntüsünden *gerçekten* hoşlandığını anlamıştım; itiraf etmeliydim ki, onu bu konuda öfkeli görmek bende açıklayamadığım hisler uyandırıyordu.

Kendimi iyi, arzulanan biri gibi hissettiriyor ve kafamı karıştırıyordu.

Ancak bu düşünceleri aklımdan hızla uzaklaştırdım.

"Gidip makarnayı kontrol edeceğim. Sen de gözünde ebeveynlerinin birbirine sürtünüp sevişmesini canlandırmamaya ça-"

"Ryan Bell!" Kızaran yüzüne bakıp kıkırdadım. Hızla yaklaşmaya başladığında arka kapıyı hemen kapatarak kaçtım.

Kısa bir süre sonra kapı tekrardan açıldı ve Maggie mutfağa girdi. Yemekleri kontrol etmek için fırını açtığımda, "Yardım ister misin?" diye sordu. "Mutfakta harikayımdır."

"Elbette. Yemeğin üzerine koyacağımız malzemeleri buzdolabından alıp tabağa yerleştirebilir misin? Makarna neredeyse pişti. Sadece üstünün biraz daha kızarması gerekiyor."

"Tabii ki." Buzdolabından malzemeleri çıkarıp kendini meşgul etti ve sanki lüks bir yemek dergisi için fotoğraflarını çekecekmiş gibi onları düzenledi.

Yardım etmek istediğimden ellerimi yıkamak için mutfak lavabosunun önünde durdum. Göz ucuyla dışarıya baktığımda Rhodes'un orada durduğunu fark ettim.

Başını geriye yatırmış, babasının söylediği bir şeye gülerken çok *rahat* görünüyordu. Son zamanlarda onda fark ettiğim şeylerden biri de buydu. Daha kolay gülümsüyordu ve omuzlarında taşıdığı o görünmez yük, artık yok gibiydi. Hatta, günde

en az iki kez kahkaha attığına bile şahit olmuştum. Onun için gerçekten büyük bir başarıydı.

Bu... Çok güzeldi.

O çok güzeldi.

Ve şu anda, tam arkasında parlayan güneş ışığıyla güzel bir tablo gibi görünüyordu. Ellerim fotoğraf makinemi kapıp, bu anın fotoğrafını çekme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

"Ona bakış şeklin..." Maggie'nin söyledikleriyle dikkatimi ona verdim. "Bu... şey, bana Oscar'ı ve kendimi hatırlatıyor." Bizim sahte evliliğimizi onların gerçek evliliğiyle kıyasladığında içim suçlulukla doldu.

"Öyle mi?"

"Evet. Onu ne kadar çok sevdiğin apaçık ortada. Ayrıca şunu söylemeliyim ki... Çok mutluyum. Çok mutluyum çünkü böyle bir aşkı asla bulamayacağından çok endişeliydim. Bunu hak etmediğinden ya da hayatını değiştiren o lanet yara izi yüzünden değil. Kendini sevilmeye *layık görmemesinden* korkuyordum. Ama seninleyken böyle bir endişem yok. Nihayet eski haline dönebildi..."

Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Özellikle de boğazımdaki yanma hissini hiç beklemiyordum.

Yutkundum, söyleyecek bir şey bulmaya çalıştım. Herhangi bir şey.

Ama hiçbir şey söyleyemedim.

Gözlerimi yakan yaşların akmaması için kendimi tutarken elini koluma koydu. "Birbirinizi bulduğunuza çok sevindim, Ryan. Sen ona iyi geliyorsun ve içimden bir ses, onun da sana iyi geldiğini söylüyor."

Benim içimden bir ses de onun haklı olduğunu söylüyordu.

BÖLÜM 17

Ryan •••

Lütfen bana kızma.

Rhodes •••

Böyle bir mesajdan sonra asla iyi bir haber gelmez.

Ryan •••

Söz vermeni istiyorum.

Rhodes •••

Hayır.

Ryan •••

Hayır kızmayacağım mı, yoksa hayır söz veremem mi?

Rhodes •••

Sadece hayır. Bahsettiğin şey her neyse, hayır.

Rhodes •••

Pekâlâ, tamam. Söyle bakalım. Merak ettim.

Ryan •••

Hayır, şimdi de ben söylemek İSTEMİYORUM çünkü kızacaksın.

Rhodes •••

Sadece söyle.

Ryan •••

Hayır.

Rhodes •••

Ryan...

Rhodes •••

Söyle.

Ryan •••

Yoksa?

Rhodes •••

Yoksa mı?

Rhodes •••

YOKSA diyerek ne demeye çalışıyorsun?

Ryan •••

YOKSA ne? Söylemezsem ne yapacaksın?

Ryan •••

Buraya uçarak mı geleceksin?

Rhodes •••

EVET. Ayrıca sana şaplak atacağım.

Rhodes •••

Sadece bu seferki hiç eğlenceli olmayacak.

Ryan •••

Her zaman eğlenceli olur. 😉

Rhodes •••

Gizli bir... fantezini mi ortaya çıkardım?

Ryan •••

Emin değilim. Daha fazla deneme yapmamız gerekebilir.

Rhodes •••

başlamaya hazırlanıyor

Rhodes •••

BEKLE.

Rhodes •••

Hayır.

Rhodes •••

Bana az önce söyleyeceğin şeyi söyle.

Ryan •••

Hayır.

Rhodes •••

Evet.

Ryan •••

Hayır.

Rhodes •••

Bana şimdi uçak bileti aldırtma.

Ryan •••

Yapamazsın.

Rhodes •••

Haklısın. Sadece bütün akşam endişelenir ve berbat oynarım. Bunun sorumlusu da SEN olursun.

Ryan •••

Vay canına. Demek şimdi böyle oynayacaksın, ha?

Rhodes •••

Aynen öyle.

Rhodes •••

Ryan?

Rhodes •••

RYAN?

Rhodes •••

İyi. Eğer bu akşam kaybedersem bil ki tüm suç senin.

Ryan •••

Tamam, vay canına. Bu çok acımasızcaydı.

Ryan •••

Poe yatağına kustu.

Rhodes •••

Ah. Bu muydu?

Ryan •••

Ve giyinme odana.

Rhodes •••

Ah...

Ryan •••

Ve ayakkabılarının içine.

Rhodes •••

Hangisinin???

Ryan •••

Ve belki biraz da koltuğuna...

Rhodes •••

Ne sikim oluyor?

Rhodes •••

Tamam, tamam. Sorun değil. Abartılacak bir şey yok.

Rhodes •••

Neyi var?

Ryan •••

Onu veterinere götürdüm ve görünüşe göre çok hızlı yemek yiyormuş. Sanırım Frodo'nun, yemeğinin hepsini yiyeceğini düşünüyor, bu yüzden mamasını hızlıca bitiriyor.

Rhodes •••

Ama çok iyi anlaşıyorlar.

Ryan •••

Biliyorum. Fakat kediler çok garip canlılar.

Rhodes •••

Ayrıca her şeyin üstüne kusması sorun değil. Kızmadım.

Ryan •••

O zaman sana kanepeye kırmızı şarap döktüğümü de söylersem kızmazsın, değil mi?

Rhodes •••

...

Rhodes •••

Ölümüm olacaksın.

Ryan •••

Olmayacağım. Ben çok sevimliyim.

Rhodes •••

Ve başımın belasısın.

Rhodes •••

Artık hazırlanmam gerekiyor.

Ryan •••

BASTIR TAKIM!

Rhodes •••

Kesinlikle ölümüm olacaksın.

Ryan •••

O golü atmaya çok yaklaşmıştın! Diskin kaleye çarparken çıkardığı ses gerçekten çok YÜKSEKTİ!

Ryan •••

Of. Lanet New York. O vuruş saçmalıktı. Tamamen alçakça bir hareketti.

Ryan •••

Aman Tanrım. Benimle dalga mı geçiyorsun?! Ona gerçekten çelme mi dediler??

Ryan •••

VAY CANINA! SAYI ALDIN!

Ryan •••

Harika. Şimdi sayende ıslandım.

Ryan •••

Of. Hokey beni neden bu kadar azdırıyor???

Ryan •••

Hımm... Belki de yeni bir seks oyuncağı almalıyım.

Rhodes •••

Pekâlâ, vay canına. Öncelikle birkaç temel kural koymamız gerek.

Rhodes •••

Kural 1: Senden kilometrelerce uzaktayken bana azgın ve ıslak olduğunu SÖYLEYEMEZSİN. Yani, söyleyebilirsin ama sadece seni görüntülü arayabileceksem. Böylece bu durumu çözmene yardımcı olabilirim.

Rhodes •••

Kural 2: Eğer yeni seks oyuncakları alacaksan, onları seçmende yardımcı olmak istiyorum. Böylece onları kullanırken beni düşünürsün.

Ryan •••

Zaten seni düşünürdüm.

Rhodes •••

Hımm... Eğer seni tanımasam, benden hoşlanmaya başladığını söylerdim.

Ryan •••

Sik. Sikinden hoşlanıyorum.

Rhodes •••

Evet, harika bir sik.

Ryan •••

Öyle mi? Senin için büyük bir yük olduğunu duymuştum. Taşıması oldukça zormuş.

Rhodes •••

Artık kabullendiğim bir yük.

Ryan •••

Çok yorucusun.

Ryan •••

Bu arada maç çok iyiydi. Oldukça iyi bir iş çıkardın.

Rhodes •••

Teşekkür ederim.

Rhodes •••

Ben... Maçlarımı izlemeni seviyorum.

Ryan •••

Öyle mi? Sanırım izlemeye devam etmem gerekecek.

Rhodes •••

Bunu sadece seni azdırdığı için söylüyorsun.

Rhodes

Bekle... Hâlâ azgın mısın? Yoksa... maç sırasında kendine dokundun mu?

Ryan

...

Rhodes

Ah siktir. Bunu yaptın, değil mi?

Ryan

Rhodes

Siktir. On dakika içinde otelde olacağım. Aramamı cevaplasan iyi olur.

Ryan

Bu gece siz beyler adına iyi geçmediği için üzgünüm.

Rhodes

Olur böyle şeyler. Bir noktada galibiyet serisini bozmak zorunda kalacaktık.

Ryan

Fotoğraf

Ryan •••

Bu sana kendini daha iyi hissettirebilir. Son bir saattir birlikte böyle kıvrılmış yatıyorlar.

Rhodes •••

Biraz daha iyi hissettirdi.

Ryan •••

Hâlâ bu kadar iyi anlaşmalarına şaşırıyorum. Poe çoğu zaman huysuz bir sürtük gibi davranıyor. Harper bunun komik olduğunu düşünüyor çünkü Poe huysuz ve ben değilim. Sen de huysuzsun ve Frodo dünyadaki en tatlı şey. Yanlış hayvanları sahiplendiğimizi düşünüyor.

Rhodes •••

Bu konuda haklı olabilir.

Ryan •••

Bunu ona söylemeyeceğim. Çok böbürlenir.

Ryan •••

Bu arada sana selam söylüyor.

Rhodes •••

Harper orada mı?

Ryan •••

Evet. Sorun olmaz, değil mi?

Rhodes •••

Tabii ki olmaz. Orası senin de evin.

Ryan •••

Bu, duvarlara birkaç fotoğraf asabileceğim anlamına mı geliyor? Kale derken dalga geçiyordum ama artık haklı olduğumdan şüphelenmeye başlıyorum...

Rhodes •••

İstediğini yap.

Ryan •••

Gerçekten mi???

Rhodes •••

Farklı bir cevap mı bekliyordun?

Ryan •••

Dürüst olmak gerekirse, evet.

Ryan •••

Ama bu fırsatı tabii ki kaçırmayacağım.

Rhodes •••

Bir şartım var.

Ryan •••

Elbette var.

Rhodes •••

Senin çektiğin fotoğraflardan olmak zorunda.

Ryan •••

Sanırım bunu halledebilirim.

Rhodes •••

Otele giden otobüs birazdan kalkacak. Oraya ulaştığımızda seni arayayım mı?

Ryan •••

Olur.

Rhodes •••

Muhtemelen Harper'a gitmesini söylemelisin.

Ryan •••

Neden?

Rhodes •••

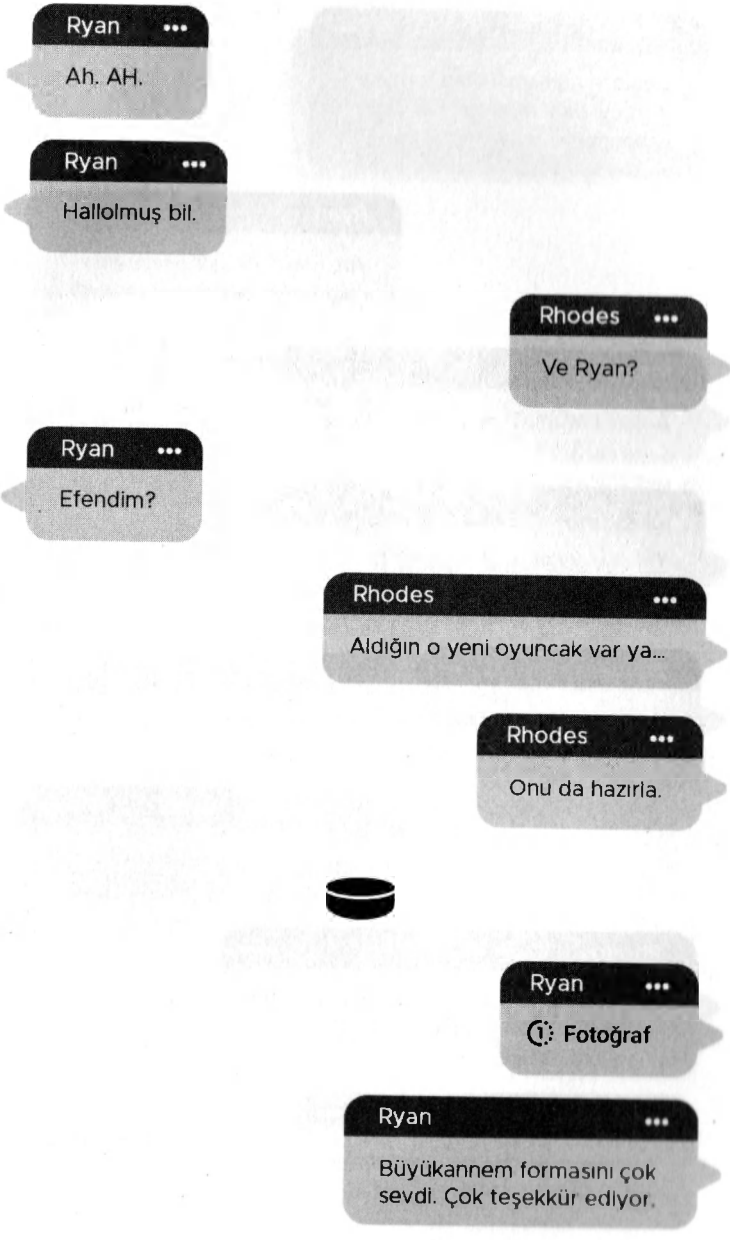
Çünkü seni görmek istiyorum.

Ryan •••

Tamam...

Rhodes •••

Tamamını.

Ryan
Ah. AH.
Ryan
Hallolmuş bil.
Rhodes
Ve Ryan?
Ryan
Efendim?
Rhodes
Aldığın o yeni oyuncak var ya...
Rhodes
Onu da hazırla.
Ryan
1 Fotoğraf
Ryan
Büyükannem formasını çok sevdi. Çok teşekkür ediyor.

Rhodes •••

Collin'in numarası olan formayı giymeyi bırakması için her şeyi yaparım.

Ryan •••

Ah, onu hâlâ saklıyor. Ben çıkarken yastığının altındaydı.

Rhodes •••

Anlamıyorum. O kadar da iyi değil.

Rhodes •••

Yalan söyledim. Takımdaki en harika defans oyuncusu. Kesinlikle en iyisi.

Rhodes •••

Hem de en yakışıklısı.

Ryan •••

Selam Collin.

Rhodes •••

Selam Ryan. Kocan tam bir huysuz. Ona o fotoğraflardan daha çok göndermeli-

Rhodes •••

Tamam, pekâlâ. Onu görmezden gel. O tam bir aptal.

Ryan •••

Şimdi sana hangi fotoğraflardan daha çok göndermem gerektiğini merak ettim.

Rhodes •••

Hiçbir şey.

Rhodes •••

Gerçi birkaç seksi fotoğrafa hayır demezdim...

Ryan •••

Sana çıplak fotoğraflarımı göndermeyeceğim.

Rhodes •••

Çıplaklıkla ilgili hiçbir şey demedim.

Rhodes •••

Neyse, zaten şaka yapıyordum. Bana fotoğraf göndermene gerek yok.

Ryan •••

1 Fotoğraf

Rhodes •••

SİKTİR.

Rhodes •••

Benim... Benim formamı mı giyiyorsun?

Rhodes •••

Şu anda beni gerçekten öldürüyorsun. Hâlâ dönüş uçağına yetişmem gerekiyor.

Ryan •••

O zaman acele etsen iyi olur.

Rhodes •••

Ryan?

Ryan •••

Efendim?

Rhodes •••

Eve geldiğimde hâlâ bunu giyiyor olmanı bekliyorum.

Ryan •••

Tamam, kocacığım.

BÖLÜM 18

Bir maçı bitirmek için daha önce hiç bu kadar istekli olduğumu hatırlamıyordum. Son bir haftadır seyahat halindeydik ve tek yapmak istediğim yatağıma yatıp, bir hafta boyunca Ryan'a sarılmaktı. Tabii ki, bütün hafta ona sarılamazdım ama yine de...

Sadece eve dönmek istiyordum.

Bu isteğimin hokeyle de bir alakası yoktu. Şu anda istatistiklerimiz iyiydi. On iki maçın dokuzunu kazanmış, ikisini kaybetmiş ve birinde de berabere kalmıştık. Tıpkı şampiyonlar gibi oynuyorduk ve istatistiklerim harika gidiyordu. Dört gol atmış, beş asist* yapmıştım. Daha önce hiçbir sezona bu kadar iyi başlamamıştım. Buzun üzerinde kendimi çok iyi hissediyordum. Kariyerim boyunca gösterdiğim en iyi performanstı. Kendimi dinlenmiş ve rahatlamış hissettiğim için iyi oynuyordum.

Peki neden eve dönmek ve çok sevdiğim bu spordan uzaklaşmak için bu kadar hevesliydim?

Ryan.

Birlikte ne kadar çok zaman geçirirsek, deplasman maçları** için ondan ayrılmaktan o kadar nefret ediyordum. Üstelik bu

* Bir oyuncunun, takım arkadaşının skor yapmasına katkıda bulunan pasını ifade eder.
** Bir takımının kendi sahası dışında, rakip takımın sahasında oynadığı maçtır.

benim için gerçekten çılgıncaydı. Hokeyi seviyordum. Hokeyi hep sevmiştim. Bu spor kendimi bildim bileli benim hayatımdı. Benim için her zaman bir kaçış yolu olmuştu ve geçirdiğim kazanın ardından bu daha da önem kazanmıştı. Kendimi oyuna kaptırıp kalan her şeyi görmezden gelebiliyordum.

Ancak son zamanlarda kaçmak istemiyordum. Tek istediğim Ryan ile vakit geçirmekti.

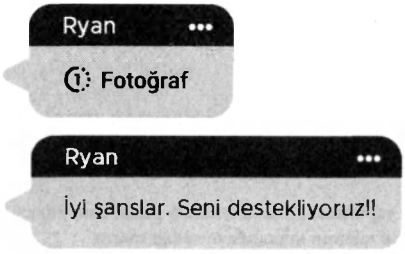
İtiraf etmeliyim ki, Collin ve Harper sevgili olduklarında ondan uzak durmak için elimden geleni yapmıştım. Etrafındaki herkesi bu kadar kolay etkisi altına alması beni sinirlendiriyordu. Güzelliği sayesinde herkesin dikkatini çekmesi çok kolaydı ve açıkçası bu beni rahatsız ediyordu.

Fakat şimdi, o zamanlar dış görünüşünün altında sakladığı tüm o özel yanlarını kaçırdığımı biliyordum. Dışarıya yansıttığı neşeli, pozitif karakterinden çok daha fazlasıydı. Derin, düşünceli ve ailesinin onu terk etmesinden dolayı duygusal olarak biraz yaralıydı. Aynı zamanda komik, zeki ve şefkatliydi. Hayatta en çok sevdiği insanlar için her şeyden vazgeçme şekli beni büyülüyordu.

O beni büyülüyordu.

Yanımdaki bankın üzerinde duran telefonum çaldığında, hemen elime aldım. Genelde maçlardan önce telefonumla pek ilgilenmezdim ama ekranda Ryan'ın adını gördüğümde dayanamamıştım.

İyi ki de almıştım.

Formamın içinde, Poe ve Frodo ile koltukta otururken çok tatlı görünüyordu. Maçlar için ayrılmamız gerektiğinden beri her gece bunu yapıyor, ardından bana *şans* ya da tebrik mesajları gönderiyordu. Hatta bazen, spor kanallarında izlediği farklı görüşleri bile mesaj atıyordu.

Bu çok tatlıydı ve o mesajları, kabullenmek isteyeceğimden çok daha fazla sabırsızlıkla bekliyordum.

Collin yanımdaki banka otururken, "Dostum, şu anda telefona bakış şeklinden anladığım kadarıyla az önce karımdan çok güzel bir fotoğraf aldığını söyleyebilirim," dedi.

"Miller gibi konuşuyorsun."

Collin'in yüzü buruştu. "Ah, lanet olsun. Gerçekten öyle yaptım. İğrenç."

Miller araya girdi. "Hey! Bunu duydum." Sonra da bize el hareketi çekti.

"Özür dilerim. Sanırım biraz azgınım."

Şimdi yüzünü buruşturup tiksinmiş gibi görünme sırası bendeydi. "Sikinle ilgili yaşadığın problemleri gerçekten duymak istemiyorum, teşekkürler."

"Sadece söylüyorum, bu kadar uzun süre uzakta kalmak lanet derecede berbat bir şey. Neyse ki son bir maçımız var ve sonra eve, kızımın yanına gidebileceğim."

"Seni çok iyi anlıyorum."

Bunu söylediğim anda başıma büyük bir bela aldığımı fark etmiştim.

"Ah, beni çok iyi anlıyorsun demek?"

İç çektim. "Senin gidip rahatsız edeceğin başka biri yok mu?"

"Gideyim de yüzündeki o sinirli ifadeyi kaçırayım mı? Hayır, teşekkürler." Bahsettiği sinirli ifade yüzümde belirdiğinde güldü.

"Sanırım aranız hâlâ gayet iyi?" Başımı sallayarak onayladım.

"Siz ikiniz son zamanlarda oldukça samimi görünüyorsunuz."

"Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır. Sadece..."

Cümlesini tamamlamayınca ellerimi kaldırdım. "Sadece ne?"

"Bilmiyorum. Dikkatli ol. Yani, sanırım."

"Dikkatli mi olayım?"

Başını salladı. "Evet. Bilirsin... tüm bu 'rol yapma' olayı yüzünden."

Hızlıca etrafa bakış attım fakat kimse bizimle ilgilenmiyordu.

"Endişelenecek bir şey yok. Sınırlarımızı oldukça net çizdik."

Beni inceledi. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Yani kesinlikle sınırlarınız var, öyle mi?"

"Aynen öyle."

"Peki ya onlara uyuyor musunuz?"

"Çoğunlukla evet."

"Çoğunlukla mı?"

"Kendi yatak odası var."

Etkilenmiş gibi görünmüyordu. "Orada uyuyor mu?"

Sessizliğim sorusu için yeterli bir cevap olmuştu.

"Ne demek istediğimi anladın mı? Zaten tüm kurallarınızı çiğniyorsunuz. En basit olanları bile. Sınırlarınızı korumalısınız yoksa gerçekmiş gibi hissetmeye başlayacaksınız."

Yutkundum.

Her şey çoktan gerçekmiş gibi hissettirmeye başlamıştı.

"Ah. Tamam. Vay canına. Az önce söylediklerimi unut." Elini yüzümün önünde salladı. "Geç kaldığım ortada."

"Ne?"

Collin, kaşlarını kaldırarak bana aptalmışım gibi baktı. "Ona âşık olmuşsun, dostum."

Alaycı bir tavırla gözlerimi devirdim. "Âşık falan olmadım."

"Olmuşsun. Hem de gerçekten âşıksın."

"Gerçekten değilim. Ciddiyim."

"Hı-hı. Yani sabahları aklına gelen ilk şey o değil mi?"

"Şey, evet o. Ama sırf gecenin bir yarısı örtünün tamamını kendi üzerine çektiği ve beni sinir ettiği için."

"Hımm. Peki. Deplasman maçından eve döndüğünde en çok onu göreceğin için heyecanlanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, Frodo'yu."

"Anladım. Bir kez olsun gerçek bir insan gibi davranmamı ve kasıntı bir huysuz gibi ortalıkta dolaşmamamı sağlayan kişi kesinlikle Ryan değil, öyle mi?"

"O..." Pekâlâ, tamam. Son zamanlarda daha samimi biri *olmuştum*. Ama bunun sebebinin düzenli seks hayatım olduğuna emindim. "Hayır. Değil."

Collin güldü. "Doğru. Tabii. Kendini neye inandırmaya çalışıyorsan ona inan."

"Kendimi hiçbir şeye *inandırmaya* çalışmıyorum. Doğru olan bu."

"Tamam."

Öfkem gittikçe artarken elimi yüzümde gezdirdim. "Şunu yapmayı kes."

"Neyi?"

"Sanki bana inanmıyormuşsun gibi *tamam* demeyi."

"Sana inanmadığımı söylemiyorum, sadece saçmaladığını söylüyorum."

"Collin..."

"Rhodes..." Ses tonu alaycıydı. "Bak, sadece şunu söyleyeceğim, ona âşık olmak gerçekten o kadar kötü bir şey mi olurdu? Demek istediğim, sonuçta o senin *karın*."

Ryan'a âşık olmak kötü bir şey olur muydu? Evet, kesinlikle olurdu.

Çünkü evet, o benim karımdı ama aynı zamanda da *değildi*. Sadece kâğıt üstünde evliydik. Benden gerçekten hoşlandığı için benimle birlikte değildi. Eğer sarhoş olup evlenmemiş olsaydık, birbirimizi görmezden gelmeye devam ederdik ve şu an *bu* durumda olmazdık.

Yani, ona âşık olabilir miydim?

Hayır.

Collin sırtımı sıvazlayıp banktan kalktı. "Sadece dikkatli ol," diye tekrar etti. "Ve şu sikik patenlerini giy. Kazanmamız gereken bir maç var."

Eve geldiğimde içerisi karanlıktı. Mutfağa uğrayıp bir şişe su içtikten sonra, Frodo ile Poe'nun rahat olup olmadıklarını kontrol ettim. Her zamanki gibi Frodo'nun yatağında birbirlerine sokulmuş uyuyorlardı.

Yatak odasına girdiğimde karşımdaki manzara karşısında büyülenmiştim.

Ryan, yatağın ortasında -her zamanki gibi- kıvrılmış ve kollarını *yastığıma* dolamış halde yatıyordu. Ay ışığı yüzüne vurmuştu, ışık ve gölgeler birbirine karışarak çarpıcı bir görüntü oluşturuyordu.

Fotoğraf makineleriyle aram pek iyi değildi, yine de onunkini alıp hızlıca fotoğrafını çektim. Uyandığında onun için bir sürpriz olacaktı. Fotoğraf makinesini komodinin üzerine koyup yatağa doğru ilerledim. O kadar huzurlu görünüyordu ki, neredeyse yanına yatacağım için kendimi kötü hissedecektim.

Ancak şu an, ona dokunmadan durmam *imkânsızdı*.

Kıyafetlerimi çıkarıp gelişigüzel bir şekilde odanın bir diğer ucuna fırlattım ve yatağa girdim. Ardından kolumu beline

dolayıp onu kendime çektim. Çıplak kıçında sertleşmiş sikimi hissetmemesinin imkânı yoktu.

Tam da tahmin ettiğim gibi olmuş, kıpırdanıp kendini bana bastırması ve uyanması uzun sürmemişti. Parmaklarımızı birbirine doladığında, hemen parmağındaki yüzüğü okşamaya başladım.

Uyku dolu boğuk sesiyle, "Selam," diye mırıldandı. "Seni beklemeye çalıştım ama uyuyakalmışım." Kollarımın arasında dönerek yüzünü bana doğru çevirdi. "Çok zorlayıcı bir maçtı ama kazandığınıza sevindim."

"Ben de kazandığımıza sevindim."

New York, üçüncü periyodun bitimine bir dakika kala gol atmıştı. Uzatmalar çok yorucuydu ve iki takım da bundan faydalanamamıştı. Maçın sonunda, Miller'ın harika atışıyla penaltılarda kazanan biz olmuştuk. Kahrolası çaylak yine kıçımızı kurtarmıştı ve bunu unutmamıza asla izin vermeyecekti.

Dudaklarına yaklaşarak, "Seni özledim," dedim. Onu yavaşça öptüm ve dillerimiz birbirine değerken aceleci davranmadım.

Sonunda geri çekildiğimde bana sırıttı. "Ben de seni özledim."

"Öyle mi?"

"Hem de en az memelerimi görme şansının yüksek olduğu kadar çok..." Beni sırtüstü yatırıp, tıpkı birlikte geçirdiğimiz ilk sabah yaptığı gibi tırmanarak üzerime çıktı. "Harika memelerimi."

Tişörtünün ucundan tutup çıkarmaya hazırlanırken onu durdurdum. "Bekle." Kaşları çatıldı. "Üstünde kalsın."

"Üstümde mi kalsın? Ama düşünmüştüm ki..."

Onu kendime doğru çekerek hızlıca öptüm. "Memelerini görmeyi çok istiyorum, bebeğim. Sadece şu anda tek önceliğim, senin üzerinde formamla yüzüme oturman ve benim amını yemem."

Sözlerim karşısında gözleri parladı, onun da bunu istediğini biliyordum.

Kıçına şaplak attım. "Buraya gel."

Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde hareket etti, dizlerini başımın iki yanına koydu. "Yatak başlığına tutun, Ryan."

Altdudağını dişlerinin arasına alarak dediğimi yaptı.

"Daha aşağı."

"Anlamadım?"

"Biraz daha aşağıya otur."

"Ama..."

"Oturmanı söyledim, havada durmanı değil." Kıçına tekrar şaplak attığımda inledi. "Aşağı."

Dediğimi yaparak amını ağzıma yaklaştırdı.

Dilim teniyle buluştuğu anda iç çekti ve gözleri arkaya doğru kaydı. Söz verdiğim gibi yaparak onu dilimle becermeye başladım ve klitorisini ağzıma aldım. Onunla kendime ziyafet çektim. Kendi açlığımı gidermek için o kadar çok zaman harcamıştım ki, en sonunda beni boğma endişesinden kurtularak yüzümü becermeye başlamıştı.

Kendini havada tutmanın verdiği yorgunluktan titrediğini hissedebiliyordum ve her geçen saniye boşalmaya daha da yaklaştığının farkındaydım.

Parmağımı ıslak kıvrımlarından içine doğru kaydırarak şansımı denedim. Dokunuşumu hissettiğinde gerildi. Klitorisini tekrar ağzıma alıp rahatlayana kadar onu emdim.

Parmağımın ucunu içine soktuğumda inledi. "Rhodes..."

Ağzımı amının üzerinden bir saniye bile ayırmadım. Çok geçmeden üzerimde hareket etmeye başlayıp parmağımı biraz daha derine aldı.

Ardından boşalması fazla uzun sürmedi.

Titremesi azalırken parmağımı geri çektim ve kendini toparlayana kadar onu okşamaya devam ettim. Doyuma ulaşmış bir halde üstümden aşağı doğru kaysa da henüz onunla işim bitmemişti.

Onu sırtüstü çevirerek bacaklarının arasına yerleştim ve hiç tereddüt etmeden içine girdim.

"*Ah!*" diye haykırdı. Ben onu yavaşça becerirken kendini bana doğru itti.

Yüzünü ellerimin arasına alıp dudaklarını öptüm ve dilimle bacaklarının arasında yaptığım şeyleri tekrarladım.

Acı verecek kadar yavaş hareket ediyordum. Onu daha sert ve daha hızlı becermek istememe rağmen aceleye getirmek istemiyordum. Daha sert nefesler almaya başladığında, tekrar boşalmak üzere olduğunu anlamıştım.

"Rhodes... Boşalmaya ihtiyacım-" Cümlesini tamamlamasına gerek yoktu, artık vücudunu ezbere biliyordum.

Dizlerimin üzerinde doğrularak yavaş hareketlerle ona yaklaştım ve başparmağımı klitorisine bastırdım. Dokunuşumla iç çekti. Nefes nefese kalmıştı, rahatlamak için yalvarıyordu.

Sonunda kendini serbest bıraktığında sikimin etrafında kasıldı. Ben de hemen ardından onu takip ederek boşaldım. Bitkin bir halde yığılarak sırtüstü yattıktan sonra onu kendime doğru çektim. Üzerime uzandı, vücudu gevşemiş ve yorgun düşmüştü.

Uykulu bir sesle, "Çok iyi. Çok, çok iyi," diye mırıldandı.

Kısa bir süre sonra, düzenli nefes seslerinden uykuya daldığını anlamıştım. Ne kadar süre orada uzanıp onu izlediğimi bilmiyordum. Kusursuz yüzüne yayılan tatmin olmuş ifadesiyle başını göğsüme yaslamış, yatıyordu.

O mükemmeldi. *Bu* mükemmeldi. Dünyadaki hiçbir şey yaşadığımız andan daha iyi olamazdı.

Ve bu da beni en çok korkutan şeydi.

BÖLÜM 19

"Tanrım. *Ah*! Siktir. *Ah*."

"Lütfen şöyle inlemeyi keser misin? Şu anda herkesi rahatsız ettiğinden oldukça eminim." Collin kucağını işaret etti. "Özellikle de aletimi! Çünkü yeni pantolonumu giydim ve henüz doğru düzgün esnemediği için aletimin hareket edebileceği bir alan yok."

"Collin!" Harper'ın gözleri büyüdü. "Yok artık. Senin derdin ne?"

"Benim mi? Asıl senin derdin ne?! Burada durmuş, tıpkı dün geceki gibi inleyen sens-"

Harper, Collin'in ağzına vurarak, "O cümleyi sakın tamamlama," diye uyardı. Ona bir bakış attıktan sonra elini çekti. "Üzgünüm. Bu donutlar cidden *çok* güzel."

Haksız değildi, donutlar gerçekten çok güzeldi.

"Böyle bir yerin varlığından haberim bile yoktu. Çok şey kaçırmış gibi hissediyorum."

Parlak mavi, sevimli yemek arabasının bulunduğu alana bir göz attım. Etrafta birkaç piknik masası ve arabanın sağında da küçük bir kahve köşesi vardı. Ayrıca en az beş kişinin olduğu bir sıra vardı ve buraya geldiğimizden beri yoğundu.

Burayı daha önce nasıl duymamıştım, hiçbir fikrim yoktu.

"Kaçırdın zaten. Burası cidden çok güzel. Bağımlı olduğuma eminim."

"Şey, eğer *birileri*," diye başlayıp imalı bir şekilde Rhodes'a baktım. "Bana buradan daha önce bahsetmiş olsaydı, her gün donut yiyebilirdim."

Ellerini masumca havaya kaldırdı. "Hey, buradaki son maçımdan önce seni getirmeye çalışmıştım ama *gelemedik*. Çekmen gereken bir video vardı ve nedense odaya girmeme bile izin vermedin."

"Ah. Yine mi o konu?" Gözlerimi devirdim. "Harper, lütfen Rhodes'a makyaj videolarımı çekerken yanımda durmasına izin vermek zorunda olmadığımı söyler misin?"

"Ah, kesinlikle duramaz. Odaya girmesi için izin vermek zorunda değilsin. Bana sürekli sormasına rağmen, Collin'in stüdyoma girmesine izin vermiyorum."

"Kahrolası her zaman yaptığı gibi, beni içeri almıyor. Sebebini anlamıyorum."

"Çünkü orası *benim* stüdyom. Ben seninle piste gelip orada hokey oynamayı istemiyorum çünkü orası senin *alanın*."

Oturduğumuz banktan kalkarken, "Seni paten kaymaya götüreceğim. Hatta bunu tam olarak şimdi yapacağım. Patenlerini giy. Hadi gidelim," dedi Collin.

Harper onu ceketinden tutup oturması için aşağı çekti. "Aman Tanrım. Çeneni kapat, otur ve lanet olası donutlarını ye."

Harper'ın cevabından tatmin olarak Rhodes'a döndüm. "Gördün mü? Beni video çekerken izlemene izin vermemenin tuhaf bir şey olmadığını sana söylemiştim."

"Vay canına, bu kulağa biraz edepsiz geldi. Ne tür videolar? Ben izlerdim." Collin kaşlarını aşağı yukarı oynatırken Harper ensesine bir şaplak attı. "Ah! Tanrım, şaka yapıyordum."

"İyi," dedi Rhodes. "Anladım. Orası senin alanın. Senin işin. Orada durup işine karışmama gerek yok. Ama yaptığının kahrolası derece havalı olduğunu düşünüyorum."

Collin, "Bence de çok havalı. Aşamalarının bu denli fazla olduğunu ve bu kadar çok ürün kullandığını bilmiyordum. Ayrıca çok da zamanını harcaman gerekiyormuş. İnsanların sadece makyajla yüzlerini nasıl değiştirebildiklerine inanamıyorum," deyip bakışlarını Harper'a çevirdi. "Belki sen de bunu yapmalısın, daha sık makyaj yapmaya başlamalısın."

Kendini tamamen donutlara kaptırmış olan Harper, hayatımda gördüğüm en yavaş, en ürkütücü dönüşü yaparak erkek arkadaşına baktı. Kararan gözleri tehlikeli bir ifadeyle doluydu ve kaşlarını havaya kaldırmıştı.

"Pardon? Sen az önce bana daha fazla makyaj yapmam gerektiğini mi söyledin?"

Collin ilk önce şaşkınlıkla baktı, söylediği şeyin ne anlama geldiğini anladığında neredeyse banktan düşecekti. "Ne? Tabii ki hayır. Hayır, hayır, hayır! Sadece eğlenceli, çılgın, havalı şeyler yaptığı için öyle söyledim. Senin de eğlenceli, çılgın, havalı ama aynı zamanda korkutucu şeyler yapabileceğini düşünmüştüm. Çünkü sen korkutucu şeyleri seviyorsun ve onlar seni mutlu ediyor. Ben de senin mutlu olmanı seviyorum. Ayrıca kesinlikle beni öldürmeni istemem..."

Hatasını düzeltmek için hızlı hızlı konuşuyordu ama hiçbir faydası yoktu. Harper çoktan banktan kalkmış, ona saldırmaya hazırdı.

Yine de Collin'in hakkını vermeliydim. Düşündüğümden çok daha zekiydi çünkü onu kovalayan kız arkadaşından kaçmak için son sürat koşmaya başlamıştı.

Rhodes ve ben Harper'ın ona yetişmeye çalışmasını izlerken kahkahalara boğulmuştuk.

"Gerçekten durumu daha da batırdı, değil mi?"

"Korkarım öyle," dedi Rhodes. "Bir de bugün ona evlenme teklifi edecekti."

Nefesim kesildi. "Gerçekten mi?"

"Siktir." Rhodes başını ellerinin arasına aldı. "Bunu söylememem gerekiyordu. Ama evet, evlenme teklif etmeyi planlıyor."

"Nasıl? O..." Tekrar nefesim kesildi. "Bekle... Benden sergimdeki görüntüleri istemişti ve Harper da bu gece şehir merkezindeki eski bir sinema salonunda eski bir korku filmini izlemeye gideceklerini söyledi. Orada mı teklif edecek?"

"Evet. Ayrıntıları hakkında hiçbir fikrim yok ama her şeyi planlamış."

"Yüzük güzel mi?"

"Çok güzel. Aslında bu konuda sana danışmamasına şaşırdım."

"Ben de. Oysaki harika bir zevkim vardır. Gerçi ben kesinlikle ağzımdan kaçırır ve Harper'a söylerdim, o yüzden bana danışmaması iyi olmuş. Sır tutma konusunda berbat biriyim."

"Sırrımızı oldukça iyi saklıyorsun."

"Evet ama o kolay."

Yüzünde beliren ifadeyi tam olarak çözemesem de bana kötü hissettirmemişti. Dudakları sanki bir şey söyleyecekmiş gibi aralandı ama sonra vazgeçerek başını iki yana salladı.

"Ne?" diye sordum.

"Önemli bir şey değil. Ben sadece..."

Harper karşımızdaki banka çökerek sert nefesleriyle sözlerini yarıda kesti.

Rhodes boğazını temizleyerek bakışlarını başka tarafa çevirdi. "Onu elinden kaçırdın mı?"

"Hayır, ağaca çıktı."

"Ağaca mı çıktı?"

"Evet. Korkak herif, öfkemden kaçmak için gerçekten ağaca tırmandı."

"Tanrım." Rhodes inleyip ayağa kalktı. "Gidip inmesine yardım edeyim."

Ve arkadaşına yardım etmek için yanımızdan uzaklaştı.

"Az önce bir şeyi mi böldüm? İkiniz önemli bir şey konuşuyormuş gibi görünüyordunuz."

Elimi sallayarak geçiştirdim. "Hayır. Önemli bir şey olmadığına eminim." Fakat hiç önemsiz gibi hissettirmemişti.

Bir şey hissetmiştim. Büyük bir şey.

"Tamam, *lütfen* bana şu anda gördüğüm şeyi hayal etmediğimi söyleyin," dedi masanın kenarında duran kadın. Bir yandan da Collin'i ağaçtan indirmeye çalışan Rhodes'a doğru bakıyordu.

"Ne yazık ki tam olarak gördüğün gibi," diye onayladı Harper.

"Ben... vay canına. Profesyonel sporculara da bakın."

"Sahip oldukları tüm o hokeyci özgüvenine rağmen, sonuçta onlar hâlâ erkek. Ve hepimiz biliyoruz ki-"

Üçümüz de aynı anda, "Erkekler aptaldır," diyerek cümlesini tamamladık ve kısık sesle güldük.

Henüz adını bilmediğim kadın, Harper'ın yanına oturup bana döndü ve elini uzattı. "Sanırım henüz tanışmadık. Ben Scout, buranın sahibi ve şefiyim."

"Bu muhteşem donutları yapan harika kadın *siz* misiniz?"

Uzattığı elini tuttuğumda başını salladı. "Ta kendisi."

"Ben Ryan, Rhodes'un eşiyim."

"Ah, biliyorum. Tüm o manşetler... *vay canına.* Bunu nasıl başarıyorsun, bilmiyorum. Sizin gibi ilgi odağı olsaydım kesinlikle ölürdüm." Titredi. "Ama evliliğiniz için sizi tebrik ederim. İkiniz de çok mutlu ve âşık görünüyorsunuz."

Harper ile gülmemeye çalışırken birbirimize baktık.

"Teşekkür ederim. İlk görüşte aşktı, şüphesiz."

Scout hayallere dalmış gibi iç çekerek elini çenesine yasladı. "Aşk... Kulağa hem çok güzel hem de ulaşılamayacak kadar uzakmış gibi geliyor."

"İnan bana, hiç de göründüğü gibi bir şey değil. Mesela..." Harper, Rhodes'un hâlâ ağaçtan indirmeye çalıştığı Collin'i işaret etti. "Bak."

Scout dudaklarını büktü. "Anlaşıldı. Ama keşke... Neyse, boş ver. Beni görmezden gelin. Sadece sürekli yalnız ve üzgün, hiç âşık olmamasına rağmen aşk romanları yazan bir kadının saçmalıkları."

"Aşk romanı mı yazıyorsun?" diye heyecanla sordum çünkü konu *aşktı*.

"Deniyorum demek daha doğru olur ama bu benim hayalim. Anlıyorsun, değil mi?"

"Yazdıklarını okumayı çok isterim. Romantizmle ilgili her şeye bayılırım."

"Bu doğru. Çok sinir bozucu," dedi Harper.

"Ah, kapat çeneni. Âşık biri olarak aşka laf edemezsin."

Harper sırıttı ancak söylediklerinden hiç de pişman görünmüyordu.

"Romanının konusu ne?"

"Karşılıksız bir aşk hikâyesi. Aşkla ilgili bildiğim tek şey bundan ibaret." Omuz silkti. "Her neyse, henüz okunmak için hazır değil ama belki bitirdiğimde okursun?"

"Evet!"

"İçinde kanlı, ürkütücü cinayetler ya da korkunç seri katiller de olacak mı?" diye sordu Harper.

"Hayır."

"Of. O zaman ben okuyamam."

Scout gülerek masadan kalktı ve pantolonunun arkasını temizledi. "Pekâlâ, işe dönme vakti. Sadece gelip selam vermek ve kendimi tanıtmak istemiştim." Bakışlarını Harper'a çevirdi. "Her zamanki gibi, seni görmek harikaydı."

"Artık Ryan'ı da küçük gizli donut kulübümüze aldığımıza göre, daha sık gelebiliriz."

"Lütfen gelin." Scout bana döndü. "Evliliğiniz için de tekrar tebrik ederim. Rhodes'un sana bakışı... Şey, tıpkı aşk romanlarındaki gibi." El sallayıp yanımızdan ayrılmadan önce gülümsedi.

Tekrar yalnız kaldığımızda Harper'a döndüm. "Onu sevdim. Tatlı birine benziyor."

"Çok tatlı ve utangaç. Bu mekânda inanılmaz işler çıkarıyor. Buraya ne zaman gelsem kalabalık."

"Etkileyici."

Harper başını salladı. "Tatlılıktan bahsetmişken... Rhodes ile aranız nasıl? Hâlâ her şey yolunda mı?"

"Aslında evet. Her şey... şey, gerçekten harika.

Söylediklerimde ciddiydim. Son zamanlarda her şey çok iyiydi. Hem de korkutucu derecede iyiydi. Ve sadece Rhodes ve benimle alakalı olanlardan bahsetmiyordum.

Büyükannem yeni bakımevinde mutlu ve sağlıklıydı. Oda arkadaşını ve tüm hemşireleri seviyordu. Daha önce hiç katılmadığı kadar çok grup etkinliğine katılıyordu. Ayrıca son bir ayda, YouTube kanalımın abone sayısı yirmi bin artmıştı. Bu da daha fazla izlenmem ve dolayısıyla daha fazla gelir elde etmem anlamına geliyordu. Aptal değildim, bunların çoğunun Rhodes ile evlenmemle ve insanların ilişkimizi merak etmesiyle alakalı olduğunun farkındaydım; ancak bunu sorgulayacak falan değildim.

İlişkimizle ilgili paylaşım yapmamı istemediğinde ona saygı duymuş, hiçbir şey paylaşmamıştım. Tabii Poe ve Frodo'nun fotoğraflarını düzenli olarak Instagram hesabıma atıyordum.

"Ah! Çok iyi, sevindim. Yalan söylemeyeceğim, sizin için biraz endişelenmiştim."

"Endişelenmiş miydin?"

"Evet. Yani, ikiniz *çok* farklısınız. O içine kapanık bir huysuzken sen neşe saçıyorsun. Bunu nasıl yürüteceğinizden emin değildim. Ama şimdi..." Duraksayıp omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki *tamamen* yanlış ve çılgınca düşünüyor olabilirim ama bence Scout haklıydı. Rhodes'un sana bakışları tam olarak aşk romanlarından fırlamış gibi. Sanki artık rol yapmıyor gibi görünüyorsunuz."

Normalde ilk tepkim söylediklerini reddetmek olurdu, bunlar doğru değildi. Elbette hâlâ rol yapıyorduk.

Ama...

"Ben... Ben artık rol yaptığımdan pek emin değilim."

"Yani sen..."

"Galiba sahte kocama âşık oldum."

Galerinin duvarında asılı duran çalışmama hayranlıkla bakarak bir adım geri çekildim. Nasıl bu kadar şanslıydım, bilmiyordum ama Rhodes yaptığımız çekimden bazı fotoğrafları kullanmama izin vermişti.

Aslında ona bunu sorarken biraz gergindim ve beni reddetmesini bekliyordum. Yine de reddetmemişti. Hatta bugüne kadarki en iyi çalışmalarımdan biri olduğunu söylemiş, beni desteklemişti.

O zamandan beri ona *model* olduğunu söyleyip takılıyordum.

"Nefes kesici."

Yanımda duran adama döndüm. Benden birkaç yaş büyük olmalıydı. Dirseklerine kadar kıvırdığı uzun kollu bir gömlek

ile koyu gri bir pantolon giyiyordu. Kollarını kaplayan dövmeleri onu olduğundan daha genç gösteriyordu.

Yakışıklıydı... Ve kesinlikle evliydi.

İltifatı karşısında yanaklarım kızardı. "Teşekkür ederim."

"Yakaladığın o saf duygu var ya... *vay canına.*" Başını hafifçe sallayıp fotoğrafı incelemeye devam ederken gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Bu Carolina Comets'tan Adrian Rhodes, değil mi?"

"Evet, o. Comets hayranı mısınız?"

"Hem de çok büyük hayranıyım. Her ne kadar maçlara istediğim kadar çok gidemesem de televizyondan devamlı izlerim." Elini cebinden çıkarıp bana uzattı. "Winston Daniels. Bu arada, çalışmalarınızın büyük bir hayranıyım."

"Benim... fotoğraflarımın mı?" Elini sıkarken sordum.

"Evet. Şaşırmış gibisiniz."

Omuz silktim. "Üzgünüm, genellikle insanlar beni tanıdığında bunun sebebinin-"

"Makyaj videolarınız olduğunu mu düşünüyorsun? İkiz kardeşim Wren de *o* çalışmalarınızın büyük bir hayranı."

"Ah." Güldüm. "Teşekkür ederim. Siz de fotoğrafçı mısınız?"

"Öyleyim. Genellikle profesyonel olarak düğün fotoğrafları ve aile portreleri çekiyorum ama fırsat buldukça dışarı çıkıp doğa fotoğrafları da çekmeye çalışıyorum."

Cevap verirken onu tanıdığımı fark ettim. "Ah! Siz *o* Winston Daniels'sınız. Çok popüler olan dalga fotoğrafınızı görüp çalışmalarınızı daha yakından incelemeye başlamıştım. Doğayı bu şekilde yakalayabilmeniz inanılmaz."

Önünde durduğumuz fotoğrafa bakarak başını salladı. "Aynı şeyi, sizin duyguları yakalama şekliniz için de söyleyebiliriz. Sadece bu fotoğrafa bakarak bile onun acısını *hissedebildiğime* yemin edebilirim."

"Şüphesiz, oldukça yoğun geçen bir seanstı." Bahsettiğimiz seansın sonunda olanları hatırlayıp kızarmamak için elimden geleni yaptım. "Bu akşam buraya gelmenizin sebebi neydi?"

Şehir merkezindeki sergilerimi düzenlediğim galeride, bu akşam yerel sanatçılar için bir sergi vardı. Rhodes, şu anda deplasman maçları için uzaktaydı. Harper da nişanını kutlamak için eyaletin bir diğer ucundaki annesiyle kız kardeşini ziyaret ediyordu. *Evet*, Collin ona evlenme teklifi etmişti ve onlar adına çok mutluydum.

"Eşimle yıldönümümüzü kutlamak için geldik, buralarda bir yerde olması gerek. Fotoğrafçılıkla pek ilgilenmediği için çıplak portrelerin olduğu köşede takıldığına eminim."

"Hey, bazılarını ben de gördüm. Takılmak için pek de fena bir köşe değil."

Güldü. "Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum. Sadece bir meslektaşınız olarak çalışmalarınızın harika olduğunu söylemek istemiştim."

Tekrar kızardım. "Teşekkür ederim. İltifatınız için gerçekten minnettarım."

"Ve lütfen kocanıza yarın akşamki maçı için iyi şans dileklerimi iletin. Bunu söylediğime inanamıyorum ama Comets'ın yarın St. Louis'in kıçını tekmelediğini görmeyi çok isterim."

"Bunu kesinlikle ileteceğim. Seninle tanışmak harikaydı, Winston."

"Seninle tanışmak da öyle, Ryan."

El sallayarak kalabalığın arasına karıştı, ben de gözlerimi kocamın fotoğrafına çevirdim.

Aniden içim özlemle doldu.

Onu özlemiştim. Hem de düşündüğümden çok daha fazla.

Profesyonel bir hokey oyuncusunun eşi olmanın, bu kadar yalnız hissettirebileceğini hiç fark etmemiştim. Sürekli uzakta-

lardı ve evde oldukları zamanların çoğunu da pistte antrenman yaparak geçiriyorlardı. Ayrıca maçları da gece geç saatlere kadar devam ediyordu.

Çok zor bir durumdu. Harper'ı sürekli bununla uğraşmak zorunda kaldığı için yeterince takdir ettiğimi sanmıyordum.

"O çirkin şeyi sergiye koymana izin vermesine şaşırdım."

Bu sözler beni o kadar şaşırtmıştı ki, söyleyen kişinin benimle konuştuğunu anlamam biraz zamanımı almıştı.

Soluma dönüp benimle konuşan kadına baktığımda, kim olduğunu sormama hiç gerek yoktu. Kim olduğunu zaten biliyordum.

Söylenerek saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru savurdu. "Tanrım, şunun ağlama şekline bir bak. Tam bir bebek. *Ah, çok üzgünüm, zavallı ben, yüzümde bir yara izi var. Herkes bana acıyor.* Hadi ama! O neredeyse bir milyarder. Bu kadar paran varken nasıl üzgün olabilirsin ki?"

Sözleri beni çok öfkelendirmiş, sakinliğimi korumak için fazlasıyla çabalamam gerekmişti.

Sakın ona vurma, sakın ona vurma, sakın ona vurma. O buna değmez. Sakın ona vurma. Hayatımda hiç kimseye yumruk atmamıştım ama ona gerçekten vurmak istiyordum.

"Burada ne işin var, Brittney?"

"Ah, demek kim olduğumu biliyorsun. Sanırım bu Rhodes'un benden bahsettiği anlamına geliyor, ha?"

"Hayır. Aslında senden hiç bahsetmedi. Gereksiz insanlar hakkında pek konuşmuyoruz."

Gözlerini üzerime dikti, yüzü gerilmişti. "Doğru. Tabii."

"Tekrar soruyorum, burada ne işin var? Burada olman için hiçbir sebep yok."

"Söylentilerin doğru olup olmadığını ve Adrian'ın gerçekten de küçük, sosyal medya fenomeni olmaya çalışan biriyle evli

olup olmadığını kendi gözlerimle görmem gerekiyordu. Instagram hesabında birlikte hiç fotoğrafınız olmayınca bunun bir reklam çalışması olduğunu düşünmeye başlamıştım."

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp gülümsedim. "Hayır. Kesinlikle evliyiz. Ama yine de sıkı takipçim olduğun için teşekkürler."

Parmağımdaki sade, altın alyansa baktı; pek etkilenmişe benzemiyordu. "Aynen. *O* alyansı sana Adrian Rhodes'un aldığına inanmamı mı bekliyorsun? Hiç sanmıyorum."

"İstediğini düşünebilirsin ama bunu kanıtlayacak bir evlilik belgemiz var."

Aslında bu doğru değildi, henüz evlilik belgemizin bir kopyasını görmemiştim.

Diğer yandan, gerçek olduğuna oldukça emindim çünkü ben de oradaydım.

Ayrıca evliliğimizi kimseye kanıtlamaya ihtiyacım yoktu. Özellikle de Rhodes'un kalbini paramparça eden kadına.

"Biliyorsun, ben..."

Elimi kaldırıp onu susturdum. "Söyleyeceklerini kendine sakla. Ağzından çıkacak hiçbir şey umurumda değil. Buraya gelmenin asıl sebebini gerçekten bilmiyorum ama seninle ya da saçmalıklarınla uğraşacak kadar sabrım yok."

Çenesini kapatarak ellerini iki yanında yumruk yaptı. "Seni *kaltak*."

"İnan bana, daha kötülerini duymuştum," derken sesim alaycıydı. Ona doğru bir adım attığımda irkildiğini fark ettim. "Sadece hatanı düzeltmek için söylüyorum." Rhodes'un fotoğrafını işaret ettim. "O adamın, yani *kocamın,* çirkin *hiçbir* yanı yok. Ve sen, onunla olduğun tüm o süre boyunca lanet derecede şanslıydın. Fakat artık hem ilişkiniz hem de sen bittin.

Şimdi, seni hak ettiğin şekilde tıpkı bir çöp gibi sokağa atmadan önce, buradan çıkıp gitmen için son bir şans vereceğim"

Gözleri şaşkınlıkla açıldı, öylece donup kalmıştı.

Açıkçası ben de şaşırmıştım ama bunun sebebi, söylediklerimde fazlasıyla ciddi olmamdı.

Omuzlarını geriye doğru atarak sırtını dikleştirdi. "Tamam, gidiyorum. Ama bu iş burada bitmedi."

"Ah, bitti bile."

Ve sakin kalmaya çalışarak ondan uzaklaştım.

BÖLÜM 20

Çok öfkeliydim.

Ryan'ın, Brittney ile yaşadığı olayı anlatmasının üzerinden birkaç gün geçmişti ve hâlâ öfkeliydim. Onu aramıştım. Ancak Vegas'ta olanlardan sonra durmaksızın beni aramasına rağmen cevap vermemişti. Colter'a da ulaşmayı denemiştim, elbette tam bir korkak olduğu için o da aramalarımı cevapsız bırakmıştı.

Sanırım beni en çok öfkelendiren kısım, Ryan'ı, Brittney'nin saçmalıklarından korumak için yanında olamayışımdı.

Collin yanımdaki egzersiz bisikletini çevirirken, "Dostum, iyi misin?" diye sordu. "Olması gerekenden daha fazla zorlanıyormuş gibi görünüyorsun."

"İyiyim." Cevabım kulağa hiç inandırıcı gelmiyordu.

"Ryan ile aranız iyi mi?"

"Hayır. Şey, evet. Ama hayır."

"Anladım, kesinlikle kafa karıştırıcı bir cevap olmadı."

Pedalları hızlıca çevirmeyi bıraktım. Aptalın tekiydim. Evet, çok kızgın olduğumu kabul ediyordum. Fakat sırf bu yüzden bedenimi cezalandırmanın bana hiçbir faydası yoktu. Özellikle de bu akşamki maçımız için dinlenmeye ihtiyacım varken.

Sikeyim! O kadar öfkeliydim ki, içimde biriken enerjinin bir kısmını atmam *gerekiyordu*.

Alnımdaki teri silerek, "Üzgünüm dostum," dedim. "Biz San Jose'deyken, Brittney ile ilgili bir olay yaşanmış."

Kendi bisikletini yavaşlatıp, "Ne?" dedi. "Ne sikim olmuş?"

"Bilmiyorum. Sanırım Brittney, şehir merkezindeki galeriye gidip saldırgan bir tavırla Ryan ile konuşmuş. Gerçekten evli olup olmadığımızdan emin olmak istediğinden falan bahsetmiş. Kim bilir bunu hangi boktan sebeple yaptı. Düpedüz delirmiş."

"Dostum, o her zaman deliydi. Seninle bir barışıp bir ayrılmasına bakacak olursak, kesinlikle sorunları var."

"Biliyorum, seni dinlemem gerekirdi. Bunu şimdi anlıyorum. Belki zamanında seni dinlemiş olsaydım, şu anda bu durumda olmazdım."

"Evet ama belki de durum artık o kadar kötü değildir. Yani, sonuçta karına deliler gibi âşık oldun." Söylediklerini anında reddetmediğim için şaşırmış gibi görünüyordu. "Ne? Karşı çıkmayacak mısın?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Kendimi söylediklerinin doğru olmadığına ikna etmeye çalışmaktan yoruldum."

Sırıttı. "Siktir, biliyordum. Deliler gibi *âşıksın*."

"Kapat çeneni," diye homurdansam da sesim öfkeli çıkmamıştı.

"Duydunuz mu, çocuklar?" Collin yüksek sesle bağırdı. "Oğlumuz âşık olmuş!"

Miller, "Evet, bir zahmet. Adam zaten evli," dedi. Lowell da, "Kahrolası zamanı gelmişti," diye mırıldanarak ekledi.

Collin sırtımı sıvazladığında elini ittim. "Durumu garipleştirme, dostum. O kadar da büyütülecek bir mesele değil."

"O kadar da büyütülecek bir mesele değil mi? Kimseyle duygusal bir bağ kuramadığını düşünürsek eğer, bu *çok büyük* bir mesele."

Haklı olduğunu kabul etmem gerekiyordu, duygularımı çoğunlukla kimseye açmazdım. Benim gibi insanlar için böyle biri olmamak biraz zordu. Kahretsin, Brittney ile olanlar aslında her şeyi açıklıyordu. Uzun zaman sonra ilk kez bir kıza şans vermiş, kendimi savunmasız bırakmıştım ve sonucunda ne mi oldu? Kalbimi paramparça etmişti.

Ona aslında hiç âşık olmadığını şimdi anlıyordum; çünkü ona karşı hissettiklerim, Ryan'a karşı hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Ryan'ı sürekli arzuluyordum ama bunun sebebi sadece cinsellik değildi. Ona karşı sürekli özlem duyuyordum, bazen tam yanımda oturmasına rağmen bile onu özlüyordum. Tek istediğim onun etrafında ve onunla birlikte olmaktı. Tüm güzel anlarında ve en zor zamanlarında yanında olmak, başarılarını kutlamak istiyordum.

Brittney ile beraberken böyle hissetmemiştim. Kahretsin, bazı günlerde onun yanında olmaya bile dayanamıyordum. Yine de katlanmıştım. Bunu yapmıştım çünkü hak ettiğim tek şeyin bu olduğunu düşünüyordum.

Fakat kahrolası şekilde yanılmıştım.

Collin bisikletten inip bir havlu aldı ve yüzünü sildi. "Senin adına sevindim, dostum. Bize bak. Aptal âşıklara döndük. Böyle bir şeyi kim tahmin edebilirdi ki?"

Benim edemeyeceğim kesindi.

"Duşa gireceğim ve sonra eve gidip maçtan önce biraz kestireceğim. Kestirmek derken, muhtemelen Harper ve köpeklerle kanepede kıvrılıp yatacağım. Bu kadının kestirmeyi sevmediğine inanabiliyor musun? Birazcık uyumayı kim sevmez ki? Sadece onun gibi psikopatlar."

Kesinlikle psikopatlar sevmezdi. "Biraz daha çalıştıktan sonra eve döneceğim. Akşam maçta görüşürüz."

"Tamam, dostum. İyi fikir." Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra yanımdan ayrıldı.

Ben de egzersizime devam ederek pedal çevirdim. İşim bittiğinde Lowell ve Miller da çoktan gitmişlerdi, içerde sadece ben kalmıştım.

Duşa girip sırtıma vuran sıcak suyun tadını çıkardım. Fazlasıyla stresli olduğumun şu ana kadar pek farkına varamamıştım ama sıcak su sayesinde kaslarımın rahatladığını hissediyordum. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu. Akşamki maçımızdan önce gergin olmak istemiyordum.

Duştan çıkıp dolabımın yanına geldiğimde, bankın üzerindeki telefonum çalıyordu. Arayanın Brittney ya da Colter olmasını umarak baktım ancak onlar değildi. Artık bıkmaya başladığım bilinmeyen numaralardan biri arıyordu. Her ne sikim satıyorlarsa, istemiyordum.

O kadar sinirlenmiştim ki bu sefer aramayı cevapladım.

"Ne?" diye hırladım.

"Ah! Sonunda cevap verdiniz! Biz de size ulaşmaya çalışıyorduk-"

"Arabam için ek garanti hakkında mı? Hayır, ilgilenmiyorum. Teşekkürler."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp *aramayı sonlandıracağım* sırada duyduğum birkaç kelimeyle durakladım.

"...Vegas. Bir hata olmuş ve..."

Telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. "Bekle. Neyden bahsediyorsun? Baştan anlat."

Telefonun ucundaki kişi benden bıkmış gibi iç çekti. "Adım Debbie ve Las Vegas'taki Heart Song Kilise'sinden arıyorum. Evlilik belgenizle ilgili bir konuda uzun süredir size ulaşmaya çalışıyorduk."

"Ne olmuş ona?"

"Vegas kurallarına göre, evlilik belgenizi ilçe müdürlüğüne on iş günü içerisinde teslim etmeniz gerekir. Eğer evlilik belgenizi teslim etmezseniz, evliliğiniz yasal olarak geçerli olmaz."

"Evet ama bu anlaşmamıza dahildi. Bizim yerimize onu siz dosyalayacaktınız."

"Doğru, efendim. Ancak, sertifikanızı teslim etmeye gittiklerinde imzanın uyuşmadığını fark etmişler. Birisi Daisy Duck* olarak imza atmış."

Bir hata olmalıydı, töreni hatırlıyordum. Yeminlerimizi okuduğumuzu ve o belgeyi imzaladığımı hatırlıyordum.

Böyle bir şey mümkün değildi.

"Efendim, hâlâ orada mısınız?"

"Evet, buradayım. Peki... tüm bunlar tam olarak ne anlama geliyor?"

"Evliliğiniz, efendim... Yasal olarak evli değilsiniz."

Kaybettik.

Sezonda kaybettiğimiz ilk maç değildi ve son da olmayacaktı ama bu gece kaybetmemizin sadece tek bir nedeni vardı.

Ben.

Aklımı oyuna verememiştim. Lanet bir şekilde odaklanamamıştım. Diskin yanımdan kayıp gitmesine izin vermiş, kötü penaltılar kullanmış ve sanki yeniden çocuk hokey liginde oynuyor gibi kaymıştım.

Bu akşamki mağlubiyetin tek sorumlusu bendim.

Ve bunların hepsi de karımla evli olmadığım için yaşanmıştı.

Yani, görünüşe göre artık karım demem de pek doğru değildi.

* Walt Disney'in çizgi film ve çizgi roman karakterlerindendir.

Olanlara hâlâ inanamıyordum. Böylesine büyük bir hatanın yaşanmasına nasıl izin vermişlerdi? Nasıl bilemezdik? Nasıl hatırlayamazdık?

Ve dahası, neden böyle bir şey olmuştu? Ryan, neden belgeyi sahte bir isimle imzalamıştı? Bu, onun başından beri büyük bir hata yaptığımızı bildiği anlamına mı geliyordu? Körkütük sarhoşken bile benimle evlenmek istemediği anlamına mı geliyordu? Yoksa bu, ona gerçeği söylersem beni terk edeceği anlamına mı geliyordu?

Göğsümü tutarak kalbimin üzerini ovuşturmaya başladım.

Koç elleri kalçalarındayken hızla odaya girdi. Kızgın ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Gözlerini üzerime dikti ve tiksintiyle başını salladı.

Sorun değildi, ben de kendimden tiksiniyordum.

"Yani, orada bir şeyler oldu ama bu kesinlikle iyi bir şey değildi. Bir dahaki sefere o buzun üzerine çıktığımızda, herkesin aklını oyuna vermesini ve mücadeleci olmasını bekliyorum. Anlaşıldı mı?"

Herkes onaylasa da kulağa hiç de içten gelmemişti.

Koç, "Anlaşıldı mı dedim?" diye bağırdı.

Koçun beklediği şey bu olduğu için hepimiz bu sefer daha yüksek sesle bağırdık.

"Güzel. Şimdi duş alın ve buradan defolun. Sizi görmekten sıkıldım." Bana son defa ters bir bakış attıktan sonra odadan çıktı.

Üstümdekileri çıkarmaya başladığımda Collin yanıma geldi. "Dostum, orada neler oldu öyle? Bok gibi oynadın."

"Şimdi olmaz, Col. Hiç havamda değilim."

"Havanda değil misin? Kahrolası havanda değil misin? Havanda olup olmaman sikimde bile değil. Takımı hayal kırıklığına uğrattın ve bunun için bir açıklama bekliyorum."

"Şu ünlü NHL sözü neydi? Her zaman biz diyoruz, asla ben değil."

Alaycı tavrımdan hiç hoşlanmadı ve kaşları benimkiyle yarışır gibi sertçe çatıldı.

"Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama her ne oluyorsa hemen kendine gelmen gerek. O buzun üzerinde sadece senin olmadığını biliyorsun. Bu kadar bencil olmak sana hiç yakışmıyor."

Gözlerimi sımsıkı kapattım çünkü haklıydı, bu bana yakışmazdı. "Sadece kötü bir akşam geçiriyorum o kadar."

"Sorun ne? Anlat bana."

"Sorun-" Başımı iki yana salladım. "Sorun Ryan."

Yüzünde anında endişeli bir ifade belirdi. "O iyi mi? Ne oldu?"

"İyi. O... Ben..." Başımı ellerimin arasına alarak banka çöktüm.

Collin yanıma oturdu. "Dostum. Neler oluyor? Sonunda çirkin olduğunu fark ederek seni terk mi etti?"

Gülecek enerjim bile yoktu.

"Sahteymiş."

"Sahte mi?" Bana biraz daha yaklaştı. "Evliliğinden mi bahsediyorsun?" diye fısıldadı. "Evet, sahte olduğunu biliyorum, dostum."

"Hayır. *Gerçekten* sahteymiş."

"Ne? Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey anlamıyorum."

"İmzalamamış."

"Neyi imzalamamış?"

"Evlilik belgesini. Belgeyi imzalamamış."

Kaşları havaya kalktı, sonunda anlamaya başlıyordu. "Bu demek oluyor ki..."

"Evli değiliz. Hatta hiç evlenmemişiz."

"Ah, Siktir."

Gerçekten de siktir.

Evlilik olayını öğreneli üç gün olmuştu ve gerçeği hâlâ Ryan'a söylememiştim.

Sahte karınıza, onun aslında sahte karınız olmadığını tam olarak nasıl söylerdiniz? Aslında gerçek karınız olmasını isterken bunu söylemenin bir yolu var mıydı?

Derin bir nefes alarak dış kapıyı açtım, ellerim resmen titriyordu.

Bu gece. Bu gece ona söyleyecektim.

Gülümseyerek, "Selam!" dedi. "En az bir saat daha gelmeyeceğini düşünmüştüm."

Üzerinde benim tişörtlerimden biri ve kısa şortuyla mutfakta duruyordu. Ayakları çıplaktı, tişörtüne baskı yapan meme uçlarından içine sutyen giymediğini anlamıştım.

Kahretsin, muhteşem görünüyordu. Yapabildiğim tek şey; mutfağa girip onu kollarıma almak ve dudaklarımı onunkilere bastırmaktı.

Onu sert ve tutkulu bir şekilde öptüm. Bir daha öpemeyeceğim tüm anlar için öptüm.

Sonunda geri çekildiğimde ikimiz de nefes nefeseydik.

Gözleri tutkuyla parlarken bana baktı. "Vay canına. Bu ne içindi?"

"Seni özledim."

"Ben de seni özledim. Her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey harika."

"Emin misin?" Beni yakından incelemeye başladı, lanet derecede yakındı.

"Aslında hayır. Her şey yolunda değil."

Onu kendimden uzaklaştırıp tezgâha doğru bastırdım ve sert sikimi kalçasına sürttüm. Uzun saçlarını ellerimin arasında toplayarak sertçe çektim.

Başını geriye doğru atarak inledi ve hissettiği acının tadını çıkardı.

"N-ne oldu?"

Neredeyse gerçeği söyleyecektim.

Gerçeği söylemeliydim.

Gerçeği söylemek *istiyordum.*

Ona, onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Hayatımın tek bir gününü bile onsuz hayal edemediğimi ve aramızdaki bu şeyin gerçek olmasını her şeyden daha çok istediğimi bilmesini istiyordum.

Yine de bunların hiçbirini söylemedim. Düşüncelerimi bir kenara itip, "Çok fazla kıyafet giyiyorsun," dedim ve tişörtünü kaldırıp şortunu indirdim. İç çamaşırlarını da çıkartıp onu tezgâha doğru eğdim. Saçlarını avuçlayıp kalçasını kavradıktan sonra onu becermeye başladım.

Korunmadan.

Sertçe.

İniltileri ve tenlerimizin çarpışma sesleri sessiz mutfağı doldururken tekrar tekrar içine girdim.

Ve son bir kez daha benimmiş gibi davrandım.

BÖLÜM 21

Rhodes'ta bir gariplik vardı.

Eve geldiği ilk anda anlamıştım, bakışlarında doğru hissettirmeyen bir şeyler vardı.

Ne olduğunu bilmiyordum. Beni mutfak tezgâhında becerdikten sonra hiç konuşmamıştı. Hatta beni yatak odasına götürmüş ve her şeyi en baştan tekrarlamıştı.

Bir şeyler oluyordu, bunu hissedebiliyordum. Ancak onu konuşmaya zorlamak yerine, sabah bir şeylerin farklı olmasını umarak ihtiyacı olanı almasına izin vermiştim.

Görünüşe göre yanılmıştım. Tüm bunlar iki gün önce yaşanmıştı ve hâlâ değişen bir şey yoktu. Bir şeyler ters gidiyordu ve bunun ne olduğunu öğrenmeyi çok istiyordum. Bu akşam maçtan döndüğünde onunla yüzleşmeye karar verdim.

Masanın üzerindeki telefonuma, canlı yayın hazırlığını bitirmek için yaklaşık beş dakikam kaldığını hatırlatan bildirim geldi.

YouTube kanalımı büyütmek ve izlenmelerimi artırmak için canlı yayında makyaj videoları çekiyordum. İlk başta gerçekten çok gergindim. Kameranın karşısında olmak zaten garip bir durumken, canlı yayındayken kameranın karşısında olmak? İşte o kesinlikle korkutucuydu. Eğer bir hata yaparsam, herkes

görebilirdi. Ya da yanlış bir şey söylersem, herkes duyabilirdi. Çok büyük bir riskti.

Diğer yandan bazen algoritmaya uymanız gerekiyordu ve ben de şu an onu yapıyordum.

Gerçekten de işe yarıyordu.

Yeni takipçilerim ve izleyicilerim sayesinde, son iki ayda kazancımı iki katına çıkarmayı başarmıştım. Eğer böyle ilerlemeye devam edersem, Rhodes ile olan bir yıllık anlaşmamız sona erdiğinde öğrenci kredilerimi ödeyebilecektim.

Aniden göğsüm rahatsızlıkla doldu.

Bunu düşünmek istemiyordum. Âşık olduğum adamdan nasıl ayrılmak zorunda kalacağımı düşünmek istemiyordum.

Zamanlayıcım otuz saniye kaldığını belli edercesine çaldığında kurduğum düzeneğin önündeki sandalyeye oturdum. Gerginliğimden kurtulmak için boynumu birkaç kez sağa sola döndürdüm. Aynadan dişlerimi kontrol ettim ve tam yayın başlarken yüzüme en parlak gülümsememi yerleştirdim.

"Selam, güzellikler!" Kameraya el salladım. "Bugün yayınıma katılabildiğiniz için çok mutluyum. Gördüğüm kadarıyla şimdiden... Ah vay canına, beş yüz kişi katılmış. Bu... ah! Birden arttı. Vay canına. Şimdiden bin iki yüz kişi mi geldi? Aman Tanrım, beş bin kişi oldu! Bu delilik! Bu şimdiye kadar tek seferde en fazla izleyiciye ulaştığım yayın. Çok teşekkür ederim."

Kameraya gülümsüyordum ama aslında arka planda kalbim hızla çarpıyordu. Daha önce açtığım canlı yayınlara hiç bu kadar çok insan katılmamıştı.

Çıplak olmadığımdan ve herkesin sırf bu yüzden yayını izlemeye gelmediğinden emin olmak için başımı eğip kıyafetlerimi kontrol ettim.

Hayır, kesinlikle giyiniktim.

İzlenme sayısı artmaya devam ediyordu.

Hâlâ artıyordu.

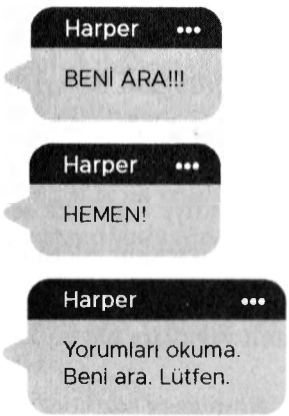
Ve hâlâ.

Ne olduğunun farkına bile varamadan yayında iki yüz elli bin kişinin olduğunu gördüm. Şaşkına dönmüştüm.

Gergin bir şekilde kameraya bakarak, "Vay canına," diye bir kez tekrarladım. "Bu... gerçekten Tanrım! Yalan söylemeyeceğim, kızınız burada biraz gergin." Kıkırdadım ve kulağa hissettiğim kadar sahte gelmemesini umdum. "Tamam, o zaman hadi başlayalım! Bugün için biraz eğlenceli, biraz da sade bir şey yapacağım. Kendimi *Alice Harikalar Diyarında*'ki Alice'e dönüştürmeyi planlıyorum. Siz ne dersiniz? Size de uyar mı?"

Masadaki telefonum yüksek sesle titrediğinde dikkatimi dağıttı. "Bunun için üzgünüm. Hemen kapatıyorum."

Telefonu elime aldığımda ekranda Harper'ın adının belirdiğini gördüm. Aramayı reddettim ancak telefonu elimden bırakamadan mesajlar gelmeye başladı.

Hayatımda hiç olmadığım kadar hızlı bir şekilde yorumlara tıkladım.

* Charles Lutwidge Dodgson'ın 1865 yılında yayımlanan fantezi türündeki romanıdır. Aynı zamanda eserin farklı yıllarda yapılmış film uyarlamaları da vardır.

Ve anında pişman oldum.

Ekranda yüzlerce yorum belirmişti ve o kadar hızlı geliyorlardı ki onlara yetişemiyordum.

GirlyGirl18: *Bu doğru mu?*

BathAndBeautyWorks: *Aman Tanrım. Kapat çeneni. Yok artık.*

User256468: *Evli değil misiniz???*

BombBabe: *Aman Tanrım, ne tür bir psikopat bize evli olduğu hakkında yalan söyler ki?*

MakeupMaddy: *Yalancı, yalancı, yalancı.*

Hockeyluvr2: *Aman Tanrım, Adrian Rhodes'a çok üzülüyorum. Bu kız onun adını kullanıyor ve onunla evli olduğu hakkında çılgınca yalan söylüyor. Deli olduğunu söyleyebilir miyiz??? Zavallı Adrian!!*

FckIt: *Yalancı sürtük.*

BossyBabe3: *Ne kaltak ama.*

User0585: *Yani, nasıl bu kadar acınası olabilirsin? Ne sikim oluyor? Birine evli olduğun konusunda yalan söylemek ne tür bir çılgınlık???*

Yalancı. Evli değil.

Burada ne haltlar dönüyordu?

"Şey, şu an burada tam olarak neler olduğunu bilmiyorum. Sanırım bazı teknik aksaklıklar yaşıyorum ve..."

Gözlerim yeni yorumlarda gezinirken konuşmakta zorlanıyordum.

Kickrocks4: *KALTAK!!!!!*

URLUVRGIRL: *Gerçekten o kadar Ç-A-R-E-S-İ-Z misin?!*

User835088: *hahahaha ne kadar üzücü.*

PrincessPeaches8*: Evet artık kesinlikle abonelikten çıkıyorum. EZİK.*

KensBarbieGurl*: Tamamen hayal kırıklığına uğradım.*

***RhodesLuvr**: Sanırım bu, adamımın resmen yeni ilişkilere hazır olduğu anlamına geliyor!*

***CometsFan96**: ÇOK İYİ OLDU! Rhodes'un bu sezon dikkatini dağıtacak şeylere ihtiyacı yok. İKİNCİ ŞAMPİYONLUK GELİYOR!*

***TheBeastsBelle**: Üzgünüm, üzgünüm, ÜZGÜNÜM! Ama en azından Rhodes artık bekâr!*

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

Bu yüzden, bilgisayarımı kapatıp her şeyle bağlantımı kestim. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki başım dönmeye başlamıştı ve nefes almakta zorlanıyordum.

Neler olduğunu anlamıyordum fakat yazdıkları o şeyler... İçimde kötü bir his uyandırıyorlardı.

Elimi karnıma götürdüm, aniden midem bulanmaya başlamıştı.

Masanın üzerindeki telefonum tekrar çaldığında ödüm koptu. Arayanın Rhodes olduğunu görünce bir süre ekranı izledim. Daha önce hiçbir aramayı hem bu kadar cevaplamak hem de reddetmek istememiştim.

Titreyen ellerimle telefonu açıp kulağıma yaklaştırdım. "E-efendim?"

"Kahretsin, sonunda! Dinle, ne yaparsan yap ama *sakın* internete girme, tamam mı?"

"Eh, artık çok geç. Az önce canlı yayın açmıştım ve birden korkunç yorumlar almaya başladım."

"Siktir."

"İnsanlar bana yalancı ve sürtük deyip tonlarca kötü, doğru olmayan şeyler söylediler."

"Ryan..."

"Evli olmadığımızı söylediler."

Sessizlik oldu.

Derin bir sessizlik.

Tereddütle, "Rhodes?" dedim. "Bu doğru mu? Evli değil miyiz?"

İç çektiğinde, bunun ne anlama geldiğini anlamıştım.

"Hayır, Ryan. Evli değiliz."

Hayatımı tamamen mahvettikten sonra kendimi kaçmaya çalıştığım yerde bulmuştum.

Harper'ın kanepesinde.

Tamam, belki onun kanepesinde değildim ama misafir odasındayım. Sonuç olarak ikisi de aynı şeydi.

Kapı açıldığı sırada hafif bir vurma sesi duydum. Poe tıpkı belalı biriymiş gibi beni korumak için ayaklandığında elimle sırtını okşayıp onu sakinleştirdim.

Harper kapının kenarından kafasını uzattıktan sonra, "Selam, günaydın," dedi.

Sesi tonu, her an kaçmaya hazır ürkek bir kedi yavrusuyla konuşur gibi temkinliydi.

Elimi kaldırarak, "Pekâlâ," dedim. "Bu odaya bir adım daha atmadan önce, şu hoşgörülü tutumunu bırakmanı istiyorum."

Harper bu tavrı üzerinden atarmış gibi kendini silkeledi ve sanki kavga etmeye hazırlanıyormuş gibi kollarını sıvadı. Odanın içinde ilerleyip bakışlarını tekrar bana çevirmeden önce yatağın ucuna oturdu. Baktıkça kaşları daha çok çatıldı ve ben iyiden iyi sinirlenmeye başladım.

İç çektim. "Söyle gitsin. Buraya gelmenin sebebi her ne ise, sadece söyle."

"Söyleyecek bir şeyim yok. Sadece iyi olup olmadığını merak ettim."

"Ben iyiyim, Harper. Gerçekten iyiyim. Endişelenecek bir şey yok."

"Endişelenecek bir şey yok mu? Ryan, kocanın aslında kocan olmadığını öğrendin. Vegas'ta bir adamla evlenip bir yıl boyunca onunla evliymiş gibi davranmaya karar verdin. Daha sonra ona âşık oldun ve ardından her şeyin bir yalan olduğunu; aslında hiç evlenmediğinizi öğrendin. *Endişelenecek bir şey yok* da ne demek?"

Böyle yüksek sesle söylendiğinde kulağa kesinlikle delice geliyordu. Ve evet, bu düpedüz de deliceydi.

Rhodes ile günlerdir konuşmamıştım. Kaçmamın muhtemelen hiç de olgunca bir hareket olmadığını ve işe yaramayacağını biliyordum. Diğer yandan kafamı dinlemeye ihtiyaç duyuyordum, bunu da ancak farklı bir ortamda yapabilirdim. Onun evindeyken ne zaman etrafıma baksam kendimi patlayacakmışım gibi hissediyordum.

Ona kızgındım ve bunun evli olmamamız ile bir alakası yoktu, bu noktada kulağa çok küçük bir ayrıntıymış gibi geliyordu. Ona kızmamın sebebi evli olmadığımızı *bilmesi* ve bunu benden günlerce saklamasıydı. Ayrıca benim bunu sosyal medyada lanet olası bir canlı yayın sırasında öğrenmek zorunda kalmamdı.

Bu çok utanç vericiydi.

Ve en kötüsü de olanların bizim için ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

Onunla konuşmaya -çaresizce- ihtiyacım olsa da henüz hazır değildim.

Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Olanları sindirmeye. Düşünmeye. Bundan sonra ne halt edeceğime karar vermeliydim.

Sanki yeniden Las Vegas'taydım ve hayatımla ilgili ne yapacağım konusunda stres yapıyordum. Aradaki tek fark bu sefer

geleceğimden hiç umutlu değildim, hissedebildiğim tek şey üzüntüydü.

Üstelik korkuyordum. Uğruna çok çalıştığım kariyerimin mahvolmasından endişeliydim. Büyükannemin bakım masraflarından dolayı endişeliydim. Ayrıca, benden bu kadar büyük bir şeyi saklamışken sevdiğim adamı nasıl affedeceğim konusunda da endişelerim vardı.

"Bir yararı olur mu bilmiyorum ama..." dedi Harper. "Collin onun da berbat göründüğünü söyledi."

Güldüm. "Dürüst olmak gerekirse, Collin her zaman Rhodes'un berbat göründüğünü söylüyor."

"Doğru," diye beni onayladı. "Onunla konuştun mu?"

"Henüz konuşmadım. Ama konuşacağım."

"İyi." Başını salladı. "Bu çok iyi. Şey, ben de tıpkı senin yaptığın gibi sosyal medyada biraz araştırma yapmış olabilirim."

"Öyle mi?"

"Evet, evliliğinizin gerçek olmadığı haberini yayınlayan kişinin adını ve kişisel e-postasını buldum."

"Ve?"

"Ve kibar olmaya özen göstererek doğrudan ona bu bilgiyi kimden aldığını sordum."

"Eee?" diye tekrarladım.

"Haklıydın. Brittney tam bir sürtük."

Kahretsin, biliyordum.

Galeride gelip benimle konuştuğunda, bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir hisse kapılmıştım. Konuşma tarzı, alyansımı sorgulaması ve sosyal medya hesabımı bu kadar yakından takip etmesi oldukça tuhaftı. Beni çok rahatsız etmişti. Rhodes'un onunla konuşmaya ve neler olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum ama ona ulaşamamıştı. Bunun sebebini şimdi anlayabiliyordum. Kadın resmen tüm boş vakitlerini Rhodes ve

benim gerçekten evli olup olmadığımızı anlamaya çalışıp, intikam planı yaparak geçiriyordu.

"Anlamıyorum. Rhodes'u terk eden oydu. Onun evlenmesi ya da evliliğinin yasal olup olmaması neden umurunda ki? Defolup gitmesini söylerken onu umursamadığı oldukça barizdi."

Harper dünyadaki en açıklayıcı cevabı verir gibi, "Çünkü sürtükler deli olurlar. İşte o yüzden," diye karşılık verdi.

"Evet, deli olurlar ama..." Başımı salladım. "Galeride onun fotoğrafını gördüğü zaman hakkında nasıl konuştuğunu duymalıydın. O çok... *acımasızdı*. Çok zalimdi."

"Belki de kıskandı?"

"Neyi? Beni mi?"

"Evet, sonuçta sen çok çekici bir kadınsın, Ryan."

Elimle vücudumu işaret ettim. "Ah, evet, çok çekiciyim." İtiraf etmek gerekirse, muhtemelen en son üç gün önce duş almıştım. En az iki gündür aynı eşofmanı giyiyordum ve tişörtümü en son ne zaman değiştirdiğimi hatırlamıyordum. Saçlarım yağlanıp birbirine dolanmıştı. Makyajım ise birkaç gün öncesinden kalmaydı.

Kısacası, bok gibi görünüyordum.

"Tamam, belki *şu an* öyle olmayabilirsin ama genelde çok çekicisin." Güldüm. Harper, bok gibi hissettiğim zamanlarda bile bana kendimi iyi hissettirmeyi başarıyordu.

Bana göz kırptıktan sonra odadaki hava eski, kasvetli haline geri döndü.

"Ne yapmayı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Onu seviyorsun, değil mi?"

"Çok ama çok fazla. O... istediğimi bile bilmediğim her şey. Göründüğünden çok daha fazlası. Onu hayal edebileceğimden çok daha fazla seviyorum. Ama Harper, ya o beni sev-

mezse? Demek istediğim, tüm bunlar sahteydi, takımıyla başı belaya girmesin diye yaptığı bir roldü. Hiçbiri gerçek değildi. Kahretsin, benimle sırf sarhoş olduğu için evlendi. Ondan önce birbirimizle neredeyse hiç konuşmuyorduk. En iyi anında bile bana pek tahammül edemiyordu. Beni... Beni sevmezse ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum."

Kaşlarını mümkünmüş gibi daha çok çattıktan sonra uzanıp elini benimkinin üzerine koydu. "Eğer seni sevmiyorsa aptalın tekidir. Ayrıca ben çok fazla korku filmi izlerim. Bu da cinayetten nasıl sıyrılacağıma, cesetleri ve *bu tarz* kanıtları nasıl yok edeceğime dair harika fikirlerim olduğu anlamına geliyor." dedi ve vurgulamak için parmaklarını şıklattı.

Güldüm. "Bu hiç korkutucu değildi... Seni kızdırmamam gerektiğini bir ara bana hatırlat."

"Sadece söyledim." Omuz silkti. "Cidden, Ryan. Eğer Rhodes, gerçekten onun başına gelen en iyi şey olduğunu göremeyecek kadar aptalsa, seni hak etmiyor demektir. Yine de fikrimi sorarsan, seni sevmemesi konusunda endişelenmen gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Sana nasıl baktığını görebiliyorum. Tıpkı Collin'in bana baktığı gibi bakıyor. Bence onunla konuşmalı ve ne istediğin konusunda dürüst olmalısın. Belki de istediğiniz şeyler aynıdır."

"Ya istediğimiz şeyler aynı değilse?"

"O zaman ona bir mezar kazmaya başlarız."

BÖLÜM 22

Soyunma odasındaki herkes bana dağılacakmışım gibi bakıyordu ve bu beni gerçekten sinirlendirmeye başlamıştı.

Bütün hafta boyunca dikkatleri üzerime çekmemeye çalışıp herkesle yüzleşmekten kaçınmıştım. Neyse ki Collin, Miller ve Lowell gerginliği azaltmak için ellerinden geleni yapmıştı.

Yine de takım arkadaşlarınızın size güvenilmez biriymişsiniz gibi bakması gerçekten çok zordu. Özellikle de benim için çok zor oluyordu; çünkü bir yandan isteyerek yalan söylemiş, diğer yandan bunu yapmayı hiç istememiştim.

Her şey karmakarışıktı.

Koç bütün hafta bana öfkeliydi. Buzun üzerinde kaldığım süreden bile anlaşılıyordu. Her şey boka sardığından beri pistte ancak beş dakika kalabiliyordum.

Annem bana kızgındı. Takım arkadaşlarım bana kızgındı. Kuruluş bana kızgındı. Ve en kötüsü, Ryan da bana kızgındı.

Onu özlüyordum. Onu o kadar çok özlüyordum ki, artık canım acıyordu. Bu kadar acı çekebileceğimi bilmiyordum. Yüzüme aldığım paten darbesiyle hayatım sonsuza kadar değiştiğinde, acının ne olduğunu öğrendiğimi sanmıştım ama belli ki yanılıyordum.

Şu an hissettiklerimin yanında hiçbir şeydi.

Onunla konuşmayı her şeyden çok isterken aynı zamanda da onu rahat bırakmak istiyordum. Bana neden kızgın olduğunu tamamen anlıyordum. Evlilik belgesinin teslim edilmediğini bilmeme rağmen bir şey söylememiştim. Her şeyi değiştireceğini bile bile günlerce bunu saklamıştım.

Fakat bunu tamamen korktuğum için yapmıştım. Kesinlikle aklımı kaçırıyordum. Onu kaybedeceğim için endişelenmiştim.

Ve sanırım, onu yine de kaybetmiştim.

"Pekâlâ millet. Hazırlanın ve ısınma hareketleri için buza çıkın. Sert oynamanızı istiyorum. Fiziksel olarak üstünlük kurun. Köşelerde yapacağınız mücadeleleri* kazanın. Ve Florida'ya buranın *bizim* sahamız olduğunu gösterin. Anlaştık mı?" Herkes tezahürat yaparak karşılık verdi. "Güzel. Şimdi o sahaya çıkıp lanet maçı kazanın."

Herkes heyecanlıydı, maç öncesinde hissettiğimiz o coşku tekrar damarlarımızdaki yerini bulmuştu.

Buna hazırlardı.

Ben de hazırdım.

Hem de fazlasıyla. Colter artık Florida'da oynuyordu ve ben bu akşam ona mümkün olan tüm darbeleri indirmeyi planlıyordum.

Denver benim için biraz araştırma yapıp, tüm bu karmaşaya yol açan haberi yayan kişinin Brittney olduğunu öğrenmişti. Görünüşe göre başından beri evliliğimizi araştırıyordu. Hiçbir kanıt bulamadığında evliliğimizin sahte olduğu sonucuna varmış, basına haber vermişti. Basın da işini oldukça iyi bir şekilde yapmıştı.

* Hokeyde oyunun önemli bir kısmı, oyuncuların sahanın köşelerinde disk için yaptıkları mücadelelerden oluşur. Bu ifadede de Koç, oyuncuların bu zorlu durum karşısında rakiplerini yenmelerini ve diskin kontrolünü ellerinde tutmaları gerektiğini vurgulamıştır.

Aslında komikti, evlilik belgemizle ilgili aksilikten haberim olduğunu bildiğini bile sanmıyordum. Sanırım beni alt üst edip şoka uğratmayı planlıyordu.

Beni incitmeye çalışması umurumda bile değildi, umursadığım tek şey Ryan'ın incinmesiydi.

Bu yüzden, bu gece hokeyi kurallarına göre oynayacak ve Colter'a bedelini ödetecektim.

Isınma turu olaysız geçmişti. Colter da ben de kendi taraflarımızda kalmıştık. Ancak bütün bu süre boyunca, ona ters bakışlar atarak zamanının dolduğunu anlamasını sağlamaktan çekinmemiştim.

Buzun üzerinde kaymaya başladığında, altına işemek üzereymiş gibi görünüyordu.

Maçın başlaması için tünelden piste doğru ilerlerken, Collin arkamdan yaklaşıp sırtıma vurdu. "İyi misin, adamım?"

"Evet. Harikayım."

Dudaklarının kenarı bir sırıtışla kıvrıldı. "Onu mahvedeceksin, değil mi?"

"Evet."

Güldü ve içimden bir ses, onun da kendi üzerine düşeni yapacağını söyledi.

Maç başladıktan beş dakika sonra, kaptanımızın Colter'a onu kenardaki camlara doğru ittirecek şekilde vurması takımları kavgaya hazır hale getirmişti.

Kusursuz ve sağlam bir vuruş olmasına rağmen Florida bundan pek hoşlanmamıştı.

Bu olayın ardından skoru 1-0 yapacak bir atış yapmıştık. Colter henüz oyuncu değişikliği yapmadığımız için şükretmeliydi, bunun Koç tarafından özenle planlandığına dair şüphem yoktu.

İkinci periyotta, şans yine ondan ve bizden yanaydı. 3-0 öne geçmiştik.

Ve en nihayetinde, üçüncü periyotta skor 5-0 olmuştu. Bu da kıçlarını tekmelediğimiz ve sıranın ona geldiği anlamına geliyordu.

Buza çıktığımda hızla eldivenlerimden kurtuldum. En sonunda karşı karşıyaydık. Uyarısız bir şekilde, doğrudan Colter'a doğru ilerliyordum ve o da bunun olacağını bildiği için hazırlıklıydı.

Beni, "Bu gece kavga aramıyorum, Rhodes," diyerek ikna etmeye çalıştı.

"Bu çok kötü oldu. Ama yine de yaptığın şeyin hesabını vermen gerekiyor."

"Ne yapmışım? Hiçbir bok yapmadım. Tüm suç Brittney'e aitti!"

Kazağını kavrayarak piç kurusunu olduğu yerde sabit tuttum ve onu yumruklamaya başladım.

Tekrar, tekrar ve tekrar.

"Dur! Dur!" diye bağırdı. "Siktir, adamım! Ben hiçbir şey yapmadım."

"Hayır ama kahrolası nişanlın yaptı."

"Biz nişanlı bile değiliz, göt herif."

"Ne?" Tutuşum gevşediğinde buza, kıçının üstüne düştü. Hakemler her an üzerine atlayacakmışım gibi beni tutuyordu. "Az önce ne dedin sen?"

"Nişanlanmadık bile. Hepsi göstermelikti."

Göstermelik mi? Nişanlı değildi, hiçbir zaman olmamıştı.

Ne sikimden bahsediyordu böyle?

"Ona evlenme teklifi etmediğin için sana kızgındı. Kıskanacağını ve nişanımızı bozacağını düşünerek büyük ve ayrıntılı

bir yalan uydurdu. Ama hayır! Sen gidip başka bir sürtükle evlenmek zorundaydın."

Kelimeler ağzından döküldüğü anda gözümü gerçekten kan bürüdü.

Yara izimi aldığım haftadan bile daha kötü bir hafta geçiriyordum.

Ryan ile evli değildik.

Ona âşıktım ama benimle konuşmuyordu.

Şimdi de kavga çıkardığım için uzaklaştırma almıştım.

Tamam, belki kavga doğru bir kelime değildi. Katliam demek daha doğru olurdu.

Ryan'a sürtük demesinden sonra kendimi kaybetmiştim. Aklımı kaçırmış, sadece acıyla haykırmasını sağlamaktan başka bir şey yapmamıştım. Sonrasında olanları pek hatırlamıyordum. Odaklanabildiğim tek şey, onu bir kan yığını haline getirmekti. Videoları tekrar izlediğimde, yaptığımın tam olarak bu olduğunu görmüştüm.

Açıkçası bu konuda kendimi kötü hissetmiyordum. Eğer bu beni hatalı yapıyorsa, umurumda da değildi.

Menajerim yanımdaki sandalyeye yerleşirken, "Bu sefer cidden batırdın," dedi.

İki saattir Slapshots'ta oturuyordum ve sandalyeme gömülmüş haldeydim. Cezam bu öğleden sonra verilmişti ve kendimi eve gitmeye zorlamıyordum. Bu durum beni mahvediyordu. Yapabildiğim tek şey Ryan'ı, hokeyi ve kaçırdığım diğer şeyleri düşünmekti.

"Galiba bu sefer, açıkça başımın belada olduğunu söyleyebilirim."

"Altı maç, Rhodes. Sadece *bunun* için. Küçük bir ceza gibi görünüyor." Barmene iki parmağını kaldırarak biralarımızı işaret etti. "Pek iyi değil."

"Biliyorum." Barmen önümüze iki bira koydu. Biri benim, diğeri onun içindi.

"Hokey kariyerindeki bu küçük problem dışında kendini nasıl hissediyorsun?"

"Bok gibi. Hem de kelimenin tam anlamıyla bok gibi."

Shep güldü. "Evet, ben de benzer şeyleri yaşamıştım."

Daha önce hiç bu kadar içten bir şekilde bok gibi olduğumu söylememiştim. Kendimi bu kadar berbat hissettiğim bir zamanı hatırlamıyordum. Kazadan sonra da kendimi berbat hissetmiştim. Ama bu? Çok başka bir boyuttu.

Dayanılmazdı. Acı veriyordu.

Ve bunun için kendimden başka hiç kimseyi suçlayamazdım.

Evliliğimiz hakkındaki gerçeği Ryan'dan saklamamam gerektiğini biliyordum. Aptalcaydı. Gerçek bir ilişki kurmak ve birbirimize saygı duymak için bu kadar çok çabaladıktan sonra, yapabileceğim en aptalca şeydi.

Ama... Korkmuştum.

Tanrım. Kulağa çok saçma gelmesine rağmen gerçek buydu. Benimle evli kalmak için artık bir sebebe ihtiyacı olmadığında gitmesinden korkmuştum.

Zaten neden gitmesindi ki? Çoğu zaman huysuzdum ve duygularımı ifade etmekte pek iyi değildim. Kimse böyle bir şeyle uğraşmak istemezdi, özellikle de Ryan gibi biri.

Onun kadar zeki, komik ve muhteşem biri. Kesinlikle benim için fazla iyiydi.

Kalmak için hiçbir bir sebebi yoktu, bunu o da ben de çok iyi biliyorduk.

Yine de... kalmasını umuyordum.

Onu özlüyordum. Kahkahasını, gülümsemesini. Sabah uyandığı halini ve kokusunu. Onu o kadar çok özlüyordum ki, kokusu gitmesin diye yastığını evdeki yardımcımdan saklamıştım.

Ben çok ama çok hasta bir adamdım.

Hasta, üzgün ve oldukça aptal.

"Aşk neden bu kadar çok can yakar?"

"Hiçbir fikrim yok, dostum ama berbat bir şey." Eliyle saçlarını karıştırdı. "Denver bunu engelleyemediği için üzgünüm. Hepimizi hazırlıksız yakaladı."

Keyifsiz bir şekilde güldüm. "Kesinlikle haklısın."

Son bir saat içinde içtiğim dördüncü birayı elime alarak kalanını tek seferde bitirdim. Shep'in bana aldığı biraya uzandıktan sonra onu da içmeye başladım.

"Geçmişini de göz önüne alırsak, gerçekten dertlerinden içerek kurtulmanın en iyi çözüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ona ters bir bakış attım. "Kendi işine bak, Shep."

Ellerini havaya kaldırdı. "Sadece söyledim. Geçen sefer senin için pek iyi sonuçlanmadığını hatırlıyorsundur."

Haksız sayılmazdı.

"Onunla hiç konuştun mu?"

Başımı salladım. "Henüz değil."

"Peki konuştuğunda ona ne söyleyeceğini biliyor musun?"

"Hiçbir sikik fikrim yok."

"Deneyimlerime göre, ona âşık olduğunu söylemenin oldukça faydası oluyor. Kadınlar 'duygularını açıkça ifade etme' olayını çok seviyor."

Güldüm. "Sence benim sorunum bu mu? Duygularımı yeterince açık ifade etmiyor muyum?"

"Doğrusunu istersen, bence sen duygularını biraz fazla ifade ediyorsun."

Eh, işte bu bir ilkti.

"Dinle, bunu mümkün olduğunca nazik bir şekilde söyleyeceğim ama o yara izi seni pek çok yönden mahvetmiş. Evet, o çirkin suratını daha da çirkinleştirdi. Fakat seni en çok asıl önemli olan yerden mahvetmiş." İşaretparmağıyla şakağına vurdu. "Burada sıkışıp kalmışsın, dostum. Tamamen kafanın içinde sıkışmış gibisin. Kendini o kadar kapatmış, herkesin sana baktığında ne gördüğü konusunda o kadar endişelenmişsin ki, önemli olan her şeyi unutmuşsun. Klişe şeyler söylemek istemiyorum ama asıl önemli olan içinin nasıl olduğudur. Ve senin için biraz karışık."

Haklıydı. Haklı olduğunu biliyordum. Yara izim yüzünden kafam karmakarışıktı. Bunun sebebi, bana bakan herkesin gördüğü ilk şeyin o olmasıydı. Hatta bazen gördükleri tek şey *o* oluyordu. Bir süre sonra kimin ne düşündüğünü anlamak gerçekten zorlaşıyordu.

Shep, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedi.

"Şu anda yapacak daha iyi bir işim yok. O yüzden, sor gitsin."

"Onunla neden evlendin?"

"Bilmiyorum, sarhoştum."

Bana saçmaladığımı belirten bir bakış attı. "Tekrar dene."

"Kahretsin, bilmiyorum adamım. Sarhoştum. Kontrolümü kaybedecek kadar sarhoştum."

"Bunun neden olduğuna dair bir fikrin yok mu? Neden onu seçtiğine dair bir sebebin? Evlenebileceğin o kadar insan varken neden onu seçtin?"

Omuzlarımı kaldırdım. "Ben... Şey, sanırım bana kendimi güvende hissettirdi."

"Güvende mi?"

"Evet. Güvende. Onun yanındayken kendim olabileceğimi hissettim. Hiçbir zaman rol yapmam ya da duvarlar örmem gerekmedi."

"Peki neden? Neden onunlayken böyle hissettin?"

"Gözlerim yüzünden."

"Gözlerin mi?"

"Evet. Her zaman gözlerimin içine bakıyordu. Genelde çoğu kişi gözlerimin içine değil de sadece yara izime bakardı. Sonra da benimle göz göze gelmekten korkarlardı çünkü gördükleri şeyden hoşlanmadıklarını ya da gerçekten nasıl hissettiklerini anlamamı istemezlerdi. Ama Ryan? İstemediğim zamanlarda bile, her zaman gözlerimin içine bakıyordu. Bu yaptığının cesurca olduğunu düşünmüştüm. *Onun* cesur olduğunu düşünmüştüm ve bu bende de öyle olma isteği uyandırmıştı. Aslında biraz aptalca bir düşünceydi çünkü... yani, bana bir baksana. Kocamanım, korkutucuyum ve canavara benziyorum. Ve benden çok daha cesur olan bu küçük güzelin karşısında zayıf hissediyorum."

"O halde öyle ol."

"Ne?"

"Öyle olmanı söylüyorum. Cesur ol. Onun için ve kendin için cesur ol. Ona nasıl hissettiğini söyle. Ne istediğini söyle. Ve ona bunları öyle bir şekilde söyle ki, seni dinlemekten başka bir çaresi kalmasın. Sadece cesur ol."

BÖLÜM 23

Hile yapıyor!"

"Hile mi? Kelime bulmacada hile yapamazsın!" Büyükannem Harper'a bağırdı.

"Ah, tam bir saçmalık, seni yaşlı bunak. Hile yaptığını biliyorsun."

"Bana nasıl hile yapılacağını göster o halde, Bayan Her Şeyi Bilen."

İkisinin tartışmasını sırıtarak izliyordum.

Son iki saattir büyükannemin odasında kelime bulmaca oynuyorduk. Bir saat kadar önce, Harper'ın aklına bir zamanlayıcı kurmak ve kelimeleri en hızlı kimin bulacağını görmek gibi parlak bir fikir gelmişti. Büyükannem onu her seferinde yeniyordu.

"Nasıl olacağını bilmiyorum ama bir şekilde çözeceğim."

Büyükannemin bunlardan günde yaklaşık yirmi beş tane çözmesi bir yana, artık bu konuda neredeyse uzmanlaşmıştı. Harper'ın onu yenmesinin imkânı yoktu, yine de denemeye devam edecek gibi görünüyordu. Zamanlayıcıyı kurup geri sayımı başlattı ve yeniden yarışmaya başladılar.

Bense öylece oturup telefonuma bakmamaya ve Rhodes'un beni arayıp aramadığını kontrol etmemeye çalışıyordum.

Aradan sessizlik ve kalp ağrısıyla dolu iki hafta geçmişti.

Kavga ettiğini ve bu yüzden altı maç oynamama cezası aldığını gördükten sonra, ona ulaşmayı çok istemiş fakat ne söyleyeceğimi bilememiştim.

Hâlâ da ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Büyükannem evliliğimin gerçek olmadığını öğrendiğinde, duyduklarından hiç memnun olmamıştı ama bu durum yalnızca iki saniye falan sürmüştü. Romantizm hayranı olan tarafı ona âşık olduğumu öğrenince havalara uçmuştu. Hatta, "filmlere konu olacak" türden bir hikâye olduğunu ve bu durumu düzeltmezsem beni asla affetmeyeceğini söylemişti.

Ben de bu durumu düzeltmek istiyordum ama sahte kocanıza ona âşık olduğunuzu nasıl söylerdiniz?

Aslında durum garipti, bir yandan Rhodes'un bunu neden benden sakladığını anlıyordum. Böylesi daha kolaydı. Yasal olarak evli olsak da olmasak da zaten herkese söylemiştik. Her şeyi itiraf etmek istemediğimiz sürece -ki bence bu daha da fazla baş ağrısına neden olurdu- bunu yapmaktan başka seçeneğimiz yoktu.

Yine de Rhodes'un gerçeği benden bu şekilde saklaması... Canımı acıtmıştı. Birbirimize güvendiğimizi ve saygı duyduğumuzu sanıyordum. Pek gerçek olmayan nedenlerle başlamış olsa bile, aramızdaki şeyin gerçek olduğunu düşünmüştüm. Ve saf bir şekilde onun da tıpkı benim gibi hissettiğine inanmıştım.

Diğer yandan, sevdiğiniz kişinin böyle bir duruma hazırlıksız yakalanmasına izin vermezdiniz.

Büyükannemin oda arkadaşı Nancy diğer odadan, "Oyun başladı!" diye seslendi ve herkesin dikkatini oraya doğru çekti. "Televizyonda hokeyci kızları var, hanımlar!"

Oturma odasına gidip maçı izleme isteğinin, beni içten içe heyecanlandırdığını söylemesem yalan olurdu. Bu, Rhodes'un

aldığı cezadan sonra oynayacağı ilk maçtı, onu oynarken görmek için sabırsızlanıyordum.

Hokeyi bu kadar sevdiğimi daha önce hiç fark etmemiştim. Son birkaç haftadır hayatımda hokeyin olmaması oldukça garipti. Buzda hızla kayan adamları izlemenin heyecanını özlemiştim. Camlara çarpmalarını, kaleye atılan ve asla girmemesi gereken ama bir şekilde girmeyi başaran çılgın atışları özlemiştim. Aptal spikerleri ve pek çok ismi yanlış telaffuz etmelerini özlemiştim.

Hokeyi özlüyordum. En önemlisi de *oyuncumu* özlüyordum.

İçimde son birkaç haftadır giderek büyüyen boşluğu görmezden gelmeye çalışmıştım.

Büyükannem mutfak masasındaki yerinden kalkarken, "Sizi bilmem ama ben hokey izlemeye gidiyorum," dedi.

Harper'ın kocaman açılmış gözleri, ne yapacağımı görmek için benimkilerle buluştu. İzlemek istediğini biliyordum ama yine de destekleyici bir arkadaş olmaya çalışıyordu. Hatta sırf bu yüzden, bugün maçta nişanlısına tezahürat yapmak yerine buradaydı. Dayanışma için.

Tek kaşını kaldırdı, gözlerindeki heyecanı görebiliyordum. "Ne dersin? Buzun üstünde keskin patenleriyle, kauçuk bir diski kovalamak için fazlasıyla para kazanan bir grup yetişkin adamı izlemek ister misin?"

Sanırım bu, hokey izlemek isteyip istemediğimi sormanın bir yoluydu.

"Ne olacak sanki? Bu spordan sonsuza kadar kaçamam sonuçta."

"İşte benim kızım!" dedi büyükannem.

Tam oyun başlarken oturma odasına girdik.

İşte oradaydı.

Tanrım, ona bu korkunç, modası geçmiş televizyondan bakıyor olmama rağmen çok güzeldi. Aynı anda hem farklı hem de eskisi gibi görünüyordu.

Onu görünce kalbim sızladı, bedenim ona kavuşmak için can atıyordu.

Harper ile büyükannem kanepedeki boşluğa yerleştiklerinde, ben arkada öylece durmuş ve gözümü televizyona dikmiştim.

Dikkatimi bir saniye bile ekrandan ayırmadım. Böylece, daha maçın dördüncü dakikasında attığı golü ve kalabalığın coşkuyla çığlık atıp adını haykırmasını kaçırmamıştım.

"CANAVAAARRR!" diye bağırdılar.

Ve o gülümsedi.

Adrian Rhodes *gülümsedi.*

İçten, dişlerini gösteren türden derin bir gülümsemeydi.

Nefes kesiciydi.

O nefes kesiciydi.

Yedek kulübesindeki herkes çılgına dönüp attığı gol için onu tebrik ettikten sonra maç devam etti. Belli ki herkes geri döndüğü için mutluydu.

Comets ilk periyotta bir gol daha attı. Ne yazık ki Vancouver, ikinci periyotta iki gol atarak durumu eşitledi. Üçüncü periyodun başında Rhodes bir darbe alarak sertçe yere düştü.

Nefesim kesildi, buzun üzerinde kaldığı tüm o süre boyunca da nefes almadığıma yemin edebilirdim. Collin ve Lowell ona yardım ederek pistten çıkmasını sağladılar. Spikerler banklara geçtiğini ve iyi olduğunu söylediğinde nihayet rahat bir nefes alabilmiştim.

Orada, kalabalığın içinde olmamam beni hem üzmüş hem de mutlu etmişti.

Maçın bitmesine üç dakika kala, lanet çaylak günü kurtarmak için geri döndü ve Comets'ın galibiyet almasını sağladı.

Harper, büyükannem ve Nancy ile beraber tezahürat yapıyorduk. Üstünlüğü tekrar sağlayıp maçı kazanmalarına sevinmiştik.

Maç sonrası yapılacak röportajlar başlarken, büyükannemin bulaşıklarını yıkamak için mutfağa gittim, artık izleyeceğim bir şey kalmamıştı.

İçeriden gelen sesi duyduğumda bulaşıkların sadece yarısını yıkayabilmiştim.

Rhodes.

Hızla arkamı döndüm, ellerimin etrafı ıslatması umurumda bile değildi.

"Adrian, bize altı maçı kaçırdıktan sonra tekrar buzda olmanın nasıl bir his olduğunu anlatabilir misin?"

"Güzel."

Tek kelimelik cevabı beni güldürmüştü. Klasik Rhodes diye düşündüm.

"Adrian, uzaklaştırma aldığın maçı bize anlatır mısın? O maçta ne oldu?"

Detayları öğrenmek istediğim için televizyona iyice yaklaştım.

Öne doğru eğilmişti, otururken dudakları neredeyse mikrofona değiyordu. Başındaki şapkayı aşağı doğru çekiştirdi ve konuşmaya başladı.

"Olan şu ki Joshua Colter..." Elini çenesinde gezdirerek doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. "Benim için çok özel olan bir kişi hakkında *sportmenlik dışı* şeyler söyledi. Ve böyle bir şey söylemesine tabii ki izin veremezdim."

Kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak tekrar arkasına yaslandı.

"Bay Colter ile aranızda bir düşmanlık var gibi görünüyor. Bunun nedeni eski kız arkadaşınızla nişanlı olması mı?" diye sordu bir başkası.

"Ah, hayır. Sebebi onun tam bir pislik olması."

Odadaki birkaç kişi gülmeye başlarken, diğerleri nefesini tutmuştu.

Ben ise kıkırdıyordum.

"Adrian, güzellik fenomeni Ryan Bell ile evliliğinde neler olduğunu bize anlatabilir misin? Tüm yaz boyunca ikinizin Las Vegas'ta bir hafta sonu evlendiğiniz haberi konuşuldu ancak şimdi de bu evliliğin hiç gerçekleşmediğine dair haberler var. Bunu bizim için açıklığa kavuşturabilir misin?"

Oturduğu yerde hareketlendi. Belli ki kameraların önünde olmaktan ve zor durumda kalmaktan rahatsız olmuştu.

"Hadi ama, hokey hakkında konuşmaya devam edelim, ne dersiniz?" Birisi onun adına konuştu ve bu kişi Collin'e benziyordu.

"Bakın, bu konu hakkında sadece bir kere konuşacağım, bu yüzden hepiniz o küçük kayıt cihazlarınızı hazırlasanız iyi olur." Hazırlanmalarını bekleyerek duraksadı. "Hazır mıyız?"

Kalabalıktan hazır olduklarını söyleyen sesler yükseldi.

Rhodes şapkasını ters çevirdi. Bu hareketin onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordum çünkü yara izini ortaya çıkartmıştı.

Göğsüm gururla kabardı.

Öne doğru eğilip dudaklarını mikrofona yaklaştırdığında nefesimi tuttum. "Bu yaz yapılan haberlerin çıkma sebebi, Las Vegas'ta Ryan Bell ve benim sarhoş olup evlendiğimize inandığımız bir gece yüzündendi. Dürüst olmak gerekirse, yakın arkadaşım Jose ve onun arkadaşı Jack'in* aklımıza soktuğu aptalca bir hata ve bizim de yanlış verdiğimiz bir karardı." Birkaç kişi güldü. "Doğrusu, böyle bir şey yapmamalıydık ve bundan pişmanım."

Kalbim sıkıştı.

* Jose ve Jack ifadesi, iki farklı içki markasını temsil eder. Jose, Jose Cuervo isimli bir tequila markasını, Jack ise Jack Daniel's isimli bir viski markasını ifade eder.

"Ama çoğu insanın düşünebileceği sebeplerden dolayı pişman değilim." Derin bir nefes alıp yavaşça verdi. "Pişmanım çünkü bunu doğru sebeplerle yapmadım. Kalbim acıdığı için ve artık acımasını istemediğim için yaptım. Pişman olmamın *tek* nedeni bu. Evlendiğim kadından ve karıma âşık olarak geçirdiğim son birkaç aydan pişman değilim. Ve evet, karım dedim. Çünkü bana göre, bunu ne amaçla yapmış olursak olalım, evlendik. Yapmadığımız tek şey evlilik belgemizi imzalamaktı. Ama yeminlerimizi ettik. Yüzüklerimizi taktık. Ve tutmaya niyetli olduğumuz sözler verdik. Tabii Ryan tüm bu karmaşa için beni affederse..."

Aniden oda sessizliğe gömüldü.

Hareketsizleşti.

Sonra bir anda coşkuyla doldu.

Herkes birbiriyle konuşmaya başladı ve sorulan soruları anlamak neredeyse imkânsızdı. Adımı duyuyordum. Rhodes'un adını duyuyordum. Ayrıca iptal, boşanma ve aldatma gibi kelimeler duyuyordum.

Rhodes mikrofona doğru eğildi. "Başka soru almayacağım, teşekkürler."

Sonra ekrandan kaybolarak beni burada, sersemlemiş bir şekilde bıraktı.

Harper karşıma geçerek sessizce, "Ryan?" diye sordu. "İyi misin?"

Dürüstçe cevap verdim. "Ben... bilmiyorum."

"Buna..." Büyükannem televizyonu işaret etti. "Biz romantizm âşıkları büyük jest deriz. Şimdi sırada filmin o bölümü var; yani onun için havaalanında koştuğun ve Paris'e giden bir uçağa atlamadan önce *aşkını* itiraf ettiğin bölüm. Bir daha asla görülmeyecek türden." Omzumu tuttu. "Nasıl hissediyorsun, Ryan?"

Nasıl mı hissediyordum?

Nasıl mı *hissediyordum*?

Şok olmuştum. Sersemlemiştim.

Ona o kadar âşıktım ki bu canımı yakıyordu.

Öte yandan öfkeliydim, incinmiştim ve kafam karışıktı.

Çok zor bir andı.

Yine de sırf zor diye pes edemezdim. Kalbim acıyor diye öylece çekip gidemezdim. Rhodes'un buna gerçekten değeceğini düşünüyorsam -ki düşünüyordum- istediğim şey için savaşmalıydım.

Çünkü bu zor anlar, tüm o güzel anları daha da güzelleştiriyorlardı.

"Onu seviyorum," dedim.

Büyükannem sırıtarak omuzlarımı okşadı. "O halde git. O havaalanını git ve onu bul. Sonra da nasıl hissettiğini itiraf et."

"Ama..."

"Ama ya beni sevmiyorsa gibi aptalca bir şey söylersen, yemin ederim seni döverim," dedi Nancy. "Eğer on saniye içinde şu kapıdan çıkıp adamını bulmaya gitmezsen, onun peşinden ben giderim."

Harper'a döndüğümde başını sallayarak arabasının anahtarını uzattı. "Git. Nerede olduğunu öğrenmek için Collin'e mesaj atacağım."

İkinci kez söylemesine gerek yoktu.

Arabaya bindim ve sürmeye başladım.

Açıkçası, Harper ya da Collin'in bana onun nerede olduğunu söylemesine gerek yoktu. Çünkü Rhodes'u tanıyordum.

Onu çok iyi *tanıyordum*.

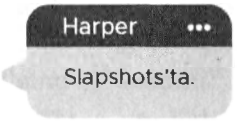
Yalnızca birkaç ay önce, en iyi arkadaşımın sevgilisinin takım arkadaşı olduğunu düşünmek delilikti.

Şimdiyse tüm dünyamdı. Beklediğim o beyaz atlı prensti.

O benim Canavar'ımdı, ben de onun Belle'iydim.

Birlikte olmamız çok mantıksızdı. Fakat bunun bizi durdurmasına izin vermek beni kahrederdi.

Harper'ın yeni arabasının ekranından, mesaj geldiğine dair bir ses çıktı. Uzanıp hızla *oku* butonuna bastım.

Biliyordum.

Maç gecesi olduğu için park yeri bulmayı beklemiyordum ama nasıl olduysa, şans bugün benden yanaydı. Böylece arabayı caddenin hemen karşısına park edebilmiştim.

Hiç vakit kaybetmeden, korna seslerini ve bağırışları görmezden gelerek kavşağı geçtim, ardından barın kapısını açarak içeri girdim.

İçerisi çok doluydu. Yine de bu, Rhodes'u anında fark etmemi engellememişti. O kadar büyüktü ki, onu görmemek imkânsızdı.

Tanrım. Sadece barın karşısında oturduğunu görmek bile... Parmaklarım ona dokunmak için can atıyor, bedenim bedenine yakın olmayı arzuluyordu. Kendimi kucağına atıp dudaklarımı onunkilere bastırmak için delice bir istek duyuyordum.

Titreyen bacaklarımla barda ilerleyerek sessizce yanına yaklaştım.

Aramızdaki elektriklenmeyi neredeyse anında hissetmiştim.

Barmene işaret edip sipariş verdim. Dört kadehi önüme koyduğunda, iki tanesini Rhodes'a doğru ittirdim.

Sonra derin bir nefes alarak kocama döndüm. "Bir aşk hikâyesi duymak ister misin?"

BÖLÜM 24

Sıcak bir beden yanımdaki tabureye oturdu ve barmene işaret edip içki sipariş etti. "Jose ve Jack'ten ikişer shot alacağım."

Barmen içkileri hazırlamak için arkasını dönmeden önce, "Hemen geliyor," diye karşılık verdi.

Sadece bir ya da iki dakika sonra yanıma oturan kişinin önüne içkileri bıraktı.

Yanımdaki her kimse içkilerden ikisini bana doğru uzattı. "Bir aşk hikâyesi duymak ister misin?"

"Romantizm pek benim tarzım değil ama yine de duymak isterim."

Dirseğini barın üstüne dayayıp bardağın birini eline aldı. "Bu adamla geçen yıl tanıştım. En iyi arkadaşımın erkek arkadaşının en yakın arkadaşıydı. Bu kadar kafa karıştırıcı bir şeyi daha önce duymadığına eminim. Her neyse, sanırım bir şekilde arkadaş olduk. Aramızda gerçek bir arkadaşlık olmasa da bir şekilde *yabancı da* değildik. Ne zaman biri onu büyük, karanlık kalesinden çıkmaya ikna etse karşılaşırdık. Ah, bu arada onun gerçekten bir kalesi var. Ne kadar havalı, değil mi?"

"Büyük, karanlık bir kale kulağa hoş geliyor."

"Hımm. Belki de arkadaşımla tanışmalısın. Muhtemelen iyi anlaşırsınız." Elini salladı. "Her neyse, geçtiğimiz yaz hepimiz

Las Vegas'a tatile gittik. Biraz eğlence, biraz kumar ve biraz da içki vardı. Çok ama çok içtik. Aslında kesinlikle çok fazla içtik diyebilirim. Sonra bil bakalım kim tam bir beyaz atlı prens gibi günü kurtarırcasına bana göz kulak olmayı teklif etti?"

"Bekle, sakın söyleme... En iyi arkadaşının erkek arkadaşının en yakın arkadaşı mı?"

Bar tezgâhına vururken, "Evet!" diye bağırdı. "Bu ne kadar ilginç bir tesadüf?!"

"Sana göz kulak olmak zorunda kaldığını düşünürsek oldukça iyi diyebilirim. Sonuçta bu onun seçimi değildi."

Gözlerini kıstı. "Her neyse. Tam bir prens gibi davranıyor, benimle ilgileniyor, kendi kusmuğumda boğulmadığımdan emin oluyordu. Bilirsin, her zamanki şeyler."

"Gerçekten iyi bir adama benziyor."

"Öyleydi ama olayların beklenmedik değişimiyle birdenbire ben, yani prenses, prense göz kulak olmaya başlamıştım. Bilirsin, kalbi kırılmıştı ve onarılması gerekiyordu. Ben de yardımsever bir ruha sahip olduğum için hemen devreye girdim."

"Ne kadar naziksin."

"Değil mi? Onu dans etmeye ve içki içmeye götürdüm. Ve ona asla unutamayacağı büyülü bir gece yaşattım."

"Ah, hayır. Ona cinsel yoldan bir hastalık bulaştırdın, değil mi?"

Bana ölümcül bir bakış attı. "Hayır. Daha iyisi. Ona bir yüzük verdim. Ya da o bana bir yüzük verdi. Gerçekten hatırlayamıyorum çünkü kafam çok iyiydi."

"Bekle. Prense göz kulak oluyorsun sanıyordum?"

"O sırada ikimiz de birbirimize göz kulak oluyorduk."

"Pekâlâ, sonra ne oldu?"

"Sabahın geç saatlerinde uyandık ve kendimizi evli bulduk. Kanıtları sosyal medyanın her yerine yayılmıştı."

"Kulağa cidden korkunç geliyor."

"Öyleydi." Hatırladıkları onu ürpertmişe benziyordu. "Prens, ünlü bir sporcuydu."

"Ünlü bir sporcu mu?"

"Evet. Geçimini sağlamak için kelimenin tam anlamıyla sopasıyla oynuyor." Biramı içerken boğulmamaya çalıştım. "Biz de her akıllı ve hızlı düşünen çiftin yapacağı gibi, numara yapmayı tercih ettik. Birlikte yaşamaktan ve âşıkmış gibi davranmaktan bahsediyorum."

"Numaranız işe yaradı mı?"

"Tabii ki, kimse anlamadı."

"Kesinlikle kimse anlamamış. Siz ikiniz oldukça yetenekli oyuncular olmalısınız."

"Gelmiş geçmiş en iyileri."

"Sonra ne oldu?"

"Şey... sonra o karanlık an yaşandı."

"Karanlık an mı?"

"Evet." Başını salladı. "Bilirsin, büyük üzücü sahne. Herkesin kalbinin kırıldığı ve hiçbir şeyin bir daha düzelmeyecekmiş gibi geldiği o an."

"Ah. Evet. Buna oldukça aşinayım."

"Eh, bu onlarda *derin* bir iz bıraktı."

"Bu giderek aşk hikâyesi olmaktan çıkmaya başladı."

"Çünkü daha hikâyeyi bitirmedim ve sözümü kesip duruyorsun, Rhodes."

Devam etmesini işaret ederek dudaklarımı birbirine bastırdım.

Saçlarını omzunun üzerinden savurdu. "Her neyse, o zaman... Ah. Hayır, hayır, boş ver. Konuşarak her şeyi mahvettin!" Gözlerinde öfkeyle bana döndü.

"*Ben* mi konuşarak her şeyi mahvettim?"

"Evet! Peri masallarını sevdiğim için sana çok sevimli bir peri masalı anlatıyordum. Sonunda *seni seviyorum Adrian Rhodes* diyecektim ve sen de..." Göğsünü şişirip sesini alçaltı. "*Ben de seni seviyorum, bebeğim* diyecektin. Sonra da herkesin içinde deliler gibi öpüşecek ve sonsuza dek mutlu yaşayacaktık."

"Tamam, birincisi, benim ses tonum öyle *değil*."

"Kesinlikle öyle. Derin ve gür. Sanki..."

Onu öptüm.

Onu susturmak için dudaklarına kapandım. Onu öptüm çünkü bir saniye daha öpmemeye dayanamazdım.

Yavaş ve durgun bir öpücüktü. Yumuşak, nazik ve ona söylemek istediğim tüm o şeylerle dolu olduğunu umduğum bir öpücüktü. Geri çekildiğimde bana gülümsüyordu.

"İkincisi," diye sözüme devam ettim. "Söylediğin şeyi tekrar duymam gerekiyor."

"Derin ve gür. Sanki-"

"Hayır. *Diğer* kısmı."

"Ah, seni sevdiğimi söylediğim kısımdan mı bahsediyorsun?" Başımı onaylar şekilde salladım ve o da dudaklarını dudaklarıma değdirerek söylediklerini tekrarladı. "Seni seviyorum, Adrian Rhodes."

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Hem de çok fazla."

Derin bir iç çektim, uzun zamandır ilk kez kendimi tamamlamış hissediyordum. "Güzel. Çünkü ben de seni seviyorum."

"Öyle mi?"

"Hem de çok fazla."

Onu tekrar öptüm.

Ve tekrar.

Ve tekrar.

Aslında onu kucağıma oturtana ve herkesin dikkatini çekene kadar öpmeyi bırakmamıştım.

"Durmalıyız."

"Evet, durmalıyız." Ama durmadık.

Hatta barın sahibi gelip uyarmak için omzumuza hafifçe vurana dek durmamıştık. Ryan kendi taburesine geri döndüğünde, ben de usulca kendiminkinde oturmaya devam ettim.

Elimi bacağının üzerine koyarak, "Üzgünüm," dedim.

Bir türlü doyamadığım o dudakları büzüldü. "Biliyorum."

"Tam bir aptalım."

"Bunu da biliyorum."

Güldüm. "Tanrım, ukalalığını özlemişim."

"Bunu *da* biliyorum." Göz kırptı, ardından kendini hızla topladı. "Yalan söylemeyeceğim, sana hâlâ kızgınım. Bu şekilde öğrenmek acı vericiydi. Keşke bana karşı dürüst olsaydın. Ben düşünmüştüm ki..." Titrek bir nefes verdi. "Birbirimiz için bundan daha fazlasını ifade ettiğimizi düşünmüştüm. Dürüstlüğünü hak ettiğimi düşünmüştüm."

"Daha fazlasını ifade ediyorduk. Ediyordun. Ve *ediyorsun*. Bu benim açımdan aptalca bir karardı. Korkak ve aptal bir adam tarafından verilmiş bir karardı."

"Korkak mı?"

Sertçe yutkundum. "Seni kaybetmekten, benden çok daha iyisini bulabileceğini fark etmenden korktum."

Başını salladı. "Yeterli olduğunu ne zaman anlayacaksın, Rhodes?" Yüzümü ellerinin arasına aldı, başparmağını yara izimin üzerinde gezdirdi. Dokunuşuna ihtiyaç duyarak ona doğru eğildim çünkü kahrolası derecede uzun zaman olmuştu.

"Yeterlisin," dedi. "Ve ben seni olduğun gibi seviyorum."

Yutkunarak başımı salladım. "Sana inanıyorum."

Dudaklarını bir kez daha dudaklarıma bastırdı ancak bu sefer daha yumuşaktı. Daha yavaş. Öpücüğünde, sözlerinin doğruluğunun tadını alabiliyordum.

Geri çekildiğinde, "Söylediklerinde ciddi miydin? Maç sonrası yaptığın röportaj sırasında?" diye sordu.

"Hangisinde? Çok şey söyledim ve çoğunu unuttum."

"Verdiğin sözleri tutmakla ilgili olan."

"Her bir lanet kelimesinde."

"Güzel." Sırıtarak bardağını kaldırdı. "Hatalara."

Ben de kendiminkini kaldırarak, "Ve de verilen sözlere," dedim.

İçkilerimizi yudumladıktan sonra elimle ağzımı sildim. "O hikâyenin nasıl bittiğini hiç anlatmadın."

"Ah, o mu?" Sırıttı. "Hâlâ yazılıyor gibi görünüyor ama ben sonsuza dek mutlu devam eden bir sonu olacağını tahmin ediyorum."

"Haklı olduğunu düşünüyorum... *karıcığım.*"

EPILOG

"Bu kadın çok yorucu." Sandalyeme oturup şampanya bardağıma uzandım ve tek seferde yarısını bitirdim. "Bana asla evlenmemem gerektiğini hatırlat."

"Tekrardan." Elimi kucağına çekip parmak uçlarını hâlâ parmağımda duran altın yüzüğün üzerinde gezdirdi. Bir keresinde onu büyük elmas bir yüzükle değiştirmeyi teklif etmişti ama reddetmiştim. Yüzüğümü çok seviyordum. "Tabii istersen. Yani böyle büyük bir kutlama yapmak gibi şeylerden bahsediyordum."

Comets'ın Vegas'la maçı olduğu bir hafta sonu, Rhodes'la maçtan sonra gizlice gidip evliliğimizi resmileştirmiştik. Bu kez evliliğimizi tüm dünyayla paylaşmamaya karar vermiş, sadece Harper ve Collin'e söylemiştik. Tıpkı en başından beri yapmamız gerektiği gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, büyükannem ve Rhodes'un ailesi bunu sorun etmemişti. Sanırım hepsi *tüm dünyaya yalan söyleme ve sonra da bu yalanın mahvolması* fiyaskosundan sonra, âşık olmanın bir yolunu bulduğumuz için mutluydular. Aslında Rhodes ara sıra bu evliliği "düzgün bir şekilde" yapmak isteyip istemediğimi soruyordu ama ben ona her seferinde aynı cevabı veriyordum.

"İstediğim her şeye zaten sahibim." Parmak uçlarımı yüzük parmağındaki gül dövmesinin üzerinde gezdirdim. Comets'in, eleme maçlarının ikinci turunda kaybederek sezonu erken bitirmesinin ardından bana sürpriz yapmıştı. Kaybetmiş olsalar bile, bu şekilde sezon boyunca yaşanan güzel şeyleri her zaman hatırlayacağını söylemişti.

Dudakları seğirdi, gülümsemesini engellemeye çalışıyor gibiydi. "Her şeye mi?"

"Eh, yani buradan çıkmak ve bir iki orgazm yaşamak istiyorum. Ama onun dışında, evet, her şey."

Eğilip dudaklarını benimkilere bastırdı. "Sanırım bunun gerçekleşmesini sağlayabilirim." Dilini hızla dudaklarımın arasına kaydırıp beni tutkulu bir şekilde öpmeye başladı.

Anın içinde kaybolmuştum, öpüşürken dudaklarıma hükmetme şekli beni büyülemişti.

Dili dilimin üzerinde kayarken eli yüzümden yukarı, uzun sarı saçlarımın arasına doğru tırmandı ve beni kendisine biraz daha yaklaştırdı.

Bir boğaz temizleme sesi duyana dek ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Affedersin, *Ryan*." Harper'ın annesi adımı resmen tıslayarak söylemişti. Ama bunu, beni hiç sevmediği için mi yoksa şu anda kızının düğününün ortasında kocamla öpüştüğüm için mi yapıyordu, emin değildim. "Gerçekten yardımınıza ihtiyacım var..."

"Yemek şirketinden mi bahsediyorsun? Sorunu hallettik, anne." Harper annesinin omzuna elini koyarak dikkatini kendisine çekti. "Neden gidip Randy Amca'yla dans etmiyorsun? Eminim Blythe Teyze bir süreliğine onunla ilgilenmeni çok ister. Oldukça yorgun görünüyor."

Annesi bakışlarını dans pistinde salınan eğlenceli, yaşlı çifte çevirdi. İkisi de çok eğleniyor gibi görünüyordu ama ben Harper'ın şu anda ne yapmaya çalıştığının farkındaydım, beni kurtarmaya çalışıyordu.

"Ah, tamam o zaman," dedi annesi. "Randy zaten her zaman baş belasıydı." Harper'ın annesi koşar adımlarla uzaklaşmadan önce, bana son bir hoşnutsuz bakış atmayı ihmal etmemişti.

Harper başını sallayarak, "Tanrım, bu kadın çok yorucu," dedikten sonra Rhodes'un şampanya bardağını kaparak hepsini tek seferde içti.

"Ben de aynısını söyledim!"

"Kız kardeşimin boşandıktan sonra buraya taşınmasına şaşmamalı. Yani, aldatan bir eski kocayla *ve* annemle uğraşmak zorunda kalmayı hayal edebiliyor musun?" Harper ürperdi ve dantelli gri elbisesi hafifçe sallandı. Bu elbiseyi ilk önerdiğinde aklını kaçırdığını düşünmüştüm ama zarif, uzun elbisesi ona çok yakışmıştı. "Kız kardeşimden bahsetmişken, onu gördün mü?"

Rhodes, "Sanırım onu Lowell'la dışarı çıkarken gördüm," diye yanıtladı. "İyi anlaşıyor gibi görünüyorlardı ki sanırım bu iyi bir şey..."

Sözünü yarıda kesmişti ama hepimiz neyi ima ettiğini biliyorduk. Hollis ve Lowell'ın buluşması herkesin planladığı gibi gitmemişti.

"Buna sevindim. Endişelenmiştim." Harper elini salladı. "Neyse, siz ikiniz Fransız öpücüğüne devam edin. Ben kocamı bulmaya gideceğim." Gülerek siyah simli Converse ayakkabısının üzerinde zıpladı. "*Kocam.* Aman Tanrım, artık benim de bir tane var!" Yanımızdan hızla uzaklaşmadan önce ellerini çırptı.

Süslenmiş mekâna göz gezdirirken hâlâ gördüklerime inanamıyordum. Siyah perdeler ve masa örtüleri, ürkütücü dekor

ve loş ışıklandırma... Bu ikili, haziran ayının ortasında güzel bir karanlık temalı düğün yapmayı ve de bunu muhteşem bir şekilde gerçekleştirmeyi başarmıştı.

O akşamki randevusuyla dans etmekte olan büyükanneme el salladım. Son bir yılda tüm ekibi parmağında oynatmayı nasıl başardığına dair hiçbir fikrim yoktu ama yetişkin erkeklerin onun üstüne titrediğini görmek oldukça sevimliydi. Sürekli dairesine girip çıkıyorlar, bir şeyler asmaya ya da taşımaya yardım ediyorlardı. Bazen de sadece ziyarete gidiyorlardı. Sanırım çoğu kendi büyükanne ve büyükbabalarını özlüyordu ve büyükannem de onlarla vakit geçirmeye çok istekli olduğu için, onlar da en az büyükannem kadar bu durumdan faydalanıyorlardı.

Bana göz kırpıp başparmağıyla onaylar gibi bir işaret yaptı. Sırıtarak başımı salladım ve bakışlarımı dans pistinin ortasında birbirlerine sarılmış olan Harper ve Collin'e çevirdim. Çok sevimli görünüyorlardı. Başlarını birbirine doğru eğmişlerdi, yüzlerinde ise gülümseme vardı. Harper'ın Collin'i sevmekte isteksiz olduğu bir zaman dilimi olduğuna inanmak oldukça zordu.

"Evlendiklerine inanamıyorum."

"*Evlendiğimize* inanamıyorum," diye düzeltti Rhodes. "Sanki daha dün Vegas'ta, akşamdan kalma bir şekilde, bir önceki gecenin günahlarının etkisi hâlâ üzerimizdeyken uyandık."

Bazı günler gerçekten de dün gibi hissettiriyordu.

Bazı günler ise bir ömür önceymiş gibi hissettiriyordu.

Ama Rhodes ile geçirdiğim her gün doğru hissettiriyordu.

Kendimi durduramayıp eğildim ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Dudaklarıma doğru sırıttı. "Bu ne içindi küçük kekim?"

"Küçük kek mi?"

Omuz silkti. "Sadece deneme yaptım. Sevmedin mi?"

"Hayır, hiç sevmedim, çiçeğim." Yüzünde artık çok aşina olduğum somurtkan ifadesi belirdiğinde kahkahamı bastıramadım. "Sevmedin mi?"

"Biraz bile sevmedim."

Hızlı bir deklanşör sesiyle dikkatimiz dağıldı.

Fotoğrafçı sırıtarak, "Üzgünüm. Kendimi durduramadım," dedi. "Ayrıca bu iş için beni tavsiye ettiğin için tekrar teşekkür ederim, Ryan. Bir Carolina Comets oyuncusunun düğününde fotoğrafçı olmak..." İnanamıyormuş gibi başını salladı. "Bu, portföyümde gerçekten göze çarpan bir başarı olacak."

"Programına sığdırabildiğine sevindim, Winston. Kim bilir, takımın gidişatına bakacak olursak, bu tarz daha çok projen olabilir."

Rhodes araya girdi. "Büyükannen ve Miller da *oldukça* samimi görünüyorlar."

Winston güldü. "Samimi demişken, bu anı gerçekten kaçırmak istemiyorum." Büyükannem dans ettiği Miller tarafından geriye doğru yatırıldığında, ağzı şaşkınlıkla açıldı ve fotoğraflarını çekmek için yanımızdan hızla uzaklaştı.

"Bu çocuk aslında çok yetenekli ama bunu kullanmayı bir türlü beceremiyor." Rhodes başını iki yana salladı ve sandalyesinden kalkıp elini bana doğru uzattı. "Pekâlâ, hadi gidip onlara günlerini gösterelim."

"Sen? Dans etmek mi *istiyorsun*?"

"Ne? Dans etmeyi severim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne zamandan beri?"

Eğildi, dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. "Vegas'taki gecemizi hatırlamıyormuş gibi davranma. Dans ettiğimiz sırada birinin kendisine şaplak atılmasını istediğini çok net hatırlıyorum." Yüzüm kızardığında alay edercesine gülümsüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Doğruldu ve dudaklarındaki o kendinden emin sırıtışla avucunu bir kez daha uzattı. Elini tutup beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Dans pistine geldiğimizde Rhodes beni kollarının arasına alıp kendine doğru çekti. Bedenim sanki bunu birlikte yapmak için yaratılmışız gibi onunkine uyum sağlarken, birbirimize tam olarak doğru noktalardan temas ediyorduk.

Çalan şarkı yavaş olmamasına rağmen bunu umursamıyor, yavaşça dans ediyorduk.

Sessizce, "Sana bir şey sorabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Neden evlenmeye karar verdiğimizi hatırlıyor musun?" diye sordu. Fakat hemen ardından, "İlk seferinde," diyerek düzeltti.

Başımı salladım. "Hayır. O gece zihnimde hâlâ bulanık."

Başını salladı. "Benim için de öyle. Seninleyken kendimi güvende hissettiğimi, rahat hissettiğimi hatırlıyorum. Ve de mutlu. Tabii bunun sebebi alkol de olabilir." Gülümsedim. "Ama sikerler dediğimiz ve evlenmeye karar verdiğimiz anı hatırlayamıyorum."

"Ben de hatırlayamıyorum. Arada hatırlayabilmeyi diliyorum ama bazen de... Bilmiyorum. Bunun büyüsünü seviyorum. Sarhoşken doğruları söylersin derler, belki de bizim doğrumuz buydu."

"Senden hoşlanıyordum, biliyorsun."

Başımı geriye doğru atıp ona baktım. "Ne? Hayır, hoşlanmıyordun."

"Hoşlanıyordum. Seni ilk gördüğümde, arenanın ışıkları altında muhteşem olduğunu düşünmüş ve sana vurulmuştum. O zaman fark etmemiştim ama şimdi fark ediyorum. Sanırım

sana karşı her zaman ekstra huysuz olmamın büyük bir nedeni, gözümü korkutmuş olmandı."

"*Ben* mi gözünü korkuttum? Özür dilerim ama sen kaşlarını çattığında neye benzediğini hiç *gördün* mü?"

Güldü. "Ben ciddiyim."

"Ben de ciddiyim! Kızdığında korkutucu oluyorsun."

"Korkutucu mu?"

"Evet. Bilirsin... *canavar* gibi."

"Bu lakaptan hep nefret etmişimdir."

"Nedenini tahmin edebiliyorum."

"Ama artık nefret etmiyorum."

"Öyle mi? Ne değişti?"

"Belle'imi buldum."

Sırıttım. "Bu çok klişeydi. Tıpkı romantik komedi klişesi gibiydi."

"Kabul et, sevdin."

"Sevdiğim *sensin*."

Sıcak ve hızlı bir öpücükle dudaklarımı yakalarken beni tuttuğu için şanslıydım. Çünkü ayakta duramıyordum.

"Sence gizlice kaçarsak insanlar fark eder mi?"

"Umarım fark etmezler." Aniden bileğimden tutup beni dans pistinin dışına çekti.

"Rhodes!" Ona uyarırcasına seslendim. "Ne yapıyorsun?"

"Seni kaçırıyorum."

"Beni büyük, karanlık kalene mi götürüyorsun?"

"Daha sonra. Ama şimdilik..." Bir kapıyı açıp içeriye göz attı. "Bu iş görür."

"Seninle bir dolaba *girmeyeceğim*."

"Gireceksin."

"Girmeyeceğim."

Bana doğru tehditkâr bir adım attı, ateşli bakışlarıyla karşılaşmak için başımı geriye doğru eğmem gerekmişti. "Sana hiç çok fazla itiraz ettiğini söyleyen oldu mu, Ryan? Bunun için birisi sana gerçekten şaplak atmalı."

Vegas'taki gecemizde söylediği sözlerin içimde yarattığı kıvılcımla, kaşlarımı meydan okurcasına kaldırdım. "Atmayı mı teklif ediyorsun?"

"Evet." Bana doğru bir adım daha attı, dudakları kulağımda geziniyordu. "Şimdi dolaba gir... *karıcığım*."

Tekrar söylemesine gerek yoktu.

TEŞEKKÜR!

Denizcim. Benim için o kişisin ve sensiz bir hayatı hayal bile edemiyorum. Her zaman güvenebileceğim tek insan olduğun için teşekkür ederim.

Laurie. Sen olmasaydın şu an olduğum yerde olamazdım. İhtiyaç duyduğumda beni zorlayan *o* kişi olduğun için teşekkür ederim.

Annem ve kız kardeşlerim. Sizi seviyorum.

Ekibim. Bana her daim zaman ayırdığınız ve gurur duyabileceğim bir eser çıkarmama yardım ettiğiniz için teşekkür ederim.

#RuhEşim. SADECE NEFES AL. (Bazen doğru kişiyi bulduğunda bunu bilirsin.)

St. Louis Blues. Saatlerce süren eğlence için teşekkürler. Bazen televizyonun karşısında çığlık atmama neden oluyorsunuz, bazen de beni gülümsetiyorsunuz. Bu inişli çıkışlı yolculuk için teşekkür ederim. Şimdi başka bir Kupa daha kazanalım, değil mi?

Bloggerlar, Bookstagrammerlar ve BookTok. Bu işi daha güzel bir hale getiriyorsunuz. Destekleriniz için teşekkür ederim. Size, ifade edebileceğimden daha çok minnettarım.

Tidbits. Bana güvenli bir alan sağladığın ve her zaman arkamda durduğun için teşekkür ederim. Sana çok şey borçluyum.

Okuyucularım. Buz hokeyi romantizmi yayınlamaktan korkuyordum çünkü normalde alışık olmadığım bir şeydi. Ama siz Carolina Comets serisine ilgi gösterdiniz, Kör Atış siz olmasanız olmazdı. Bu yeni maceramda benimle olduğunuz için teşekkür ederim.

Sevgi ve sonsuz minnetle,
Teagan

